

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

ปริญญา

ภาษาไทย

ภาษาไทย

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสคำสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ

The Study of Language Usage in Commanding Codes of the Police Radio Communication

นามผู้วิจัย นายเกษม สัจจภิรมย์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญเหลือ ใจมโน, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(อาจารย์สุพัตรา อินทนะ, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์โกวิทย์ พิมพวง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ

The Study of Language Usage in Commanding Codes of the Police
Radio Communication

โดย

นายเกษม สัจจภิรมย์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

พ.ศ. 2554

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกษม สังข์ภิรมย์ 2554: การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญเหลือ ใจมโน, Ph.D. 191 หน้า

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร
ตำรวจ โดยศึกษาลักษณะการใช้ภาษาด้านการใช้คำ รูปประโยค กระบวนการสื่อสาร และศึกษา
วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล
รหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จำนวน 56 รหัสประโยค

ผลจากการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาด้านการใช้คำ พบ 5 กลุ่ม ได้แก่ การตัดคำให้สั้น
การใช้อักษรย่อ การใช้การละคำ (พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ การละประธาน การละกรรม และการละ
ส่วนขยาย) การใช้การซ้ำ (พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ การซ้ำคำ การซ้ำโครงสร้าง และการซ้ำ
ความหมาย) และ การใช้คำศัพท์เทคนิค

ด้านรูปประโยค พบ 3 ชนิด ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่า รูปประโยคคำถาม และ
รูปประโยคคำสั่ง นอกจากนี้ยังพบ การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และ
การใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

ด้านกระบวนการสื่อสาร พบ 10 ลักษณะ คือ 1. การเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร
2. การเรียกขาน 3. การตอบการเรียกขาน 4. การพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร 5. การส่งข่าว
6. การส่งซ้ำ 7. การยกเลิกข่าว 8. การเรียกขานผิด 9. การแจ้งเหตุเร่งด่วนฉุกเฉิน และ 10. การแจ้ง
การปฏิบัติหน้าที่ ส่วนการรับข่าวและการขอแกระหว่างการส่งข่าวไม่พบ

ส่วนผลการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ
ตามแนวทฤษฎีปริวรรต พบด้าน โครงสร้างของประโยคที่ปรากฏในรหัสการสั่งการของวิทยุ
สื่อสารตำรวจ จำนวนทั้งสิ้น 44 โครงสร้างประโยค

Kasem Sungpirom 2011: The Study of Language Usage in Commanding Codes of the Police Radio Communication. Master of Arts (Thai Language), Major Field: Thai Language, Department of Thai Language. Thesis Advisor: Assistant Professor Boonlear Jaimanoo, Ph.D. 191 pages.

The thesis was devoted to study the use of language with transformational theory in commanding codes of police radio communication. Keeping in view of characteristic of language usage on the used of word, sentence pattern, process of communication, and analyzing of language usage with transformational theory, the following studied have been under taken on 56 data of commanding codes of police radio communication.

Results obtained in the present work regarding the used of word showed that the word usage gave a result of 5 types of word usage. They were (1) shortening the word (2) using an abbreviation (3) implicit word (4) duplicating and (5) using a technical terms, which implicit was the most used.

From the studied of sentence pattern, it was found that there were 3 types of communicating sentences. They were found (1) affirmative sentences (2) interrogative sentences and (3) commanding sentences. It was also found that the communicating objective could be divided into the ones which were objectives, and another which were not. The aimless sentences were demanding, commanding and informative sentences.

Further, studied on the process of communication thrown some light on the result of 10 characteristics. They were found (1) preparing before communicating (2) calling (3) replying (4) using numbers (5) sending a news (6) repeating (7) cancelling (8) incorrectly calling (9) emergency (10) informing, but receiving and connecting the messages did not played any role in this studied.

Howver, the analyzing of language usage with transformational theory in commanding codes of police radio communication has been shown that there were 44 sentence structures.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปริวรรต” ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยต้องขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเหลือ ใจมโน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.สุพัตรา อินทนะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ท่านได้ให้ความกรุณาอย่างสูงยิ่งในการสละเวลาอันมีค่าเพื่อตรวจสอบและแก้ไขวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งให้ความรู้ ข้อคิด และคำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง รวมทั้งให้กำลังใจที่ดีในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ชูศักดิ์ ทิพย์เกษร ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรสิทธิ์ ไทยรัตน์ ประธานการสอบวิทยานิพนธ์ และคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ และกรุณาให้คำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ เพื่อปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ และประสบความสำเร็จลงได้ด้วยดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณครอบครัวญาติพี่น้อง และเพื่อนๆ ซึ่งได้แก่ เพื่อนรุ่นพี่ปริญญาโท ภาคพิเศษ รุ่นที่ 5 เพื่อนรุ่นน้อง รุ่นที่ 7 และเพื่อนร่วมรุ่นที่ 6 ที่ได้สนับสนุน และเป็นกำลังใจตลอดมาในการศึกษาและการทำวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะคุณนิคม รัตนปรีชาชัย ที่ได้มีส่วนช่วยเหลือและเป็นเพื่อนคู่คิดที่ดีมาโดยตลอดในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

เกษม สังข์ภิรมย์

พฤษภาคม 2554

สารบัญ

หน้า

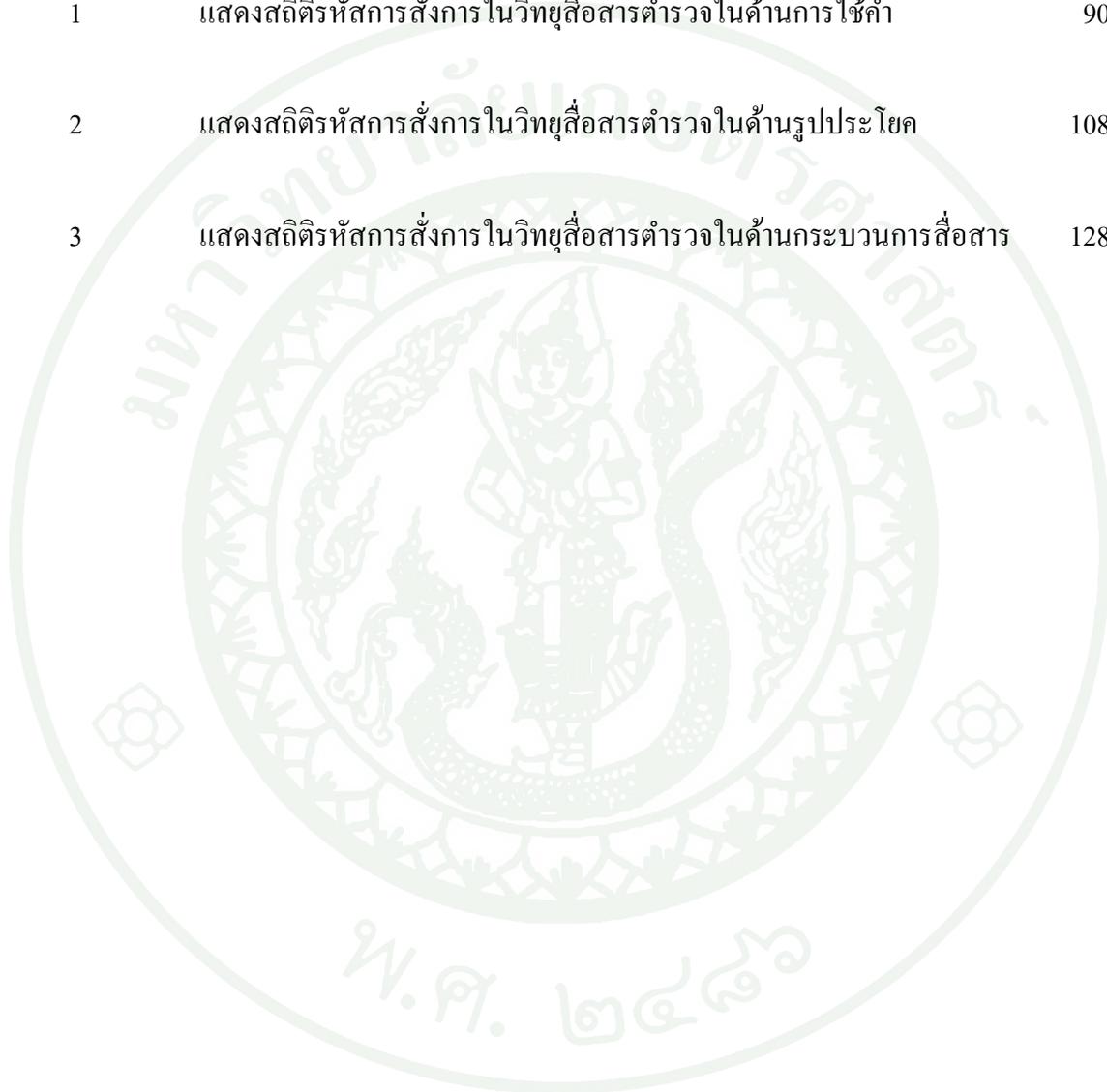
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(4)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิทยุสื่อสาร	34
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างภาษาและทฤษฎีปริวรรตงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	63
บทที่ 3 วิธีดำเนินการการวิจัย	65
แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	65
การเก็บรวบรวมข้อมูล	67
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	68
วิธีเสนอผลการวิจัย	69
บทที่ 4 ผลการวิจัย	70
ผลการศึกษาด้านการใช้คำ	70
ผลการศึกษาด้านการใช้รูปประโยค	91

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ผลการศึกษาด้านกระบวนการสื่อสาร	109
ผลการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคตามแนวทฤษฎีปริวรรต	135
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	174
สรุปผลการวิจัย	174
อภิปรายผลการวิจัย	185
ข้อเสนอแนะ	186
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	187
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	191

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงสถิติรหัสการสั่งการในวิทยุสื่อสารตำรวจในด้านการใช้คำ	90
2	แสดงสถิติรหัสการสั่งการในวิทยุสื่อสารตำรวจในด้านรูปประโยค	108
3	แสดงสถิติรหัสการสั่งการในวิทยุสื่อสารตำรวจในด้านกระบวนการสื่อสาร	128

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1

แผนภูมิแสดงหน่วยระดับของภาษา

10

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งคู่กับสังคมมนุษย์ มนุษย์เรียนรู้ได้ โดยการอาศัยภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารกัน กล่าวคือ ผู้ส่งสารใช้ทักษะการพูด ผู้รับสารจะรับสาร โดยทักษะการฟังเป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมาย โดยไม่หยุดนิ่งและมีผลกระทบทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร มนุษย์มีความสามารถและคุณสมบัติพิเศษในเชิงการใช้ความคิด เพื่อพัฒนาการติดต่อสื่อสารกันอย่างแยบยลซับซ้อนและประณีต โดยใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการติดต่อสื่อสารกัน ถ้าผู้ส่งสารใช้ทักษะการเขียนผู้รับสารจะรับสารโดยใช้ทักษะการอ่าน จะเห็นได้ว่าทั้งทักษะการส่งสารและรับสารต้องควบคู่กันไปเสมอ ภาษาที่มนุษย์ใช้นั้น จะเป็นทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาดังที่ ประภาพร สุวรรณไตรย์ (2526: 96-97) ได้กล่าวเกี่ยวกับภาษาสรุปได้ว่า ภาษา แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ วัจนภาษาหรือวัจนสาร (Verbal Language) หมายถึง ภาษาที่แสดงในรูปของถ้อยคำ คำพูด ส่วนอวัจนภาษาหรืออวัจนสาร (Nonverbal Language) หมายถึง การถ่ายทอดความเข้าใจระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไป โดยมีจุดมุ่งหมาย มีปฏิริยาตอบสนอง ได้แก่ กิริยาอาการ การแต่งกาย สัมผัส แวดตา น้ำเสียง ระยะห่างและเวลา การสื่อสารเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับสังคมมนุษย์

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมย่อมมีการติดต่อสื่อสารกัน อยู่อาศัยในพื้นที่ที่ห่างไกลกันต่างก็ต้องมีวิธีส่งข่าวสารถึงกันทั้งสิ้น ดังนั้นมนุษย์จึงได้พัฒนารูปแบบการสื่อสาร ตลอดจนจินตค้นสัญลักษณ์ของการสื่อสารเพื่อให้เกิดความคล่องตัว สะดวก รวดเร็ว และได้ใจความสำคัญครบถ้วนสมบูรณ์ (คุณทสิทธิ์ ไวทยะวณิช, 2543: 152)

การสื่อสาร ได้มีการพัฒนาในเรื่องเครื่องมือสื่อสารและวิธีการติดต่อสื่อสารเรื่อยมา ตั้งแต่ใช้ท่อนไม้ติดกลองให้มีจังหวะเสียงสูงเสียงต่ำ กลุ่มควัน นกพิราบสื่อสาร ม้าเร็ว และวิวัฒนาการขึ้นเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบันเป็นยุคของการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ซึ่งนับวันจะมีความสำคัญจนเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งของชีวิตในสังคมไทย ทั้งในภาครัฐ และเอกชน ปัจจุบันวิวัฒนาการด้านการสื่อสารมีความก้าวหน้าอย่างยิ่ง โดยมีการนำเครื่องรับ-ส่งวิทยุคมนาคมแบบตั้งเครื่องหาคความถี่มาใช้งานอย่างแพร่หลาย ซึ่งคุณลักษณะเฉพาะที่มีความคล่องตัวในการใช้ความถี่ การสื่อสาร

ทางด้านวิทยุช่วยให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ในระยะทางที่ไกลมากขึ้น โดยวิธีเปลี่ยนเสียงพูดไปเป็นสัญญาณไฟฟ้าแล้วขยายให้เป็นคลื่นเสียง จากนั้นจึงทำการผสมกับคลื่นวิทยุแล้วส่งไปยังเครื่องรับที่อยู่ห่างออกไป ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกยิ่งขึ้น (คู่มือการใช้วิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่กรุงเทพมหานคร)

จะเห็นได้ว่าการติดต่อสื่อสารผ่านวิทยุสื่อสารนั้น มักใช้สัญลักษณ์ภาษาในการติดต่อสื่อสารซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่มีการใช้รูปแบบภาษาที่กะทัดรัดและน่าสนใจ ตัวอย่างเช่น เมื่อต้องการสื่อความหมายเกี่ยวกับการขอทราบเวลาหรือเทียบเวลาให้คู่สนทนาเข้าใจและส่งสารมายังผู้ขอรับทราบข้อมูลอย่างรวดเร็วจึงใช้รหัสการสื่อสารโดยแฝงความหมายของข้อความ โดยเป็นที่เข้าใจกันในทางรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจโดยใช้ข้อความสั้นๆว่า **24 ขอทราบเวลาขอเทียบเวลา** ผู้รับสารจะสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้ส่งสารสื่อสารดังกล่าวมาได้อย่างรวดเร็วและอาจทันทั่วถึงต่อเหตุการณ์ การติดต่อสื่อสารด้วยเครื่องวิทยุคมนาคมเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ซึ่งต้องเป็นไปด้วยความถูกต้อง

ผู้วิจัยเห็นว่าลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวนี้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่ผู้วิจัยได้ศึกษามา โดยใช้หลักการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ที่เรียกว่า การปริวรรตมาเป็นแนวทางในการศึกษาซึ่ง อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2546: 177) ได้กล่าวถึงลักษณะความน่าสนใจของทฤษฎีดังกล่าวไว้พอสรุปได้ว่า โครงสร้างของภาษามี 2 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 เป็นโครงสร้างในระดับที่อยู่ในความคิดคำนึงเรียกว่าโครงสร้างลึก และโครงสร้างระดับที่ 2 เป็นโครงสร้างในระดับที่ปรากฏในถ้อยคำที่ใช้พูดจากันเรียกว่าโครงสร้างผิว มีลักษณะรูปประโยคที่มีทั้งการละการย้าย และการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประโยค

จึงเป็นเหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจัยคิดที่จะศึกษารูปประโยคดังที่กล่าวมาข้างต้นในปัจจุบันได้มีการใช้วิทยุสื่อสารกันอย่างแพร่หลาย ผู้วิจัยเองก็เป็นผู้หนึ่งที่ใช้วิทยุสื่อสารในการปฏิบัติงาน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจในด้านการใช้คำ รูปประโยค กระบวนการสื่อสาร ตลอดจนศึกษาวิเคราะห์ด้าน โครงสร้างในภาษารหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปรัวรรต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาด้านการใช้คำ รูปประโยค และกระบวนการสื่อสารในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ
2. ทำให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาด้านโครงสร้างในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ
3. เป็นแนวทางในการประยุกต์และพัฒนาการภาษาเพื่อใช้เป็นประมวลสัญญาณสื่อสารด้วยวิทยุสื่อสารตำรวจ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ผู้วิจัยจะศึกษาลักษณะการใช้ภาษาด้านการใช้คำ รูปประโยค และกระบวนการสื่อสารในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ โดยจะรวบรวมรหัสภาษาที่ใช้ในการสั่งการจากแหล่งที่ปรากฏข้อมูลที่ใช้ในหน่วยงานตำรวจจำนวนทั้งสิ้น 56 รหัส สว.
2. ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาโดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์โครงสร้างภาษาตามแนวทฤษฎีปรัวรรตด้านโครงสร้างของภาษา 2 ระดับ คือ โครงสร้างลึก และโครงสร้างผิว

นิยามศัพท์

การใช้ภาษาในรหัสการสั่งการ การใช้คำ รูปประโยค กระบวนการสื่อสารและโครงสร้างของภาษาในการสื่อสารเพื่อให้ทราบความหมายการสื่อสารระหว่างกัน ด้วยการส่งหรือการรับข้อความทางเสียงโดยที่คู่สื่อสารสามารถ เข้าใจความหมายจากข้อความที่ได้ฟัง

เครื่องวิทยุสื่อสารตำรวจ เครื่องส่งวิทยุสื่อสาร เครื่องรับวิทยุสื่อสาร หรือเครื่องส่งและรับวิทยุสื่อสารของตำรวจ แต่ไม่รวมถึงเครื่องรับ วิทยุกระจายเสียง เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์

ประมวลสัญญาณ เครื่องหมายสัญญาณตัวอักษรหรือเสียงที่เข้าใจ มาจากคำว่า “โค้ด” เมื่อนำมาใช้ในกิจการวิทยุ

กฎปฏิรวรรต กฎที่แสดงการเปลี่ยนแปลงประโยค ตัด เติม หรือย้ายส่วนประกอบของประโยค

โครงสร้าง โครงสร้างของประโยคหรือข้อความรหัสวิทยุสื่อสารตำรวจที่ปรากฏและใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ในที่นี้พิจารณาถึงโครงสร้างผิว และ โครงสร้างลึกตามแนวทฤษฎีปฏิรวรรต

ทฤษฎีปฏิรวรรต ทฤษฎีที่ใช้วิเคราะห์เรื่องประโยค เช่น การสร้างประโยคพื้นฐาน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประโยคและการแปรเสียงถ้อยคำ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า และรวบรวมเอกสาร ข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

- 1.1 ความหมายของภาษา
- 1.2 ประเภทของภาษา
- 1.3 ความสำคัญของภาษา
- 1.4 องค์ประกอบของภาษา
- 1.5 การใช้คำ
- 1.6 การใช้ประโยค

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร

- 2.1 ความหมายของการสื่อสาร
- 2.2 ความสำคัญของการสื่อสาร
- 2.3 ประเภทการสื่อ
- 2.4 ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสาร

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิทยุสื่อสาร

- 3.1 ความเป็นมาและความสำคัญของวิทยุสื่อสาร
- 3.2 วิธีสร้างประมวลรหัสสัญญาณวิทยุสื่อสารในรหัสการสั่งการของวิทยุตำรวจ
- 3.3 กระบวนการสื่อสารของวิทยุสื่อสารตำรวจ
- 3.4 การผลัดการพูดในกระบวนการสื่อสารวิทยุตำรวจ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ โครงสร้างภาษาและทฤษฎีปริวรรต

4.1 ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างภาษา

4.2 ทฤษฎีปริวรรต

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

ความหมายของภาษา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายของคำว่า “ภาษา” ไว้ว่า “ภาษา คือ เสียงหรือกิริยาอาการที่ทำความเข้าใจกันได้ คำพูด ถ้อยคำที่ใช้พูดกัน” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2525: 616)

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2524: 85) ได้ให้ความหมายของภาษาว่า ภาษา หมายถึง เสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้ในการสื่อความคิด ความรู้สึก และในการที่จะให้ผู้ที่เราพูดด้วยทำสิ่งที่เราต้องการ และแทนสิ่งที่เราพูดถึง

เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2541: 1) นิยามความหมายของภาษาว่า ภาษา หมายถึง เสียงที่มนุษย์ใช้ในการพูดจาสื่อความหมายติดต่อซึ่งกันและกัน

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า ภาษา หมายถึง เสียงพูดหรือกิริยาของมนุษย์ที่ใช้ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก เพื่อใช้ทำความเข้าใจ ตลอดจนใช้ในการติดต่อซึ่งกันและกันทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา

ประเภทของภาษา

กาญจนา นาคสกุล (2551: 6) แบ่งประเภทของภาษาเป็น 2 ประเภท คือ ภาษาที่มนุษย์กำหนด อาจกินความกว้างและมีคำขยาย เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน เรียกว่า “วจนภาษา” และภาษาใบ้ ภาษาท่าทาง เครื่องหมาย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ฯลฯ เรียกว่า “อวจนภาษา”

ประภาศรี สีหอำไพ (2550: 15) แบ่งประเภทของภาษาไว้ว่า ภาษาแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. ภาษาถ้อยคำ คือ ภาษาที่แสดงออกได้โดยใช้ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายทางการพูดและการเขียน

2. ภาษาท่าทาง คือ ภาษาที่ใช้แสดงออกปฏิกิริยา ได้แก่ แววตา ท่าทาง เช่น การใช้นิ้วมือในภาษาใบ้ การรำละคร เป็นต้น

สิริวรรณ นันทจันทุล (2550: 74-79) กล่าวถึงประเภทของภาษา สรุปได้ว่า ภาษาไทยที่ใช้ในการสื่อสารแบ่งเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน ในภาษาพูดนั้นแบ่งเป็นภาษาพูดที่ใช้พูดและภาษาพูดที่ใช้ในงานเขียน ส่วนภาษาเขียนเป็นภาษาที่ผ่านกระบวนการจัดเกลาทางภาษาอย่างประณีต

จากแนวคิดของนักวิชาการข้างต้น ในเรื่องประเภทของภาษา สรุปว่าแบ่งภาษาออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ภาษาถ้อยคำ แบ่งออกเป็นภาษาพูด และภาษาเขียน เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วจนภาษา

2. ภาษาท่าทาง เป็นภาษาที่ใช้แสดงออกปฏิกิริยา เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า อวจนภาษา

ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียนต่างกันที่ภาษาเขียนเลือกใช้ถ้อยคำที่ประณีตกว่าภาษาพูด

ความสำคัญของภาษา

จินดา เสงสมบุญ (2542: 8-9) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาสรุปได้ว่าภาษามีความสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ มนุษย์ติดต่อกันได้ เข้าใจกันได้ก็ด้วยอาศัยภาษาเป็นเครื่องช่วยที่ดีที่สุด
2. ภาษาเป็นสิ่งช่วยยึดให้มนุษย์มีความผูกพันต่อกัน เนื่องจากแต่ละภาษาต่างก็มีระเบียบแบบแผนของตนซึ่งเป็นที่ยึดกลั่นกันในแต่ละชาติแต่ละกลุ่มชน การพูดภาษาเดียวกันจึงเป็นสิ่งที่ทำให้คนรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน มีความผูกพันต่อกันในฐานะที่เป็นชาติเดียวกัน
3. ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ และเป็นเครื่องแสดงให้เห็นวัฒนธรรมส่วนอื่นๆ ของมนุษย์ด้วย เราจึงสามารถศึกษาวัฒนธรรมตลอดจนเอกลักษณ์ของชนชาติต่างๆ ได้โดยการศึกษาภาษาของชนชาตินั้นๆ
4. ภาษาศาสตร์มีระบบกฎเกณฑ์ ผู้ใช้ภาษาต้องรักษากฎเกณฑ์ในภาษาไว้ด้วยอย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์ในภาษานั้นไม่ตายตัวเหมือนกฎวิทยาศาสตร์ แต่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของภาษา เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ตั้งขึ้น จึงเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัยตามความเห็นชอบของส่วนรวม
5. ภาษาเป็นศิลปะ มีความงดงามในกระบวนการใช้ภาษา กระบวนการใช้ภาษานั้นมีระดับและลีลา ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ หลายด้าน เช่น บุคคล กาลเทศะ ประเภทของเรื่อง ฯลฯ การที่จะเข้าใจภาษา และใช้ภาษาได้ดีจะต้องมีความสนใจศึกษาให้เข้าถึงรสของภาษาด้วย

นิสา ศักดิ์เดชยนต์ และคณะ (2526: 3) กล่าวถึงความสำคัญของภาษา สรุปได้ดังนี้ ภาษาเป็นสื่อที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ภาษาสัมพันธ์กับศาสตร์อื่นๆ ที่เห็นได้ชัดคือ จิตวิทยา ต้องใช้ภาษาวัดความสามารถและทดสอบทฤษฎีการเรียนรู้ วิชาปรัชญาและตรรกวิทยาเกี่ยวข้องโดยตรงกับภาษา ความรู้เกี่ยวกับภาษาส่งเสริมให้มนุษย์เข้าใจตนเองและรู้จักตนเองมากขึ้น

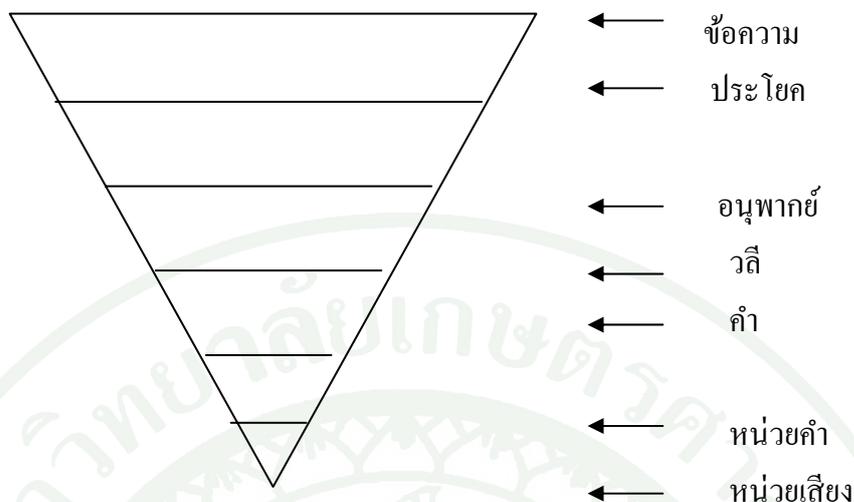
ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2535: 1) กล่าวถึงความสำคัญของภาษา สรุปลงได้ดังนี้ ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ภาษาช่วยทำให้มนุษย์ธำรงวัฒนธรรมได้ ภาษาแสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติ นอกจากนี้ภาษายังมีความเป็นศาสตร์และศิลป์ ใช้สื่อความหมายและทำความเข้าใจซึ่งกันและกันในสังคม

จากแนวคิดข้างต้นในเรื่องความสำคัญของภาษา สรุปลงได้ว่า ภาษามีความสำคัญในด้านการสื่อสาร มีความงดงาม ถือว่าเป็นกฎเกณฑ์ที่มนุษย์แต่ละชนชาติตั้งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องแสดงถึงวัฒนธรรมหรือนับได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละชาติ

องค์ประกอบของภาษา

เพียรศิริ วงศ์วิธานนท์ (2548: 298-300) กล่าวถึงองค์ประกอบของภาษาสรุปได้ว่า เสียงเป็นรูปภาษาที่อยู่ในระดับที่เล็กที่สุด คำ เป็นรูปในภาษาที่เล็กที่สุดที่ใช้ในการสื่อความหมายได้ ประโยค เกิดจากการนำคำมารวมเข้าด้วยกัน เมื่อนำคำมารวมกันเป็นประโยคแล้ว ความหมายของประโยคจะมีมากกว่าผลลัพ์ของการนำเอาความหมายของคำแต่ละคำมารวมเข้าด้วยกัน ส่วนข้อความต่อเนื่อง ประกอบด้วยประโยคหลายประโยค ประโยคที่อยู่ในข้อความเดียวกัน มักมีความสัมพันธ์ต่อกัน ปรากฏในรูปของการใช้คำเชื่อม เช่น แม้กระนั้น ในทำนองเดียวกัน ฯลฯ

พรพิลาศ เรื่องโชติวิทย์ (2545: 3-5) กล่าวถึงองค์ประกอบของภาษาไว้ว่า องค์ประกอบของภาษาหรือหน่วยของภาษามีชื่อเรียกจากหน่วยใหญ่ไปหน่วยที่เล็กที่สุดดังนี้ ข้อความ ประโยค อนุพากย์ วลี คำ หน่วยคำ และหน่วยเสียง หน่วยเหล่านี้มีการประกอบกันเป็นชั้นๆ กล่าวคือ ข้อความประกอบด้วยประโยค ประโยคประกอบด้วยอนุพากย์ อนุพากย์ประกอบด้วยวลี วลีประกอบด้วยคำ คำประกอบด้วยหน่วยคำ และหน่วยคำประกอบด้วยหน่วยเสียง ซึ่งสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพที่ 1 แผนภูมิแสดงหน่วยระดับของภาษา

เรื่องเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2541: 21-22) กล่าวถึงองค์ประกอบของภาษาหรือโครงสร้างของภาษา แบ่งเป็น โครงสร้างทางเสียง โครงสร้างของคำ และโครงสร้างของประโยค โครงสร้างทั้งสามประการนี้ เป็นโครงสร้างหลักของภาษาไทย ซึ่งการศึกษาโครงสร้างดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ ไวยากรณ์โครงสร้าง ตามแนวคิดของภาษาศาสตร์โครงสร้างวิเคราะห์ไว้ว่าแบ่งเป็น 1. ระบบเสียง ประกอบด้วยระบบเสียงของภาษาเป็นหน่วยเสียง จากหน่วยเสียงมาเป็นพยางค์ ส่วนใหญ่จะวิเคราะห์หาหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2. ระบบไวยากรณ์ แบ่งเป็นระบบคำ ระบบประโยค เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบของคำเป็นวลี

จากแนวคิดขององค์ประกอบทางภาษาข้างต้น สรุปได้ว่าในทางภาษาศาสตร์ แบ่งองค์ประกอบของภาษาไว้ 4 องค์ประกอบคือ เสียง เป็นหน่วยที่เล็กที่สุด ไม่มีความหมาย เสียงหลายหน่วยเสียงเป็นหน่วยของพยางค์ คำ เป็นหน่วยที่มีความหมาย ประโยค เกิดจากการนำคำมารวมเข้าด้วยกัน และข้อความต่อเนื่อง เกิดจากการนำประโยคมาร้อยเรียง โดยมีคำเชื่อมมาเกี่ยวข้อง

การใช้คำ

การใช้คำมีลักษณะเป็น การตัดคำให้สั้น การใช้อักษรย่อ การละ การซ้ำ การใช้ศัพท์เทคนิค และยังมีปรากฏอีกหลายคำดังเอกสารที่เกี่ยวข้องสรุปได้ดังนี้

นววรรณ พันธุมเมธา (2527: 56-64) กล่าวถึงลักษณะของการใช้คำในภาษาพูดไว้ว่า ภาษาพูดมักใช้คำในบริบทใหม่ หมายถึง คำที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของคำว่า แตกต่างไปจากเดิม ผู้ส่งสารสร้างลักษณะนี้เพื่อให้เกิดการใช้ภาษาที่แปลกใหม่ทำให้ผู้รับสารสนใจติดตามรับสารอย่างต่อเนื่อง เช่น โจรชุมที่นครปฐมจะขอเชิญพบกับผู้อุปถัมภ์ราชการก่อนนะคะ ภาษาพูดมักใช้คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำประสม คือ คำที่เกิดจากคำมูลตั้งแต่ 2 คำ ขึ้นไปมาประสมกันเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ หรือ คงเค้าความหมายเดิมอยู่บ้าง เช่น คุณชายที่ดินแปลงนี้ได้ค่านายหน้าเท่าไร คู่หวานประจำปีนี้ คือคู่ผลไม้กระป๋องตรามาลี คำซ้อนเป็นการประสมคำประเภทหนึ่ง ซึ่งนำคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกันมาซ้อนกัน เพื่อให้ความหมายของคำนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น หรือนำคำที่มีเสียงใกล้เคียงกันมาซ้อนกันเพื่อให้ออกเสียงได้สะดวก มีความไพเราะ เช่น เด็กสมัยนี้เติบโต รวดเร็วจริงๆ (คำซ้อนเพื่อเสียง) นักธุรกิจยุคใหม่ต้องตัดสินใจ ฉับไว เด็ดขาด (คำซ้อนเพื่อความหมาย) คำซ้ำ คือ การนำคำเดียวกันมาซ้ำกันเพื่อสื่อความหมายของคำให้เพิ่มขึ้นหรือลดลง คำซ้ำมีหลายลักษณะ เช่น คำซ้ำที่เลียนเสียงธรรมชาติ คำซ้ำที่บอกพหูพจน์ คำซ้ำที่เน้นความหมายหนักแน่นยิ่งขึ้น คำซ้ำที่แยกจำนวน คำซ้ำในคู่ คือ คำซ้ำ 2 คู่ซ้อนกัน เช่น ฝนตกจ๊กๆ เด็กรๆ อย่านเล่นกันเสียงดังนะคะ

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522) ได้กล่าวถึงลักษณะการใช้คำในภาษาไทยดังนี้

1. คำที่ก่อให้เกิดอารมณ์
2. คำสัมผัส
3. คำซ้ำ
4. คำซ้อน
5. คำหลาก
6. คำศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้ง
7. คำภาษาถิ่น
8. คำภาษาต่างประเทศ
9. การใช้คำเลียนเสียงพูด
10. คำภาษาสร้างใหม่
11. คำย่อและคำตัด

ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2543: 42-49) ได้กล่าวถึงลักษณะของการใช้คำไว้ 5 ลักษณะสรุปได้ดังนี้

1. การตัดคำให้สั้น คือการตัดบางส่วนของคำให้สั้นลงหรือเป็นการตัดบางส่วนเข้าใจคืออยู่แล้ว เพื่อความสะดวกในการติดต่อสื่อสารนั่นเอง

2. การใช้อักษรย่อหรือคำย่อ เป็นการนำอักษรบางตัวในคำหนึ่งๆ ใช้เรียกแทนคำเต็ม โดยมากจะเป็นพยัญชนะ อาจใส่จุดหลังอักษรนั้นๆหรือไม่ใส่จุดก็ได้ นิยมนำอักษรต้นพยางค์มาใช้เป็นอักษรย่อ แต่บางครั้งก็มาใช้อักษรท้ายพยางค์ก็มี และบางครั้งอักษรย่อก็สามารถอ่านได้เป็นพยางค์ใหม่ ในภาษาไทยเมื่ออักษรย่อมีตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป จะใส่จุดที่ตัวสุดท้ายเพียงจุดเดียว (ไม่ใส่ที่ละอักษร) ยกเว้นบางตัวที่เคยมีใช้กันมาก่อนจนเป็นที่ยอมรับแล้ว เช่น น.ส. ร.ร. พ.ศ. เป็นต้น

3. การใช้การละเป็นการละส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น ละประธาน ละกรรม แต่จะไม่ละกริยาเพราะเป็นใจความสำคัญของประโยค ผู้อ่านจะต้องเติมส่วนที่ละเอาไว้ให้เต็ม เพื่อให้ได้ใจความครบบริบูรณ์

4. การใช้การซ้ำ หมายถึง การแสดงลักษณะของการซ้ำส่วนใดส่วนหนึ่งของเสียง คำ โครงสร้าง หรือความหมายเดิมที่มากกว่าหนึ่งครั้ง

5. การใช้คำศัพท์เทคนิค คือการใช้กลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายอยู่ในขอบเขตเฉพาะของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นคำที่ใช้สื่อสารเพื่ออธิบายความหมายให้เข้าใจกันในหมู่คนเพียงบางกลุ่มเท่านั้น

จากความรู้ของนักวิชาการ สามารถจัดลักษณะการใช้คำและนำมาเป็นเกณฑ์เพื่อใช้ศึกษา ดังนี้

1. การตัดคำให้สั้น
2. การใช้อักษรย่อ
3. การละ
4. การซ้ำ
5. การใช้ศัพท์เทคนิค

การใช้ประโยค

1. รูปประโยค ลักษณะ ประเภทและความหมาย

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2539) ได้ศึกษาลักษณะและประเภทของประโยคในภาษาไทย กล่าวว่าประโยคแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ เอกรรดประโยค อเนกรรดประโยคและสังกรประโยคและได้ให้นิยามไว้ คือ เอกรรดประโยค หมายถึง ประโยคสามัญที่มีบทบาทสำคัญเพียงบทเดียว และเป็นประโยคที่มีความหมายครบสมบูรณ์ อเนกรรดประโยค หมายถึงประโยคที่มีใจความสำคัญอย่างน้อย 2 ใจความรวมกัน และสังกรประโยค หมายถึงประโยคที่มีประโยคเอกรรดประโยคด้วยกันทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเอกรรดประโยคอีกประโยคหนึ่ง

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2546: 34-35) ได้กล่าวถึงความหมายประโยคว่า ประโยค คือ การนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาเรียงต่อกันแล้วได้ใจความสมบูรณ์ประโยคประกอบด้วยภาคประธาน และภาคแสดงดังนั้น ภาคประธาน ได้แก่ ส่วนที่เป็นผู้กระทำและอาจมีส่วนขยายหรือไม่มีก็ได้ ภาคแสดง ได้แก่ ส่วนที่บอกอาการ หรือบอกสภาพของประธาน อาจมีส่วนขยายหรือไม่มีก็ได้ ส่วนขยายของประโยค อาจเป็นคำหรือกลุ่มคำอยู่ในภาคประธาน หรืออยู่ในภาคแสดง ซึ่งอาจเป็นการขยายกริยา ขยายกรรม หรือขยายส่วนเติมเต็มดังตัวอย่างประโยคที่ว่า น้องเล่นคอมพิวเตอร์อย่างสนุกสนาน

น้อง (ภาคประธาน) เล่นคอมพิวเตอร์ (ภาคแสดง) อย่างสนุกสนาน (ส่วนขยาย)

รูปประโยคที่ใช้สื่อสารในภาษาไทย แบ่งออกเป็น 4 ประเภทได้ดังนี้

1. ประโยคที่เน้นผู้กระทำ คือ ประโยคที่มีประธานขึ้นต้นประโยคก่อนภาคแสดง เช่น ฝนตกตอนเย็น
2. ประโยคเน้นผู้ถูกกระทำ คือ ประโยคที่มีกรรมขึ้นต้นประโยคก่อน เพื่อเน้นความสำคัญของกรรม เช่น รถยนต์คันนี้มีคนจองแล้ว
3. ประโยคเน้นกริยา คือ ประโยคที่มีบทบาทขึ้นต้นประโยค ต้องการเน้นให้กริยาเด่นและขึ้นต้นประโยคด้วยว่า "เกิด มี ปราบกฎ" เช่น เกิด ระเบิดในจังหวัดชายแดนภาคใต้

4. ประโยคคำสั่งหรือขอร้อง คือ ประโยคที่ละประธานไว้ จะขึ้นต้นประโยคด้วยคำกริยาที่ผู้สั่ง หรือขอร้องให้ทำ เช่น อย่า เสียดัง

รูปประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสาร คือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารโดยทั่วไป จำแนกตามเจตนาของผู้ส่งสารได้ตามชนิดของประโยค 3 ประโยค คือ แจ้งให้ทราบ ถามให้ตอบ บอกให้ทำ

1. ประโยคแจ้งให้ทราบ ลักษณะของประโยคได้แก่

1.1 เป็นประโยคบอกเล่า ต้องการแจ้งให้ทราบว่า ใครทำอะไร หรือใครโรสภาพอย่างไร เกิดอะไร ที่ไหน กับใคร เมื่อไร เช่น ฉัน นั่งเรือ ไปทำพระอาทิตย์

1.2 เป็นประโยคปฏิเสธ รูปประโยคชนิดนี้เหมือนประโยคบอกเล่า แต่เพิ่มคำว่า "ไม่" หรือ "มิได้" หรือ "ไม่ได้" ลงในประโยค เช่น แม่ไม่ ขายที่ดินแปลงนั้น

2. ประโยคถามให้ตอบ ลักษณะของประโยคได้แก่

2.1 ต้องการคำตอบเป็นเนื้อความใหม่จากผู้รับสาร คำแสดงคำถามลักษณะนี้ ได้แก่ ใคร อะไร ไหน ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ทำไม เช่น ทำไมเธอไม่ไปเที่ยวทะเลกับพวกเรา

2.2 ต้องการคำตอบยอมรับหรือปฏิเสธ คำแสดงคำถามลักษณะนี้ ได้แก่ ไร หรือไม่ใช่หรือไม่ หรือเปล่า โดยคำจะอยู่หลังประโยค เช่นเขาเป็นดาราเกาหลี ไร

2.3 ต้องการคำตอบ โดยให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง คำแสดงคำถามลักษณะนี้ ได้แก่ หรือ หรือว่า อยู่ในประโยคและคำตอบนั้น จะมีอยู่ในประโยค เช่น ลูกจะกินผัดไทย หรือ ราดหน้า

2.4 ไม่ต้องการคำตอบ ลักษณะของประโยคเช่นนี้จะใช้คำที่เป็นคำถาม เช่น ใคร อะไร อย่างไร ฯลฯ โดยถามเพื่อเร้าความสนใจ ไม่ให้ประโยคห้วนเกินไป หรือเพื่อเริ่มการสนทนา หรือเพื่อแสดงความรู้สึกไม่พอใจ เช่น นี่รู้ อะไร ไหม โจ้จะย้ายบ้านแล้วนะ

3. บอกให้ทำ ลักษณะของประโยคได้แก่

3.1 เป็นประโยคคำสั่งที่มีเฉพาะภาคแสดง เช่น หยิบเสื้อให้ด้วย

3.2 เป็นประโยคขอรู้เรื่อง จะมีคำว่า โปรด กรุณา อย่า อยู่ในประโยค เช่นโปรด ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม

2. รูปประโยคตามเจตนา

นววรรณ พันธุเมธา (2527:193) กล่าวว่า การใช้รูปประโยคตามเจตนา คือ การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร แบ่งได้ 3 ชนิด คือ รูปประโยคบอกเล่า รูปประโยคคำถาม และรูปประโยคคำสั่ง โดยการใช้รูปประโยคตามเจตนา สามารถจำแนกออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และการใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร หมายถึง การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารทราบ เพื่อให้เกิดการกระทำตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การใช้รูปประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงการแจ้งเรื่องราวแก่ผู้รับสาร การใช้รูปประโยคคำถามเพื่อแสดงการถามให้ผู้รับสารตอบ และการใช้รูปประโยคคำสั่งเพื่อแสดงการบอกให้ผู้รับสารกระทำสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการ

1) รูปประโยคบอกเล่าตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คือ การที่ผู้ส่งสารเลือกใช้ประโยคที่มีลักษณะเนื้อความเป็นการเล่าเรื่องราว ความรู้สึก หรือเหตุการณ์ต่างๆ มาใช้เพื่อแสดงการแจ้งให้ผู้รับสารทราบ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง และการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ ดังนี้

2) การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง

การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง คือประโยคบอกเล่าต่างๆ ไปที่รับรองข้อความที่กำลังกล่าวอยู่นั้น มีลักษณะเป็นการบรรยายเรื่องราวและสภาวะอารมณ์ต่างๆ ที่ไม่มีเนื้อความบอกปฏิเสธ

ตัวอย่าง

มีเหงาบ้างท้อบ้างในบางที แต่กำลังใจดีเพราะมีเธอ

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง ซึ่งผู้รับสารใช้รูปประโยคบอกเล่านี้เพื่อต้องการบอกกล่าวความรู้สึกของตนให้ผู้รับสารทราบว่า “ฉันอาจเหงาและท้อบ้างแต่ก็กำลังใจดีเพราะฉันมีเธอ”

3) การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ

การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ คือประโยคบอกเล่าต่างๆ ไป ที่ปฏิเสธข้อความที่กำลังกล่าวอยู่นั้น สังกัดได้จากการปรากฏของคำบอกปฏิเสธ “ไม่” หน้าคำกริยา

ตัวอย่าง

หากไม่มีเธอวันนั้น ฉันก็คงไม่มีวันนี้

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธที่ใช้สื่อความหมายตรงตามรูปภาษาทุกประการ ในที่นี้มีเจตนาบอกว่า “รู้สึกสำนึกถึงความดีของผู้รับสารอยู่เสมอ”

4) การใช้รูปประโยคคำถามตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคคำถามตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คือ การที่ผู้ส่งสารเลือกใช้รูปประโยคที่มีคำวิเศษณ์แสดงการถาม เช่น ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม หรือมีคำและกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม เช่น หรือ ไหม หรือยัง หรือเปล่า ใช่ไหม ปรากฏอยู่ในประโยค เพื่อแสดงการถามผู้รับสารและต้องการคำตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง แบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ รูปประโยคคำถามแบบตอบรับหรือตอบปฏิเสธ รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเพื่อความ และรูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ

5) รูปประโยคคำถามแบบตอบรับหรือตอบปฏิเสธ

รูปประโยคคำถามแบบตอบรับหรือตอบปฏิเสธ คือ ประโยคที่มีคำหรือกลุ่มคำลงท้ายบอกการถามปรากฏอยู่ด้วย ได้แก่ หรือ ไหม ใช่ไหม หรือเปล่า หรือยัง ซึ่งใช้เพื่อถามให้ผู้รับสารตอบรับหรือตอบปฏิเสธเหตุการณ์ในข้อความ

ตัวอย่าง

Msg มาเพราะหวังใยู้ข่าวว่าไม่สบาย หาย...ยัง

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคคำถามที่มีคำลงท้ายบอกการถามปรากฏอยู่ในข้อความด้วย คือ คำว่า “ยัง” ที่มาจากคำว่า “หรือยัง” ในที่นี้ ต้องการจะใช้ข้อความหมายเพื่อแสดงการถามอาการของผู้รับสารซึ่งทราบข่าวว่าป่วย เพื่อเป็นการเยี่ยมเยียน

6) รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเพื่อความ

รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเพื่อความ คือ ประโยคคำถามที่มีคำหรือกลุ่มคำไม่ชี้เฉพาะ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ปรากฏในข้อความในส่วนที่เป็นเจตนาของข้อความ เพื่อบอกให้ผู้รับสารทราบว่าผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารตอบรายละเอียดตามเจตนาที่ปรากฏในข้อความ

ตัวอย่าง

ต่อหน้าฉันเธอทำอย่างนั้นได้อย่างไร

ข้อความข้างต้นนี้ มีลักษณะเป็นรูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความที่มีคำลงท้ายบอก การถามปรากฏอยู่ในข้อความด้วย คือ คำว่า “อย่างไร” เพื่อต้องการถามให้ผู้รับสารตอบ อธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตรงตามบริบทข้อความที่ว่า “ต่อหน้าฉันเธอทำอย่างนั้นได้อย่างไร”

7) รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ

รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ คือ ประโยคที่ผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารตอบคำถาม โดยมีเนื้อหาให้เลือกตอบปรากฏอยู่ในข้อความ สังเกตได้จากคำว่า “หรือ” ซึ่งเป็นคำเชื่อมบอกการให้เลือกรูปแบบใดอย่างหนึ่ง

ตัวอย่าง

เคยห่วยใย เดียวนี้ไม่เห็นหน้า หายไปไกลไกลหรือว่าเลิกรัก

ข้อความข้างต้นนี้ มีลักษณะ เป็นรูปประโยคคำถามแบบให้เลือกรูปแบบใดอย่างหนึ่ง โดยมีคำเชื่อมที่แสดงการให้เลือกรูปแบบใดอย่างหนึ่งปรากฏอยู่ในข้อความด้วย คือ คำว่า “หรือ” เพื่อต้องการถามผู้รับสารเกี่ยวกับเหตุการณ์เพื่อให้ตอบว่าสาเหตุของการหายไปนั้นเป็นเพราะ “ไกลไกล” หรือ “เลิกรัก”

8) การใช้รูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คือ การที่ผู้ส่งสารใช้รูปประโยคที่มีประธานของประโยคเป็นคำบอกนุสรณ์ที่ 2 หรืออาจมีคำกริยาที่แสดงการสั่ง เช่น จง อย่า ต้อง และคำบอกมาลาจำพวก นะ ซิ ปรากฏร่วมอยู่ในประโยคด้วย เพื่อแสดงเนื้อความสั่งให้ผู้รับสารกระทำการบางอย่างตามความต้องการของผู้ส่งสาร บางกรณีอาจปรากฏการใช้คำกริยาที่เป็นเจตนาของข้อความเริ่มต้นประโยค เพื่อเน้นกริยาที่ต้องการบอกให้ผู้รับสารกระทำตามคำสั่ง

ตัวอย่าง

ก่อนนอนห่มผ้าหนา ๆ นะคนไกล ได้แต่ห่วงใยเพราะห่างไกลเกินดูแล

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคคำสั่ง คือ มีคำบอกมาลาคำว่า “นะ” ในที่นี้ ผู้ส่งสารต้องการใช้ข้อความดังกล่าวเพื่อบอกให้ผู้รับสารกระทำตามเจตนา คือ ต้องการให้ดูแลตัวเองให้ดี คือ ก่อนนอนควรห่มผ้า

การใช้รูปประโยคที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร หมายถึง การที่ผู้ส่งสาร เลือกใช้รูปประโยคไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร เช่น การใช้รูปประโยคคำสั่งเพื่อ แสดงการขอร้อง การใช้รูปประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงการหยอกล้อ เป็นต้น

1) รูปประโยคที่แสดงการหยอกล้อ

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการหยอกล้อนั้น ผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารเกิด อารมณ์ขันเมื่อได้อ่านข้อความ โดยอาจใช้รูปประโยคบอกเล่า คำถาม คำสั่ง เพื่อช่วยแสดงการ หยอกล้อดังนี้

ตัวอย่าง

ปวดหัวจัง ปวดหลังด้วย หากอยากช่วย ให้เรายืมสี่พัน

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาหยอกล้อ โดยพยายามสมมุติบริบทเรื่องราวขึ้นมา คือ “ปวดหัว ปวดหลังด้วย หากอยากช่วย...” และ แสดงเจตนาของข้อความไว้ในตอนท้ายด้วยหักมุมจบ เพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ข้อความดังกล่าว คือ “...ให้เรายืมสี่พัน”

2) รูปประโยคที่แสดงการอวยพร

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการอวยพรนั้น ผู้ส่งสารต้องการแสดงความปรารถนาดีแก่ ผู้รับสาร โดยอาจใช้รูปประโยคคำถามกริยาเป็นคำถามเพื่อเชื่อมโยงสู่การแสดงเจตนาอวยพร

ตัวอย่าง

เอ้ วันนี่วันเกิดใครน้า จำไม่ได้บอกหน่อยสิ อีอิ happy birthday ja

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคคำถามที่ต้องการใช้สื่อเจตนาอวยพรในที่นี้ได้บอกเรื่องราวที่เป็นเนื้อหาของเจตนาไว้ในตอนต้นโดยใช้วิธีการถาม ในประโยคที่ว่า “วันนี่วันเกิดใครน้า” และเชื่อมโยงข้อความไปสู่เจตนาที่ต้องการแสดงอวยพร แสดงความปรารถนาดีต่อผู้รับสารที่ว่า “...happy birthday ja”

3) รูปประโยคที่แสดงการเสียดสีประชดประชัน

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการเสียดสีประชดประชันนั้น ผู้ส่งสารต้องการแสดงให้ผู้รับสารทราบว่าผู้ส่งสารรู้สึกไม่พอใจการกระทำบางประการของผู้รับสาร โดยผู้ส่งสารจะกล่าวเหน็บแนม เปรียบเปรย เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจโดยอ้อม

ตัวอย่าง

ดูหญิงห้ามดูแบบภูมิศาสตร์ แต่ให้ดูแบบประวัติศาสตร์ว่าเธอเสียวกรามากี่ที

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาประชดประชันโดยมีการกล่าวยกตัวอย่างเปรียบเทียบเพื่อเชื่อมโยงไปสู่ข้อความที่เป็นเจตนา คือ “ดูหญิงห้ามดูแบบภูมิศาสตร์ แต่ให้ดูแบบประวัติศาสตร์” และแสดงเจตนาประชดประชันไว้ในตอนท้ายที่ว่า “เธอเสียวกรามากี่ที”

4) รูปประโยคที่แสดงการขอร้อง

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการขอร้องนั้น ผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารกระทำบางสิ่งบางอย่างแต่ไม่ได้ต้องการแสดงการบังคับขู่เข็ญให้กระทำตาม โดยใช้รูปประโยคคำสั่งที่มีคำกริยา “ขอ” หรือใช้รูปประโยคคำถามเพื่อแจ้งให้ผู้รับสารได้เลือกตอบรับหรือปฏิเสธการขอร้องของผู้ส่งสาร

ตัวอย่าง

หากชีวิตของเธอไม่มีใคร เพื่อนเธอคนนี้ขอกลับไปดูแล

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาขอร้อง โดยมีการกล่าวนำด้วยเนื้อความที่เป็นสาเหตุที่ว่า “หากชีวิตของเธอไม่มีใคร” เพื่อเชื่อมโยงไปสู่เจตนาขอการขอร้องที่ว่า “เพื่อนเธอคนนี้ขอกลับไปดูแล”

5) รูปประโยคที่แสดงการสอนเตือน

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการสอนเตือน ผู้ส่งสารต้องการแนะนำหรือย้ำเตือนให้ผู้รับสารกระทำหรืองดการกระทำบางอย่าง โดยผู้ส่งสารอาจจะชี้ให้เห็นสาเหตุและผลของสิ่งที่ต้องการกล่าวสอนเตือนว่าหากผู้รับสารกระทำตามก็จะเกิดผลดี และจะเกิดผลเสียถ้าผู้รับสารไปปฏิบัติตาม

ตัวอย่าง

วัยรุ่นวัยเรียน วัยเรียนวัยชน เสพติดไม่สน เสพกันไม่เสียด

ข้อความข้างต้นนี้ มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาสั่งสอนในที่นี้ ผู้ส่งสารต้องการจะบอกให้ผู้รับสารปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้ส่งสารเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี ดังประโยคที่มีเจตนาสอนว่าวัยรุ่นไม่ควรสนใจสิ่งเสพติด

6) รูปประโยคแสดงการปลอบใจให้กำลังใจ

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการปลอบใจให้กำลังใจ ผู้ส่งสารต้องการคลายความกังวลใจ คลายอารมณ์ขุ่นหมองของผู้รับสารให้บรรเทาลง และช่วยเสริมกำลังใจให้แก่ผู้รับสารให้สามารถกระทำสิ่งต่างๆ ต่อไป

ตัวอย่าง

อ่อนแออะไรหนักหนากับแค่เขาร้างราจากไป ร้องไห้ทำไมเข้มแข็งเอาไว้สิ

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคคำถามที่ต้องการใช้สื่อเจตนาปลอบใจ โดยเนื้อหาของข้อความนี้ต้องการช่วยให้ผู้รับสารไตร่ตรองว่าควรจะเสียใจหรือไม่ ดังประโยคที่ว่า “อ่อนแออะไรหนักหนากับแค่เขาร้างราจากไป...” และตามด้วยเนื้อความที่ช่วยเสริมแรงใจให้แก่ผู้รับสารที่ว่า “ร้องไห้ทำไมเข้มแข็งเอาไว้สิ”

7) รูปประโยคที่แสดงการสัญญา

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงสัญญา ผู้ส่งสารต้องการบอกข้อตกลงเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งระหว่างผู้ส่งสารผู้รับสารว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางใด โดยอาจมีคำว่า “สัญญา” ช่วยบอกเจตนาสัญญาปรากฏอยู่ในข้อความด้วย ดังนี้

ตัวอย่าง

ยิ่งนาน ยิ่งรัก ยิ่งห่วงใย และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป...สัญญา

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาสัญญาที่ผู้ส่งสารต้องการบอกกล่าวแก่ผู้รับสารว่าจะรักษาการกระทำ และความรู้สึกที่มีต่อผู้รับสารไว้ เช่นเดิมตลอดไป ดังใจความในประโยคที่ว่า “ยิ่งนาน ยิ่งรัก ยิ่งห่วงใย จะเป็นอย่างนี้ตลอดไป” และจบท้ายด้วยการบอกให้สัญญา ในคำว่า “...สัญญา”

8) รูปประโยคชักชวน

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการชักชวน ผู้ส่งสารต้องการบอกรับสารทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน หรือพูดโน้มน้าวให้ผู้รับสารกระทำตามที่ผู้ส่งสารต้องการ ผู้รับสารจะกระทำตามหรือไม่ก็ได้ โดยผู้ส่งสารอาจบอกแนวทางที่ต้องการให้ผู้รับสารปฏิบัติตามด้วย ดังนี้

ตัวอย่าง

คืนนี้มีวิธีให้ฝันหวาน แล่คิดถึงฉันนานๆ ก็ฝันหวานตลอดคืน

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาเสนอแนะเพื่อต้องการให้ผู้รับสารกระทำตามคำแนะนำของผู้ส่งสาร โดยอาศัยการชี้ให้เห็นข้อดีของการกระทำตามดังประโยคบอกเล่าที่ว่า “คืนนี้มีวิธีให้ฝันหวาน” และประโยคที่บอกข้อเสนอที่จะทำให้ได้ผลที่ดีคือ “...แล่คิดถึงฉันนาน ๆ...” และผลดีที่จะได้คือ “...ก็ฝันหวานตลอดคืน”

9) รูปประโยคบอกเล่าที่แสดงการถาม

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการถามคือการใช้ลักษณะของรูปประโยคบอกเล่าช่วยแสดงเจตนาถามเพื่อต้องการให้ผู้รับสารตอบย่ำสิ่งที่ผู้ส่งสารไม่แน่ใจ แต่เป็นลักษณะของการรำพึงรำพัน โดยไม่ได้หวังว่าผู้รับสารจะได้ตอบคำถามดังกล่าว

ตัวอย่าง

ติดอกติดใจเธอคนดี คงแอบรักเข้าแล้วสิ อาการแบบนี้มันใช่เลย

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาถามในที่นี้ ผู้ส่งสารต้องการบอกรับสารกล่าวความรู้สึกไม่แน่ใจของตนเองให้ผู้รับสารทราบ มีลักษณะเป็นการรำพึงรำพันความรู้สึกของผู้ส่งสารนั่นเอง ดังข้อความรำพึงรำพันที่ว่า “...คงแอบรักเข้าแล้วสิ...” พร้อมทั้งการย้ำเน้นที่ว่า “...อาการแบบนี้มันใช่เลย”

10) รูปประโยคที่แสดงการขอโทษ

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการขอโทษ ผู้ส่งสารต้องการกล่าวขอโทษในการกระทำของผู้ส่งสารที่ได้ล่วงเกินแก่ผู้รับสาร เพื่อแสดงการสำนึกผิดในการกระทำต่างๆ โดยผู้ส่งสารอาจถามถึงความขุ่นเคืองใจของผู้รับสารว่าบรรเทาหลงหรือไม่ และแสดงการขอโทษเป็นลำดับต่อมา

ตัวอย่าง

ขอโทษไม่โทรหา ไม่วางนินาเชื้อไหม ขอโทษทำผิดไป ยังไงก็รัก

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคคำถามที่ต้องการใช้สื่อเจตนาขอโทษ โดยผู้ส่งสารได้กล่าวเหตุผลของการกระทำที่ทำให้ผู้รับสาร โกรธด้วยการถามให้ผู้รับสารได้คิดถึงสาเหตุของความเข้าใจผิดในครั้งนี้ ดังประโยคที่ว่า “ขอโทษไม่โทรหา ไม่วางนินาเชื้อไหม” และตอนท้ายของท้ายของข้อความก็ย้ำเจตนาแสดงการขอโทษต่อผู้รับสารอีกครั้งที่ว่า “...ขอโทษทำผิดไป...”

11) รูปประโยคที่แสดงการยินดี

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการยินดี ผู้ส่งสารต้องการแสดงความรู้สึกรื่นชื่นยินดีกับการกระทำของผู้รับสารที่ประสบผลสำเร็จ

ตัวอย่าง

ขอแสดงความยินดี กับความสำเร็จในวันนี้ของเธอ

ข้อความข้างต้นมีลักษณะเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ต้องการใช้สื่อเจตนาแสดงความยินดี ในที่นี้ ปรากฏคำที่ช่วยแสดงเจตนาการสื่อสาร คือ คำว่า “ยินดี” อยู่ด้วย โดยผู้ส่งสารจะเลือกใช้ข้อความนี้เพื่อแสดงความรู้สึกยินดีใน โอกาสที่ผู้รับสารประสบความสำเร็จ

12) รูปประโยคที่แสดงการแจ้งให้ทราบ

การใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการแจ้งให้ทราบคือการที่ผู้ส่งสารใช้ลักษณะของรูปประโยคคำถามเพื่อช่วยแสดงเจตนาบอกเล่าเรื่องราว ความรู้สึกต่างๆ ของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร เพื่อต้องการบอกให้ทราบเท่านั้น โดยมีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการถามให้ผู้รับสารได้ตอบแต่อย่างใด

ตัวอย่าง

ดวงดาวยังค้างฟ้า เหมือนคนบ้าหัวใจ ว่าทำไมคิดถึงใครไม่เท่าเธอ

ข้อความข้างต้น มีลักษณะเป็นรูปประโยคคำถามที่ต้องการใช้สื่อเจตนาบอกกล่าว ความรู้สึกของผู้ส่งสารให้ผู้รับสารได้ทราบ โดยในที่นี้ใช้รูปประโยคคำถามเพื่อแสดงว่าเป็นการรำพึงรำพันดังกล่าวเป็นการบอกกล่าวความรู้สึกของตนที่มีต่อผู้รับสารนั่นเอง

นอกจากนี้ นววรรณ พันธุมธา (2527: 67-68) ได้พิจารณาประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสารแบบต่างๆ สรุปได้ ดังนี้

3. รูปประโยคบอกเล่า

คือประโยคที่ผู้ส่งสารต้องการส่งสารบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยประธาน กริยา กรรม และมีส่วนขยายหรือไม่ก็ได้

4. รูปประโยคคำถาม

คือ ประโยคที่ผู้ส่งสารใช้ถามและต้องการคำตอบจากผู้รับสาร มี 2 ลักษณะ คือ

1) ประโยคคำถามที่ต้องการตอบรับหรือปฏิเสธมักถามโดยใช้คำว่าหรือ หรือไม่ใช่ หรือไม่ ใช่ไหม

2) ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบเป็นเนื้อความใหม่มักถามโดยใช้ คำว่า ใคร อะไร เมื่อใด ที่ไหน อย่างไร ทำไม เพราะเหตุใด เท่าไร

5. รูปประโยคคำสั่ง

คือประโยคที่ผู้ส่งสารเพื่อสั่งหรือขอร้องให้ผู้รับสารปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง มี 3 ลักษณะ

- 1) ประโยคสั่งให้ทำ
- 2) ประโยคห้ามหรือสั่งไม่ให้ทำ
- 3) ประโยคขอร้องวิงวอนหรือสั่งอย่างสุภาพ

จากความรู้ของนักวิชาการสรุปว่า สามารถแบ่งประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสารได้ดังนี้

- 1) รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ได้แก่ ประโยคบอกเล่า คำถาม และคำสั่ง
- 2) รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ได้แก่ ประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความ แสดงความต้องการ และแสดงการแจ้งให้ทราบ

โดยผู้วิจัยเลือกเกณฑ์ของ นววรรณ พันธุมเมธา ศึกษาในด้านรูปประโยคของรหัสการสั่งการวิทยุสื่อสารตำรวจ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร

การติดต่อสื่อสารเป็นการติดต่อระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคนอื่น และการติดต่อสื่อสารนั้นต้องการแลกเปลี่ยนความหมายในเรื่องต่างๆ เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้หรือมีส่วนร่วมในความรู้สึกนั้น ซึ่งต้องการความเข้าใจในความหมายที่ติดต่อสื่อสาร และการติดต่อสื่อสารนั้น ต้องการสัญลักษณ์ ซึ่งอาจจะออกมาเป็นภาษา สัญลักษณ์เสียง บันทึกข้อความ จดหมายที่จะสื่อความหมายที่ต้องการได้

ความหมายของการสื่อสาร

คาเตอร์ และ ฮาวิค (1953 อ้างถึงใน วรรณภา รักไทย, 2550: 9) ได้นิยามการสื่อสารไว้ว่าเป็นกระบวนการส่งผ่านข่าวสารและความเข้าใจจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง

พรรณราย ทรัพย์ประภา (2527: 26) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสาร เป็นกระบวนการของการส่งผ่านข่าวสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจกัน ทั้งที่เป็นข้อเท็จจริง ความคิด ความเห็น ความรู้สึก หัตถคดี และอารมณ์ ระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย อันได้แก่ ผู้ส่งข่าวสาร และผู้รับข่าวสาร การติดต่อสื่อสารเป็นปัจจัยอันหนึ่งที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคล ทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และการติดต่อสื่อสารที่ดีจะส่งผลให้การทำงานได้ผลดี และสร้างความพอใจในการทำงานมากขึ้น

สร้อยตระกูล อรรถมานะ (2543: 35) กล่าวว่า ในการติดต่อสื่อสารนั้นต้องเกี่ยวข้องกับปัจจัย หรือ องค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ อันได้แก่ ผู้ส่งข่าวสาร (Sender) ผู้รับข่าวสาร (Receiver) และตัวข่าวสาร (Message) องค์ประกอบทั้ง 3 เมื่อนำมารวมกันจึงจะเรียกว่าเป็นการติดต่อสื่อสาร

ประสิทธิ์ ทองอุ่น และคณะ (2542: 144-145) ได้ให้ความหมายของการติดต่อสื่อสารไว้ว่าการติดต่อสื่อสาร (Communication) หมายถึงกระบวนการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริง ข้อมูลข่าวสารความรู้สึกนึกคิด ความต้องการและอารมณ์ระหว่างผู้ส่งกับผู้รับให้รับรู้และเข้าใจตรงกันทั้งที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ การสื่อสารมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ไม่เลือกเชื้อชาติไม่เลือกเผ่าพันธุ์ มนุษย์ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน การติดต่อสื่อสารจึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อมนุษย์ในสังคม เป็นเครื่องมือในการแสวงหาปัจจัยต่างๆ ในการดำรงชีวิตเป็นเครื่องมือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เช่น การบริหาร การปฏิบัติงาน การดำรงอยู่ของครอบครัว

ดังนั้น การติดต่อสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานและสะท้อนถึงคุณภาพชีวิตของคนในสังคม

มณฑล โบบับ (2536: 3-4) ได้สรุปความหมายของการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน

จากความหมายของการสื่อสารข้างต้น สรุปได้ว่า การติดต่อสื่อสาร คือ กระบวนการรับและการถ่ายทอดข้อมูล อันได้แก่ ข้อเท็จจริง ความคิด ความรู้สึก ทักษะคติ หรือเนื้อหาสาระต่างๆ ที่บุคคลต้องการเกี่ยวข้องกัน จากบุคคลไปสู่บุคคล หรือจากบุคคลไปสู่กลุ่มคนหรือจากกลุ่มไปสู่กลุ่ม เพื่อสร้างความเข้าใจ การชักจูงใจ หรือมุ่งให้ความรู้ หรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ประสงค์

ความสำคัญของการสื่อสาร

ในปัจจุบันการสื่อสารมีความสำคัญโดยการพัฒนาการสื่อสารอย่างต่อเนื่องและที่สำคัญที่สุดการสื่อสารนั้นต้องรวดเร็ว กระชับ มีประสิทธิภาพ

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551: 5-10) สรุปความสำคัญของการสื่อสารไว้ว่า 1. การสื่อสารก่อให้เกิดการประสานสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและสังคม 2. การสื่อสารช่วยพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทั้งตัวบุคคลและสังคม 3. การสื่อสารสืบทอดวัฒนธรรมและประเพณี

สิริวรรณ นันทจันทูล (2546: 1) กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารว่า ในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน เพื่อให้ทุกคนแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างมีระเบียบแบบแผนและสังคมสงบสุข อันส่งผลให้ประเทศเจริญก้าวหน้า

อรประพิน กิตติเวช และคณะ (2550: 2) กล่าวถึงการสื่อสารว่ามีความสำคัญดังนี้ การสื่อสารเป็นกระบวนการหนึ่งที่เกิดขึ้นในการดำเนินในชีวิตประจำวัน หากผู้ที่มีความรู้ในการสื่อสารสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพย่อมส่งผลให้ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขและประสบความสำเร็จ

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การสื่อสารมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ด้วย เหตุที่มนุษย์มีความจำเป็นที่ต้องติดต่อสื่อสาร หากมนุษย์มีความรู้เรื่องของการสื่อสารย่อมส่งผลให้ สังคมและประเทศชาติมีความเป็นระเบียบ

ประเภทการสื่อสาร

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551: 24-26) กล่าวถึง ประเภทของการสื่อสาร สรุปได้ดังนี้ ประเภทของการสื่อสาร ได้แก่ 1. การจำแนกตามลักษณะการสื่อสาร แบ่งเป็น การสื่อสารแบบเผชิญหน้าและการสื่อสารแบบไม่เผชิญหน้า 2. การจำแนกโดยใช้จำนวนของผู้สื่อสารเป็นเกณฑ์ แบ่งเป็น การสื่อสารภายในบุคคล การสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารเป็นกลุ่มใหญ่ การสื่อสารในองค์กร และการสื่อสารแบบมวลชน

อรประพิณ กิตติเวช และคณะ (2550: 11-14) ได้กล่าวถึงประเภทของการสื่อสาร สรุปได้ 2 ประเภท ได้แก่ การจำแนกประเภทของการสื่อสารตามจำนวนผู้สื่อสารเป็นเกณฑ์และการจำแนกประเภทของการสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นเกณฑ์

1. การจำแนกประเภทของการสื่อสารตามจำนวนผู้สื่อสารเป็นเกณฑ์ แบ่งเป็น 5 ประเภท สรุปได้ดังนี้

1.1 การสื่อสารภายในบุคคล คือ การที่บุคคลเดียวกันทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร

1.2 การสื่อสารระหว่างบุคคล คือ การสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปสื่อสารกันในลักษณะตัวต่อตัวและทั้งสองฝ่ายสามารถแลกเปลี่ยนสารกันได้โดยตรง เช่น การสัมภาษณ์ การสนทนาทางโทรศัพท์ เป็นต้น

1.3 การสื่อสารกลุ่มย่อย คือ การสื่อสารระหว่างคนที่มีจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไปมารวมตัวกันในลักษณะที่ผู้ส่งสารแลกเปลี่ยนข่าวสารได้โดยตรง ได้แก่ การประชุมกลุ่มย่อย การเรียนในชั้นเรียน เป็นต้น

1.4 การสื่อสารกลุ่มใหญ่ คือ การสื่อสารระหว่างคนในจำนวนมากซึ่งอยู่ในที่เดียวกัน เช่น การหาเสียงเลือกตั้ง

1.5 การสื่อสารมวลชน คือ การสื่อสารไปยังมวลชนหรือสื่อสารในเวลาใกล้เคียงกันโดยใช้สื่อที่เข้าถึงประชาชนในเวลาอันรวดเร็ว ที่เรียกว่า “สื่อมวลชน” ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

2. การจำแนกประเภทโดยใช้ภาษาเป็นเกณฑ์ แบ่งเป็น 9 ประเภท ได้แก่

2.1 การสื่อสารเชิงวัจนะ คือ การสื่อสารที่ใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

2.2 การสื่อสารเชิงอวัจนะ คือ การสื่อสารที่ใช้สัญลักษณ์อื่นในการสื่อสารแทนที่จะใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน ซึ่งแบ่งการสื่อสารเชิงอวัจนะได้ดังนี้

2.3 การสื่อความหมายจากระยะทาง หรือเนื้อที่ คือ การศึกษาเกี่ยวกับความหมายการใช้ระยะของบุคคลซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ เพศ เชื้อชาติ

2.4 การสื่อความหมายจากเวลา ศึกษาความหมายของเวลาตามลักษณะของวัฒนธรรมหรือระบบวัฒนธรรม เช่น วัฒนธรรมอเมริกันเคร่งครัดในเรื่องของเวลา

2.5 การสื่อความหมายจากภาษากาย คือ การศึกษาพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล ได้แก่ ท่าทาง กิริยาอาการ สีหน้า นัยน์ตา

2.6 การสื่อความหมายจากสิ่งที่ปรากฏทางกายภาพของบุคคล ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง การเป็นคนที่มีลักษณะได้แข็งหรือการเป็นคนร่าเริง อันนำไปสู่การแสดงออกทางกายภาพที่

ผู้รับสารสามารถรับรู้ได้ และรวมถึงสิ่งที่มองเห็นได้ ได้แก่ สภาพร่างกาย เช่น คนที่มีลักษณะผอมบาง คนที่มีรูปร่างเช่นนี้เป็นคนเปราะบาง เป็นต้น

2.7 การสื่อความหมายจากการสัมผัส เช่น ในสังคมไทยหากผู้ใหญ่ลูบศีรษะเด็กเล็ก ๆ แสดงถึงความเอ็นดู

2.8 การสื่อความหมายจากวัตถุ ได้แก่ การรับรู้ความหมายจากวัตถุต่าง ๆ เช่น หากพบสตรีผู้หนึ่งในงานเลี้ยงสวมเครื่องประดับเพชรราคาแพง ตีความได้ว่าสตรีผู้นั้นมีฐานะดี เป็นต้น

2.9 การสื่อความหมายโดยการใช้ปริภาษาคือ สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับภาษาพูดหรือภาษาเขียน ได้แก่ ระดับเสียง น้ำเสียง ความดังของเสียง รวมถึงจังหวะในการพูด

สิริวรรณ นันทจันทุล (2546: 7-8) แบ่งประเภทของการสื่อสาร สรุปได้ดังนี้

1. แบ่งตามลักษณะการสื่อสาร ได้แก่ การสื่อสารแบบเผชิญหน้า การสื่อสารแบบไม่เผชิญหน้า

2. แบ่งตามกลุ่มคนที่มีการสื่อสาร ได้แก่ การสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารภายในกลุ่ม การสื่อสารมวลชน

จากแนวคิดข้างต้น สรุปการแบ่งประเภทของการสื่อสารได้ว่า การสื่อสารแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1. การสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเป็นเกณฑ์ 2. การสื่อสารโดยการใช้ภาษาเป็นเกณฑ์

ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสาร

ประสิทธิ์ ทองอ่อน และคณะ (2542: 163) กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคที่อาจทำให้การติดต่อสื่อสารผิดพลาด เกิดความเข้าใจผิดและอาจทำให้กิจกรรมล้มเหลวได้ ปัญหาและอุปสรรคของการสื่อสารสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารที่เกิดจากกระบวนการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการในการสื่อสาร สารอาจมีปริมาณมากเกินไป สารเข้าใจยากเกินไป ลักษณะความเหมาะสมความต่อเนื่อง การจัดลำดับและประเภทของข้อมูลข่าวสาร การใช้ภาษาในการสื่อสารทำให้เกิดปัญหาและเป็นอุปสรรคในการสื่อสารได้ทุกขณะ รวมทั้งความหมายของภาษาที่เกิดจากการพ้องรูปและการพ้องเสียง

2. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารที่เกิดจากกระบวนการเลือกทางจิตวิทยา หมายถึง ปัญหาและอุปสรรคของการสื่อสารเกิดจากกลไกทางจิตวิทยา ช่วยสร้างความสมดุลในจิตใจ ทุกคนสามารถเลือกการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร กลไกนี้จะทำให้บุคคลไม่ได้รับรู้ข่าวสาร ข้อมูลทั้งหมดที่แวดล้อมในตัวเขา ลักษณะการเลือกรับข้อมูลข่าวสารมีผลต่อการสื่อสาร คือ การเลือกเปิดรับ การเลือกให้ความสนใจ การเลือกรับรู้ การตีความและ การเลือกจดจำ

3. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารที่เกิดจากลักษณะความหมายของภาษาลักษณะความหมายของภาษา ภาษาพูด ภาษาเขียน คำพ้องรูปหรือคำพ้องเสียง มีผลกระทบต่อสื่อสารบางโอกาสอาจทำให้เข้าใจไม่ตรงกันได้

4. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารที่เกิดจากการไม่เปลี่ยนแปลงความคิด การไม่เปลี่ยนแปลงความคิด คือ ไม่เปลี่ยนแปลงโลกทัศน์ ผู้คิดอยู่กับความคิดเห็นเดิม ความเชื่อเดิม ไม่ยอมรับข้อมูลใหม่ๆ

5. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารที่เกิดจากการมองข้ามความแตกต่าง ทุกสิ่งในโลกย่อมมีความแตกต่างกัน การสื่อความหมายจึงต้องจำแนกความแตกต่างให้ได้ลักษณะที่ชัดเจน ไม่เกิดความคลุมเครือ

6. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารที่เกิดจากความคิดแบบทวินิยมตามปกติ ความคิดของบุคคลจะมี 3 ระดับ คือ ความคิดแบบทวินิยม หมายถึง ความคิดแบบสุดขั้ว ความคิดแบบพหุนิยม หมายถึง ความคิดแบบไม่เด็ดขาด ความคิดแบบสัมพัทธ์นิยม หมายถึง ความคิดที่คำนึงถึงปัจจัยสิ่งแวดล้อม การคิดแบบต่างๆ ดังกล่าวมานี้ การคิดแบบทวินิยมเป็นการคิดที่เป็นปัญหาต่อการสื่อสารไม่น้อย เพราะเป็นความคิดที่เด็ดขาดไม่ลังเล เป็นความคิดแบบสุดขั้ว ไม่เป็นขวาก็ดำ ไม่ดีก็เลว ไม่ขวาก็ดี ก็ซ้ายจัด เป็นต้น

อรประพิน กิตติเวช และคณะ (2550: 23-30) สรุปถึงสาเหตุที่การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผลว่ามีทั้งหมด 4 ประการ ได้แก่

1. ขาดความเชี่ยวชาญในการส่งสาร ขาดทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อสารที่ต้องการที่จะสื่อ ขาดทัศนคติที่ดีต่อผู้รับสารและสภาพร่างกายหรือจิตใจไม่สมบูรณ์
2. ความแตกต่างของรหัสสารของแต่ละชนชาติ เนื้อหาของสารซับซ้อน การเรียงลำดับของสารไม่ถูกต้อง
3. เลือกช่องทางไม่เหมาะสมกับผู้ส่งสาร เลือกสื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาของสาร เลือกสื่อไม่เหมาะสมกับผู้รับสาร เลือกใช้สื่อไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม
4. ขาดความรู้ความสามารถในการตีความ ความแตกต่างทางบุคลิกภาพ ทัศนคติต่อตนเอง เนื้อหาของสาร ต่อผู้ส่งสารและผู้รับสารเป็นไปในทางที่ไม่ดี

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551: 27-30) สรุปสาเหตุหรืออุปสรรคที่ทำให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล ว่ามีทั้งหมด 4 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. อุปสรรคที่เกิดจากตัวบุคคล แบ่งเป็น อุปสรรคด้านร่างกาย อุปสรรคด้านจิตใจ อุปสรรคด้านองค์ความรู้
2. อุปสรรคจากสื่อหรือวัสดุอุปกรณ์ แบ่งเป็น การชำรุดของสื่อ สื่อไม่สอดคล้องกับเนื้อหา ความไม่ชัดเจนของสื่อ
3. อุปสรรคจากสารที่ใช้ในการสื่อสาร แบ่งเป็น ความหมายของสารแตกต่างกัน ส่งผลให้การตีความแตกต่างกัน การเรียงลำดับข้อความของเอกสารส่งผลต่อความเข้าใจของการสื่อสาร
4. อุปสรรคจากสภาพแวดล้อมในขณะที่สื่อสาร อุปสรรคมีผลต่อสมาธิหรือความสนใจของผู้รับสารหรือผู้ส่งสาร เช่น มีเสียงเครื่องจักรดังรบกวนขณะกำลังอ่านหนังสือ เป็นต้น

จากความรู้ข้างต้น สรุปได้ว่า อุปสรรคที่เกิดจากการสื่อสารแบ่งเป็น 1. อุปสรรคจากกระบวนการสื่อสารที่ประกอบด้วย สาร ผู้รับสาร ผู้ส่งสาร สื่อ 2. อุปสรรคที่เกิดจากแนวคิดที่มีต่อการสื่อสาร เช่น ทศนคติที่มีต่อสาร การไม่เปิดมุมมองรับสิ่งใหม่ ๆ เป็นต้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิทยุสื่อสาร

ความเป็นมาและความสำคัญของวิทยุสื่อสาร

สุชาติ เผือกสกนธ์ (2530) กล่าวว่า กรมตำรวจได้เริ่มจัดตั้งระบบการสื่อสารทางวิทยุสื่อสารขึ้น เมื่อปีพุทธศักราช 2491 โดยจัดเป็นระบบวิทยุติดต่อระหว่างจุดต่อจุด ระหว่างส่วนกลางโดยมีศูนย์วิทยุอยู่ที่แผนกสื่อสารกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง วังปารุสกวันกับสถานีวิทยุในส่วนภูมิภาค ซึ่งเป็นที่ตั้งกองบังคับการตำรวจภูธรเขตและกองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัดบางจังหวัด ระบบวิทยุเป็นระบบ HF/DSB-AM (High Frequency, Double Sideband, Am-plitude Modulation) วิธีการติดต่อใช้ทั้งวิทยุโทรศัพท์และวิทยุโทรเลขเป็นเครื่องรับ-ส่งวิทยุ ที่ใช้มีทั้งเครื่องรับ-ส่งวิทยุโทรเลขขนาดเล็กซึ่งออกแบบมาใช้ในราชการสนาม โดยเฉพาะคือเครื่องวิทยุ AN/GR-9 ใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้าชนิดมือหมุน และขนาดกลางเช่นเครื่องวิทยุ Lyseo และ Harvey Well รับส่งได้ทั้งวิทยุโทรศัพท์และโทรเลขขนาดใหญ่ที่สุดในตอนนั้น ได้แก่เครื่องรับ-ส่งวิทยุ Viking การติดต่อสื่อสารทางวิทยุในโครงข่ายดังกล่าวใช้วิธีโต้ตอบกันด้วยภาษาพูดธรรมดา เว้นแต่ในกรณีที่ติดต่อกันทางวิทยุโทรเลข จะใช้ Morse Code ที่ได้ดัดแปลงเป็นภาษาไทยแล้ว

ต่อมากรมตำรวจได้จัดตั้งระบบการสื่อสารวิทยุรถยนต์ระหว่างศูนย์รวมข่าวซึ่งตั้งอยู่ที่สถานีตำรวจพลับพลาไชยขณะนี้กับลูกข่ายซึ่งเป็นเครื่องวิทยุติดรถยนต์ ส่วนใหญ่เป็นรถจี๊ป ระบบวิทยุที่ใช้เป็นระบบ Low Band VHF/FM ความถี่ประมาณ 30-34 MHz วิธีการเป็นเครื่องรับ-ส่งวิทยุ RCA กำลังส่ง 30 วัตต์ และ GE กำลังส่ง 45 วัตต์ ติดต่อเป็นแบบวิทยุโทรศัพท์อย่างเดียว ภาษาที่ใช้ในการติดต่อภาษาพูดธรรมดา

เมื่อเวลาได้ผ่านมามากหลายปี แผนกสื่อสารกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางได้รับการยกฐานะเป็นกองบังคับการสื่อสาร และกระทรวงมหาดไทย ซึ่งพล.ต.ต.เผ่า ศรียานนท์ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และอธิบดีกรมตำรวจได้เห็นความสำคัญ จึงได้เริ่มโครงการสื่อสารมหาดไทยขึ้น มีโครงข่ายการติดต่อทางวิทยุแผ่กระจายออกไปทั่วราชอาณาจักรจาก

ส่วนกลาง ไปยังกองบังคับการตำรวจภูธรเขต กองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัด และสถานีตำรวจภูธรทุกแห่งมากกว่า 500 แห่ง และได้อนุมัติงบประมาณให้กองบังคับการสื่อสาร รับผิดชอบดำเนินการต่อไป เครื่องรับ-ส่งวิทยุที่สั่งซื้อนำเข้ามาใช้ตามโครงการนี้ ส่วนใหญ่เป็นเครื่อง RCA ระบบ HF/DSB-AM เช่นเดิม โดยใช้เครื่องส่งวิทยุที่สถานีกลางและสถานีระดับเขต เป็นเครื่องส่งกำลัง 200 วัตต์ (RCA ET4339) ส่วนเครื่องรับ-ส่งวิทยุที่สถานีระดับต่างๆไปใช้เครื่องส่งกำลัง 50 วัตต์ (RCA-ETM 50) และวิธีการติดต่อสื่อสารเป็นชนิดวิทยุโทรศัพท์ ภาษาที่ใช้ในการติดต่อยังคงเป็นภาษาธรรมดายังมีได้มีการใช้ประมวลสัญญาณแต่อย่างไร

ในส่วนระบบวิทยุรถยนต์ ซึ่งมีการกิจในด้านสายตรวจนครบาลได้พัฒนาระบบเปลี่ยนจากเครื่องวิทยุ Low Band VHF/FM มาเป็นย่าน 70 MHz โดยใช้เครื่องรับ-ส่งวิทยุเครื่อง PYE เพิ่มจำนวนรถยนต์วิทยุสายตรวจมากขึ้นทั้งยังมีรถจักรยานยนต์สายตรวจเพิ่มขึ้นมาอีกส่วนหนึ่ง

จนกระทั่งเมื่อประมาณปี พ.ศ.2510 สหรัฐอเมริกาได้เริ่มให้ความช่วยเหลือแก่กรมตำรวจ โดยมีหน่วยยูซอมเป็นผู้แทนอยู่ในประเทศไทย จุดเริ่มต้นที่ยูซอมเริ่มลงมือดำเนินการ คือ การจัดตั้งศูนย์รวมข่าวตำรวจนครบาลขึ้น มีสัญญาณเรียกขานประจำหน่วยว่า "ผ่านฟ้า" เพราะกองบัญชาการตำรวจนครบาลขณะนั้นตั้งอยู่ที่ถนนราชดำเนิน ใกล้สะพานผ่านฟ้านั่นเอง ระบบวิทยุศูนย์รวมข่าวที่ยูซอมช่วยเหลือเป็นระบบวิทยุรถยนต์ VHF/FM ใช้เครื่อง Motorola ทั้งสถานีกลางและลูกข่ายมีวิธีการติดต่อแบบวิทยุโทรศัพท์ และได้มีการประยุกต์ Code-Ten ของตำรวจสหรัฐอเมริกามาใช้ในการติดต่อระหว่างกัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ พล.ต.ต. สุชาติ เพื่อกสภกร์ ได้ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองการสื่อสารกรมตำรวจในปี พ.ศ.2511 จึงได้ริเริ่มการสร้างข่ายการสื่อสาร ตำรวจระดับชาติขึ้น และนับว่าเป็นโชคดียิ่งที่สหรัฐอเมริกา โดยยูซอมได้เห็นความสำคัญในเรื่องนี้จึงได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเครื่องรับ-ส่งวิทยุต่างๆจำนวนมาก เป็นมูลค่ารวม 200 ล้านบาทให้แก่กองการสื่อสารกรมตำรวจ เพื่อสนับสนุนหน่วยงานต่างๆของกรมตำรวจ แนวความคิดของการจัดข่ายการสื่อสารตำรวจระดับชาติดังกล่าว คือ การเปลี่ยนจากระบบวิทยุ HF มาเป็นระบบวิทยุโทรศัพท์ VHF/FM ใช้ความถี่ย่าน 138-174 MHz ส่วนใหญ่เป็นเครื่องรับ-ส่งวิทยุ FM-1 และ FM-5 ซึ่งสหรัฐอเมริกาเคยส่งไปช่วยเหลือเวียดนาม

การที่กรมตำรวจได้เริ่มมีข่ายการสื่อสารระดับชาติ มีลูกข่ายกระจายไปทั่วประเทศหลายพันแห่ง ทั้งยังมีจำนวนความถี่ใช้งานจำกัด จึงมีความจำเป็นต้องมีการจำกัดเวลาการติดต่อสื่อสารระหว่างสถานีให้สั้นที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ เพื่อมิให้เกิดการติดต่อสื่อสารคับคั่ง

รบกวนระหว่างกัน พล.ต.ต. สุชาติ เพื่อกสภกนธ์ ในฐานะที่เคยศึกษาและฝึกงานด้านการรับ-ส่งวิทยุ จากกองสัญญาณทหารเรือ ในระหว่างที่เข้าร่วมขบวนการเสรีไทย (นักเรียนนายร้อยทหารสารวัตร) และได้รับความรู้เกี่ยวกับประมวลสัญญาณ “Q” กับประมวลสัญญาณ “Z” มาแล้ว จึงได้ตกลงใจ จัดทำ ประมวลสัญญาณในการติดต่อสื่อสารภายในข่ายการสื่อสารของตำรวจระดับชาติขึ้น ประมวลสัญญาณดังกล่าว มีชื่อเรียกว่า ประมวลสัญญาณ “ว” จะประกอบกลุ่มด้วยตัวอักษร ขึ้นต้นเป็นอักษร “ว” ย่อมาจากวิทยุ ตามด้วยตัวเลข 1 ตัว หรือ 2 ตัว เริ่มจากเลข 0 ไปโดยลำดับ เช่น ว.0 ว.00 ว.1 ฯลฯ

ประมวลสัญญาณ “ว” เมื่อเริ่มใช้แรกๆ มีจำนวนมีประมาณ 20 คำ ส่วนใหญ่ใช้แนวเดียวกับประมวลสัญญาณ “Q” เช่น “ว.1” จะตรงกับ “QTH” “ว.16” ตรงกับ “QRK” เป็นต้น ต่อมาจึงได้มีการพัฒนาขึ้น โดยได้นำข้อมูลของข่าวที่รับ-ส่งกันเป็นประจำมาวิเคราะห์ว่า ข้อความของข่าวใดที่กรมตำรวจใช้กันบ่อยครั้ง แต่ยังไม่มียประมวลสัญญาณประจำ จึงได้บัญญัติขึ้น ใหม่ เช่น “ว.25” ซึ่งตรงกับ “QRD” “ว.31” ซึ่งตรงกับ “QSY” เป็นต้น

การบัญญัติประมวลสัญญาณนี้ นับว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ในระยะแรกๆ ได้รับการ ท้วงติง จากข้าราชการตำรวจระดับต่างๆ ว่า จำยาก ใช้ไม่เป็น ไม่รู้ว่า จะเอามาใช้ทำไม แต่ต่อมาเมื่อ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานพระมหากรุณาธิคุณทรงเข้าร่วมในข่ายการสื่อสาร ของกรมตำรวจด้วย และทรงจดจำใช้ประมวลสัญญาณได้อย่างแม่นยำ คล่องแคล่ว จึงนับว่าเป็น พระมหากรุณาธิคุณต่อกับกรมตำรวจอย่างสิ้นพัน การติดต่อสื่อสารในข่ายกรมตำรวจจึงเป็นไป โดยเรียบร้อยตั้งแต่นั้นมา

เป็นที่น่ายินดี และภูมิใจอยู่อย่างหนึ่งคือ เมื่อได้มีการใช้ประมวลสัญญาณตัว “ว” กันอย่าง แพร่หลายในกรมตำรวจแล้ว เมื่อฝ่ายทหาร โดยเฉพาะ กอ.รมน. มีความจำเป็นต้องติดต่อกับตำรวจ ข่ายวิทยุจึงได้ใช้ประมวลสัญญาณร่วม เพราะการติดต่อกันด้วยภาษาเดียวกันย่อมสะดวกรวดเร็วขึ้น นอกจากนี้หนังสือพิมพ์บางฉบับซึ่งเคยคัดฟังข่าวทางวิทยุของตำรวจอยู่เป็นประจำอยู่แล้ว เมื่อ ได้รับอนุญาตให้ตั้งข่ายวิทยุขึ้นก็ได้ใช้ประมวลสัญญาณ “ว” ในการติดต่อภายในข่ายของตนเอง จนถึงปัจจุบันได้มีข่ายการสื่อสารทางวิทยุของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชน ใช้ ประมวลสัญญาณ “ว” ในการติดต่อสื่อสารภายในเครือข่ายกันเป็นจำนวนมาก ประมวล สัญญาณ “ว” จึงกลายเป็นประมวลสัญญาณระดับชาติไปโดยปริยาย

วิธีสร้างประมวลรหัสสัญญาณวิทยุสื่อสารในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ

วิธีสร้างประมวลรหัสสัญญาณวิทยุสื่อสารในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจมีการวิวัฒนาการของการสร้างประมวลสัญญาณวิทยุสื่อสาร จำนวน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการประมวลสัญญาณโดยเริ่มต้นจาก “รหัสมอร์ส”

รหัสมอร์ส - Mores Code คือรหัสสัญญาณสั้นยาวใช้แทนตัวอักษรเพื่อสื่อสารโดยทางโทรเลขเป็นประดิษฐกรรมของ “แซมมวล ฟินเลย์ บรีส มอร์ส” ศิลปินและนักวิทยาศาสตร์อเมริกัน ช่วง ค.ศ. 1829 ระหว่างลงเรือจากอิตาลีเดินทางกลับสหรัฐ มอร์สได้รู้จักผู้เชี่ยวชาญเรื่องแม่เหล็กไฟฟ้าหลายท่านโดยเฉพาะ ชาร์ล เอฟ. แจ็กสัน นักเคมีชาวอเมริกัน ผู้มีคำตอบปัญหาเกี่ยวกับไฟฟ้าให้ผู้สนใจเสมอ

แจ็กสันทดลองเรื่องไฟฟ้าอย่างง่ายให้ผู้โดยสารบนเรือชม เขาใช้แท่งเหล็กพันด้วยลวดทองแดงแล้วปล่อยกระแสไฟฟ้าเข้าไป ปรากฏว่าแท่งเหล็กกลายเป็นแม่เหล็กดูดตะปูเหล็กขึ้นมาได้ แต่เมื่อหยุดปล่อยกระแสไฟฟ้า ก็กลับเป็นแท่งเหล็กธรรมดา ตะปูหลุดร่วงลงพื้น มอร์สยังร่วมฟังการสนทนาระหว่างนักวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับการนำกระแสไฟฟ้ามาใช้ในการส่งข่าวสารในระยะไกลด้วย

เขาใช้เวลาบนเรือร่างต้นแบบเครื่องส่งโทรเลขขึ้นในปี 1832 ทั้งเกิดความคิดเกี่ยวกับการส่งรหัสอาศัยแม่เหล็กไฟฟ้า ประดิษฐ์สวิทช์ไฟขึ้นจากแผ่นโลหะสปริงทองเหลือง ตรงปลายมีปุ่มไม้สำหรับกดเมื่อกดปุ่มไม้ลงจะมีกระแสไฟฟ้าไหลผ่านสวิทช์ แต่เมื่อเลิกกดปุ่ม กระแสไฟฟ้าก็ไม่ผ่าน เรียกผลงานชิ้นนั้นว่า “สะพานไฟของมอร์ส” ใช้ส่งกระแสไฟเป็นเวลาสั้น ๆ ตามรหัสแทนตัวหนังสือ เรียกว่า “รหัสมอร์ส” คือรหัสในการส่งสัญญาณโทรเลข

กระแสไฟไหลผ่านสายลวดที่ขึงไว้ ระหว่างเมืองกับเมือง ประเทศกับประเทศ ไปยังแม่เหล็กไฟฟ้าเล็ก ๆ ซึ่งมีสปริงเรียกว่า “อาร์เมเจอร์” ต่ออยู่ ในขณะที่มีกระแสสั้น ๆ หรือ “จุด” อาร์เมเจอร์จะถูกดูดด้วยแม่เหล็ก และดีดกลับเพราะสปริง ขณะที่มีกระแสมยาว ๆ หรือ “ขีด” อาร์เมเจอร์จะถูกดูดนานหน่อยโดยใช้ออกไฟฟ้า เราจึงได้ยินเสียงออกสั้น ๆ ยาว ๆ แทนอักษรต่าง ๆ เพื่อที่จะได้ส่งข้อความไปตามเส้นลวดด้วยรหัสเช่นนี้ได้ ตัวอย่างกดสั้นเป็นจุด (.)

กดยาวเป็นขีด (_) ก็เช่น “S” แทนเสียงสั้นสามจุด ตัว “O” แทนด้วยเสียงยาวสามขีด ดังนั้นสัญญาณส่งข้อความ “ขอความช่วยเหลือ” หรือ “SOS” จึงเป็นเสียงสั้นสาม ยาวสาม และสั้นสาม คือ “ตืด ตืด ตืด” วรรค “ตู้ด ตู้ด ตู้ด” วรรค “ตืด ตืด ตืด”

การบันทึกสัญญาณโทรเลขลงบนแถบกระดาษถาวรเช่นนี้นับเป็นความคิดใหม่ แต่เป็นวิธีการเพียงคร่าวๆเท่านั้น กระทั่งมอร์สได้เพื่อนนามว่า “แอลเฟรด เวล” ช่วยแก้ไขทางด้านเครื่องกลไกในปี 1837 ระบบโทรเลขของมอร์สจึงบรรลุผลสำเร็จ

สรุปว่า รหัสมอร์สคือการกำหนดรูปแบบของจุดและขีดเพื่อใช้แทนระบบตัวอักษรเป็นรหัส หรือ Code สากลรูปแรกสุดที่มนุษย์รู้จักและใช้ส่งโทรเลขนานกว่า 100 ปี ก่อนพัฒนาสู่ยุควิทยุสื่อสาร ซึ่งรหัสมอร์สที่กล่าวถึงมี 26 สัญลักษณ์ ดังนี้

A	=	.-
B	=	-...
C	=	-.-
D	=	..-
E	=	.
F	=	...-
G	=	-.-
H	=
I	=	..
J	=	.-.-
K	=	-.-
L	=	.-..
M	=	--
N	=	-.
O	=	---
P	=	.-.-
Q	=	-.-
R	=	.-.

S	=	...
T	=	-
U	=	..-
V	=	...-
W	=	.-.-
X	=	-.-.
Y	=	-.-.
Z	=	--..

2. ประมวลสัญลักษณ์ “Q” คือ ตัวอักษรที่ใช้แทนการเรียกขานสากลที่มีมาก่อนรหัสวิทยุสื่อสารตำรวจมีด้วยกันทั้งหมด 30 รหัสสัญญาณ ได้แก่

QRD	เดินทางจาก... ไปยัง...	QRX	พักการติดต่อจนถึงเวลา...
QRK	ความชัดเจน (1-5)	QRZ	ใครเรียกข้าพเจ้า
QRL	ยุ่ง , มีธุระ	QSA	ความแรงสัญญาณ (1-5) (S1-9)
QRM	คลื่นรบกวน - มนุษย์ (1-5)	QSB	สัญญาณจางหาย
QRN	คลื่นรบกวน - ธรรมชาติ (1-5)	QSL	ยืนยันว่ารับความได้ถูกต้อง
QRO	เพิ่มกำลังส่ง	QSO	การสนทนาทางวิทยุ
QRP	ลดกำลังส่ง	QSP	ถ่ายทอดข้อความ
QRT	ปิดสถานี	QSY	เปลี่ยนความถี่
QRU	หมดข้อความ	QTH	จุดที่ออกอากาศ
QRV	พร้อมที่จะรับข้อความ	QTR	ขอเทียบเวลา
CQ	ทุกคนใช้ความถี่โปรดทราบ	YL	สุภาพสตรี
73	ส่งความปรารถนาดี (ทั่วไป)	OM	สุภาพบุรุษ เพื่อนสนิท
88	ส่งความปรารถนาดี (เพศตรงข้าม) (เฉพาะที่สนิทกันมากเท่านั้น)	XYL	ภรรยาของนักวิทยุ
Standby	ยังเปิดวิทยุฟังอยู่	Roger	รับคำสั่ง พร้อมปฏิบัติตาม
Standing by	พร้อมรับข่าวสารและคำสั่งในทันที		
Clear	สิ้นสุดภารกิจ เลิกใช้ความถี่แล้ว		

3. รหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ

รหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ใช้ประมวลสัญญาณ ว. กำหนดให้เป็นรหัส เพื่อให้การสื่อสารนั้นเข้าใจได้รวดเร็วระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ซึ่งมีทั้งหมด 56 ว. ดังนี้

- ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย
- ว.00 คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง
- ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน
- ว.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย
- ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง
- ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ
- ว.5 ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้
- ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....
- ว.7 ประสบเหตุการณ์กับขั้นที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน
- ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน
- ว.9 มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ
- ว.10 หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทางว.ได้
- ว.11 หยุดรถหรือจอดพักโดยไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้
- ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทางว.ไม่ได้
- ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์ (บอกหมายเลข)
- ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว
- ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)
- ว.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ
 - ว.16.1 รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก
 - ว.16.2 รับฟังไม่ชัดเจน
 - ว.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้
 - ว.16.4 รับฟังได้ชัดเจนดี
 - ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก
- ว.17 มีเหตุอันตราย ณ จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน
- ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์

- ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้
- ว.20 ตรวจสอบสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจสอบเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”
- ว.21 ออกจาก
- ว.22 ถึง
- ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง
- ว.24 ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา
- ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด
- ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ
- ว.27 การติดต่อทางโทรศัพท์
- ว.28 ประชุม
- ว.29 มีราชการอะไร
- ว.30 ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)
- ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1
- ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2
- ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3
- ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4
- ว.35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน
- ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา
- ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา
- ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน
- ว.39 การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)
- ว.40 มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)
- ว.41 สัญญาณ ไฟเสีย (บอกสถานที่)
- ว.42 จัดยานพาหนะนำขบวน
- ว.43 จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)
- ว.51 รับประทานอาหาร
- ว.60 ญาติ เพื่อน
- ว.61 ขอบคุณ
- ว.62 สิ่งของ
- ว.63 บ้านพัก

ว.64 มีภารกิจ

จากการสัมภาษณ์ท่านพล.ต.ต.สุชาติ เพื่อกสภกนธ์ ได้ให้ข้อมูลไว้ว่ารหัส 44-50 และ52-59 นั้นยังไม่ได้กำหนดรหัสข้อความไว้ จึงให้อยู่จำนวน 56 รหัสสั่งการในปัจจุบัน และยังกล่าวเพิ่มเติมว่า การใช้ตัวเลขเรียกขาน ถ้าเป็นตัวเลขประมวลสัญญาณให้อ่านเต็มตัว เช่น ว.22 อ่านว่า วอ ยี่สิบสอง ถ้าเป็นตัวเลขของสัญญาณเรียกขาน ให้อ่านเรียงตัวเลข เช่น กส.22 อ่านว่า กอ สอง สอง

กระบวนการสื่อสารของวิทยุสื่อสาร

สำนักเทศกิจ กรุงเทพมหานคร(2546: 7-10) ได้รวบรวมกระบวนการสื่อสารจัดทำเป็นเอกสารให้เจ้าหน้าที่ใช้เป็นระเบียบในการติดต่อสื่อสารได้แก่

1. ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร

การติดต่อสื่อสารด้วยเครื่องวิทยุคมนาคมเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ให้การใช้เครื่องวิทยุคมนาคมเป็นไปด้วยความถูกต้องและมีประสิทธิภาพ จึงควรปฏิบัติตามกระบวนการ 12 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 การเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร

การเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร คือ การมีขบวนการที่ต้องเตรียมการติดต่อได้แก่ ข่าวหรือข้อความที่จะส่งต้อง สั้น กะทัดรัด ชัดเจนและได้ใจความ เตรียมเรื่องหรือถ้อยคำที่จะพูด ก่อนที่จะเริ่มการติดต่อ ตรวจสอบช่องความถี่และนามเรียกขานที่จะใช้งานให้ถูกต้อง และก่อนมีการติดต่อสื่อสาร ให้ฟังก่อนว่าข่ายสื่อสารว่างหรือไม่ และไม่ควรรีบแทรกเข้าไปถ้าข่ายสื่อสารไม่ว่าง

1.2 การเรียกขาน

การเรียกขานมี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่ถูกเรียก คำว่า “จาก” นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่เรียก และคำว่า “เปลี่ยน”

1.3 การตอบการเรียกขาน

การตอบการเรียกขานมี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่เรียก คำว่า “จาก” นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่เรียก และคำว่า “เปลี่ยน”

1.4 การพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร

การพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร คือ การปรากฏตัวเลขในข้อความ ตัวอย่างเช่น หากเป็นประมวลสัญญาณ ว. ให้พูดเต็ม เช่น “ว.15” พูดว่า ว.สิบห้า แต่หากเป็นนามเรียกขานให้พูดเรียงตัว เช่น “เอราวัณ 10-1” พูดว่า เอราวัณ สิบ - หนึ่ง

1.5 การรับข่าว

การรับข่าว คือ การรับรหัสข้อความที่ผู้ส่งสารสื่อสารมายังผู้รับสาร ตัวอย่างเช่น การรับบันทึกวิทยุ (ว.8) มี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนตรวจสอบความถูกต้อง และข้อความครบถ้วน ได้ใจความก่อนตอบรับ ขั้นตอนการแจ้งชื่อผู้รับให้ศูนย์ทราบ ขั้นตอนการลงทะเบียนรับหนังสือ ตามระเบียบงานสารบรรณ และขั้นตอนการรายงานผู้บังคับบัญชาให้ทราบทันที (เร่งด่วน)

1.6 การส่งข่าว

การส่งข่าวประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ พูดให้ห่างไมโครโฟน ตามประเภทของเครื่องมือสื่อสาร (วิทยุชนิดประจำที่ประมาณ 1 ฟุต วิทยุชนิดติดรถยนต์และวิทยุชนิดมือถือประมาณ 2 นิ้ว) กดไมโครโฟนให้แน่นและกระชับก่อนจะพูดข้อความ พูดเสียงดังตามปกติและชัดเจน พูดทีละประโยค และเมื่อพูดจบประโยคต้องปล่อยไมโครโฟน เว้นจังหวะเพื่อเป็นการควบคุมด้านเทคนิคของการใช้เครื่องส่งวิทยุ และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สถานีที่กำลังติดต่อมี

โอกาสโต้ตอบ ทวนถาม หรือให้มีการส่งสัญญาณแทรกเร่งด่วนจากสถานีอื่นได้ (ถ้ามี) และขั้นตอนสุดท้ายคือ เมื่อพูดข้อความจบ ต้องลงท้ายด้วยคำว่า **เปลี่ยน**

1.7 การขอแก้ระหว่างการส่งข่าว

การขอแก้ระหว่างการส่งข่าวคือ เมื่อส่งข้อความผิดให้ส่งคำพูดว่า **“ผิด – ขอแก้”** ตามด้วยคำข้อความที่ถูกต้อง แล้วจึงเริ่มส่งต่อไป

1.8 การส่งซ้ำ

การส่งซ้ำคือ เมื่อฝ่ายรับ รับข่าวแล้วสงสัยข้อความข่าว เนื่องจากสัญญาณของฝ่ายส่งขาดหายหรือถูกรบกวนทำให้รับข้อความได้ไม่สมบูรณ์ หรือไม่แน่ใจในข้อความ จะต้องขอให้ส่งซ้ำข้อความทั้งหมดก่อนที่จะตอบรับข่าวนั้น โดยให้ฝ่ายรับใช้ประมวลสัญญาณ ๖.3 เพียงคำเดียว หรือใช้ ๖.3 ตามด้วยข้อความที่รับไม่ได้

1.9 การยกเลิกข่าว

ในระหว่างการส่งข่าว (๖.8) ถ้าสถานีฝ่ายส่ง ยังส่งไม่จบข้อความข่าว เมื่อต้องการยกเลิกข่าวที่กำลังให้ใช้คำพูดว่า **“ขอยกเลิก ๖.8”** เปลี่ยน (12.00)

1.10 การเรียกขานผิด

การเรียกขานผิดนั้น เมื่อต้องการยกเลิก ให้ใช้คำพูดว่า **“ยกเลิก”**

1.11 การแจ้งเหตุเร่งด่วนฉุกเฉิน

การแจ้งเหตุเร่งด่วน ฉุกเฉินมีขั้นตอนการเตรียมการ 5 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 เมื่อเกิดเหตุหรือพบเหตุและต้องการความช่วยเหลือให้แจ้งศูนย์ที่สังกัด หรือนามเรียกขานใดก็ได้ที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ ขั้นตอนที่ 2 เตรียมรายละเอียดของเหตุเพื่อจะได้แจ้งได้ทันที ขั้นตอนที่ 3 เมื่อแจ้งเหตุควรเปิดเครื่องวิทยุคมนาคมให้พร้อมไว้เพื่อจะได้ฟังการติดต่อประสานงานรายละเอียดเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 4 เมื่อแจ้งเหตุแล้วควรรายงานความคืบหน้าเป็นระยะๆ และขั้นตอนที่ 5 เมื่อมีผู้แจ้งเหตุแล้วไม่ควรสอดแทรกเข้าไป ควรฟังอย่างสงบ เพื่อมิให้เกิดการรบกวนและความสับสน

1.12 การแจ้งการปฏิบัติหน้าที่

การแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ ประกอบด้วย 3 ลักษณะ ได้แก่ ให้เจ้าหน้าที่ทุกระดับที่ ออกปฏิบัติงานภาคสนาม ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมเป็นเครื่องมือสื่อสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ สรุปภารกิจและสถานที่ที่กำลังปฏิบัติให้ศูนย์ฯ ที่สังกัดทราบ ให้ศูนย์ฯ ที่รับรายงานการปฏิบัติงานของ เจ้าหน้าที่ตั้งแต่ระดับหัวหน้าฝ่ายขึ้นไปรายงานให้ศูนย์ทราบ และให้ศูนย์ฯ สรุปภารกิจและ สถานที่ที่ได้รับแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตั้งแต่ระดับหัวหน้าฝ่ายขึ้นไปรายงานให้ ผู้บังคับบัญชาทราบทุก 15 วัน

2. วิธีการติดต่อสื่อสารทางวิทยุ

การติดต่อสื่อสารทางวิทยุ จำแนกออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

2.1 การติดต่อสื่อสารทางเดียว (One-Way Radio Communications) ติดต่อสื่อสารทางเดียว คือการติดต่อสื่อสารซึ่งมีสถานีต้นทางเป็นสถานีส่งฝ่ายเดียว ส่วนสถานีปลายทางมีมากกว่า 1 สถานี ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ และวิทยุติดตามตัวเป็นต้น

2.2 การติดต่อสื่อสารสองทาง(Two-Way Radio Communications) ติดต่อสื่อสารสองทาง คือการติดต่อสื่อสารซึ่งจะมีสถานีเป็นโครงข่าย Network ตั้งแต่สองสถานีขึ้นไป แต่ละคู่สถานี สามารถติดต่อโต้ตอบกันได้ด้วย 3 วิธี สรุปได้ดังนี้

วิธีที่ 1 ซิมเพิล็กซ์ (Simplex) หมายถึงสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟัง เมื่อสถานีหนึ่งส่ง อีกสถานีจะต้องรับฟัง จะโต้ตอบสวนกันไม่ได้ ในการติดต่อทางวิทยุโทรศัพท์ เมื่อสถานีหนึ่งหมดข้อความที่จะส่ง จะต้องใช้คำว่า"เปลี่ยน"เพื่อให้คู่สถานีทราบและพูดโต้ตอบมาได้ เครื่องวิทยุกดปุ่มพูดที่ไม่โครโฟมแล้วจึงพูดออกอากาศไปได้ ความถี่วิทยุที่ใช้ในการติดต่อวิธีซิมเพิล็กซ์นี้จะใช้ความถี่เดียวหรือสองความถี่ก็ได้

วิธีที่ 2 ดูเพล็กซ์ (Duplex) หมายถึงสถานีสามารถพูดโต้ตอบกันได้ทันที ไม่ต้องรอให้อีกสถานีหยุดพูดเช่นเดียวกับการสนทนาทางโทรศัพท์ กรรมวิธีนี้จะแยกภาคเครื่องรับออกจากเครื่องส่ง ใช้ความถี่ในการรับและส่งไม่เหมือนกัน ซึ่งมีขนาดความถี่ห่างกันเพียงพอที่จะไม่รบกวน

ซึ่งกันและกัน เครื่องวิทยุจะเปิดไว้ให้รับและส่งอยู่ตลอดเวลาทั้งสองสถานีก็ได้ หรือจะเปิดให้เครื่องรับเพียงอย่างเดียว และเปิดส่งโดยการใส่ระบบสัญญาณจากคู่สถานีไปบังคับก็ได้

วิธีที่ 3 เซมิคูเพิล็กซ์ (Semi-Duplex) หมายถึงสถานีส่งทำงานแบบ คูเพิล็กซ์ ส่วนคู่สถานีทำงานแบบซิมเพิล็กซ์ โดยใช้สองความถี่ การติดต่อสื่อสารทางวิทยุซึ่งมีศูนย์วิทยุควบคุมข่ายส่วนใหญ่เป็นแบบซิมเพิล็กซ์ ใช้ความถี่เดียวหรือสองความถี่

การผลัดการพูดในกระบวนการสื่อสาร

เนื่องจากภาษาสนทนาที่เกี่ยวกับการศึกษาการสนทนาดูคล้ายคลึงกันในรายการโทรทัศน์นี้ จัดเป็นภาษาระดับข้อความประเภทหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงกล่าวถึงการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับภาษาระดับข้อความที่เป็นภาษาพูดได้แก่งานของ Sacks *et al.* (1974); Hinds (1992); Yule (1996) มีรายละเอียดดังนี้

Sacks *et al.* (1974) ได้ศึกษาเรื่องการผลัดการพูด (Turn -Taking) สรุปได้ว่าการผลัดการพูดคือการเปลี่ยนหรือสลับบทบาทของกลุ่มสนทนาจากผู้พูดไปเป็นผู้ฟัง หรือจากผู้ฟังไปเป็นผู้พูด เรื่องการสนทนาว่าเป็นกิจกรรมการผลัดการพูด (Turn-Taking Activity) สามารถอธิบายได้ด้วยลักษณะ 14 ประการ สรุปคือการผลัดการพูดจะเกิดจากผู้พูดอย่างน้อย 2 คน และมีการเปลี่ยนผู้พูดเสนอ โดยจะมีผู้พูดเพียงคนเดียวในการพูดแต่ละครั้ง ในเรื่องการเรียงลำดับผู้พูดขนาดของผลัดการพูด คำพูดในแต่ละผลัดและระยะเวลาที่ใช้ในการสนทนาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดได้แน่นอน การพูดแต่ละครั้งอาจเริ่มหรือหยุดลงเมื่อใดก็ได้

นอกจากนี้ในขณะที่สนทนาหน่วยโครงสร้างของผลัดการพูด (Turn Construction Unit) อาจเป็นคำ วลี อนุพยางค์ หรือประโยคก็ได้ และจะพบว่าการพูดพร้อมกัน การพูดซ้อนกัน (Overlap) ช่องว่าง (Gap) และความเงียบ (Silence) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างปกติ รวมทั้งกลไกการแก้ไขการพูดก็จะเกิดขึ้นในการสนทนาเมื่อปรากฏปัญหาหรือความผิดพลาดขึ้นในการสนทนา ทั้งนี้กลไกที่ใช้ในการผลัดการพูดในการสนทนา คือ กฎการส่งผ่านภาษาไปสู่คู่สนทนา (Local Management System) โดยกำหนดเป็นหน่วยทางวากยสัมพันธ์ระดับต่างๆ ในตอนจบจะมีหน่วยที่แสดงว่าผู้พูดกำลังเปลี่ยนบทบาทซึ่งเป็นการส่งผ่านหรือการแทน (Transition Relevance Place หรือ TRP) โดยมีกฎการผลัดการพูด 2 ประการ ดังนี้

กฎที่ 1 มี 3 ลักษณะ คือ

1. ถ้าผู้พูดขณะนั้นเลือกผู้พูดคนต่อไป โดยผู้พูดจะต้องหยุดพูด และคนต่อไปจะเป็นผู้พูดต่อ
2. ถ้าผู้พูดขณะนั้นไม่เลือกผู้พูดคนต่อไป ผู้ที่พูดขึ้นเป็นคนแรกจะเป็นผู้เปลี่ยนบทบาท โดยการเลือกตัวเองให้เป็นผู้พูดคนต่อไป
3. ถ้าผู้พูดขณะนั้นไม่เลือกผู้พูดคนต่อไป และไม่มีใครเลือกตัวเองตาม ผู้พูดขณะนั้นจะเป็นผู้พูดต่อไป (ซึ่งอาจไม่จำเป็น)

กฎที่ 2 เมื่อกฎที่ 1 ข้อ 3 ยังคงดำเนินต่อไป กฎที่ 1 ตั้งแต่ข้อ 1-3 จะถูกนำมาใช้ซ้ำอีก จนกระทั่งการผลัดการพูดจะเป็นผล

Hind (1992) ศึกษาเรื่องการผลัดการพูด (Turn -Taking) ในด้านการพูดพร้อมกัน (Simultaneous Talking) การขัดจังหวะการพูด (Interruption) และการเปลี่ยนหัวเรื่อง (Topic Shift) ในการสนทนาภาษาไทยกลางในบทความเรื่อง “Conversational Interaction in Central Thai) พบว่าการสนทนาเป็นกิจกรรมที่แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมแต่ละวัฒนธรรม ไสนซ์ได้เปรียบเทียบการสนทนากับการจราจรที่จะต้องมีการให้สัญญาณไฟ เพื่อเป็นการบอกให้อีกฝ่ายไปหรือหยุดเช่นเดียวกับการสนทนาที่ต้องมีการส่งสัญญาณเพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งเริ่มพูดหรือหยุดพูด สำหรับภาษาไทยสัญญาณการเปลี่ยนระดับเสียงไม่มีบทบาทในการส่งสัญญาณเพื่อการผลัดการพูดเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ทำให้คำเกิดความหมายแตกต่างกันซึ่งต่างจากภาษาอังกฤษ ในขณะที่การหยุดช่วงสั้น ๆ เมื่อได้ใจความครบสมบูรณ์ การทำให้พยางค์สุดท้ายยาวขึ้นและการเริ่มต้นทันทีเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งกล่าวใจความครบสมบูรณ์ ล้วนเป็นสัญญาณในการผลัดการพูดในภาษาไทย

การละเมิดกฎในการสนทนาในภาษาไทยพบลักษณะการพูดพร้อมกันและการขัดจังหวะการพูดของคนไทยซึ่งเกิดขึ้นอย่างมีเหตุผลและเป็นที่ยอมรับในวัฒนธรรมไทย ไสนซ์กล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เกิดจากสาเหตุ 4 ลักษณะ สรุปได้ดังนี้

- 1) การสนทนาที่ฝ่ายหนึ่งหยุดเพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งพูดต่อ
- 2) การแสดงให้เห็นว่าคู่สนทนายกำลังติดตามการสนทนาอยู่
- 3) ผู้พูดให้สัญญาณอีกฝ่ายหนึ่งได้พูดแล้ว แต่ลืมสัญญาณของตนและกลับมาพูดใหม่อีกครั้ง
- 4) การขัดจังหวะในการพูด

สรุปได้ว่า การผลัดกันพูด คือการเปลี่ยนหรือสลับบทบาทของคู่สนทนาจากผู้พูดไปเป็นผู้ฟัง หรือจากผู้ฟังไปเป็นผู้พูด การผลัดการพูดจะเกิดจากผู้พูดอย่างน้อย 2 คน และมีการเปลี่ยนผู้พูดเสนอ โดยจะมีผู้พูดเพียงคนเดียวในการพูดแต่ละครั้ง การพูดแต่ละครั้งอาจเริ่มหรือหยุดลงเมื่อใดก็ได้

1. ลักษณะภาษาแสดงการผลัดการพูด (Turn – Taking)

ลักษณะภาษาแสดงการผลัดการพูด คือ ลักษณะของการพูดที่มีการสลับบทบาทกันระหว่างผู้ดำเนินรายการและผู้ร่วมสนทนาหรือผู้ร่วมรายการ เมื่อมีคนหนึ่งพูดขึ้น บุคคลผู้ร่วมสนทนาที่เหลือก็จะเปลี่ยนหน้าที่เป็นผู้ฟังและจะสลับบทบาทเป็นผู้พูดต่อไปเมื่อมีการส่งผลการพูดแล้ว

Yule (1996: 71-72) ได้เปรียบเทียบลักษณะของการผลัดการพูด สรุปได้ว่าลักษณะของการผลัดการพูดเหมือนกับเรื่องของการตลาด เป็นที่ซึ่งประกอบไปด้วยสินค้าที่หายากและเป็นที่ต้องการ (Flood) สินค้าเหล่านี้ (Turn) หรือการผลัดการพูด จะถูกควบคุมดูแลหรือส่งต่อไปอยู่ในความครอบครองของบุคคลใดบุคคลหนึ่งอยู่ในระยะเวลาหนึ่ง และเมื่อเกิดสถานการณ์ที่การควบคุมไม่ดีพอ บุคคลอื่นก็จะพยายามเข้ามาควบคุมแทน (Turn-Taking) เหมือนกับการผลัดการพูดซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมทางสังคมที่สมาชิกทุกคนรู้จักดีว่าจะต้องประกอบด้วยการรับผลการพูด การรักษาผลัดการพูดไว้ และการส่งผลการพูดต่อไปให้บุคคลอื่น สนทนา (Local Management System)

ขณะที่กลุ่มสนทนากำลังมีการพูดเพื่ออภิปรายข้อเท็จจริงหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นย่อมเกิดกระบวนการในการเปลี่ยนผลัดการพูดและการยินยอมให้ผู้พูดคนใดคนหนึ่งขยายผลัดการพูดของตนต่อไปได้อีก และสิ่งที่ผู้พูดทุกคนยังคงคาดหวังขณะที่สร้างผลัดการพูดให้ขยายออกไปนั้น คือการที่ผู้ร่วมสนทนาแสดงบางสิ่งบ่งบอกว่าพวกเขากำลังติดตามฟังการพูดอยู่ อาจจะเป็นการใช้วัจนภาษาต่าง ๆ ทางใบหน้าและร่างกาย แต่หากเป็นการเปล่งเสียงเพื่อแสดงการติดตามการสนทนา จะเรียกว่า Backchannel Signals หรือ backchannels ซึ่งการขาดสิ่ง บ่งชี้การติดตามการพูดหากเป็นสถานการณ์การสนทนาทางโทรศัพท์ก็จะมีคำถามว่าอีกฝ่ายยังฟังอยู่หรือไม่ แต่หากเป็นการสนทนาในสถานการณ์แบบเผชิญหน้า ความเงียบก็สามารถตีความแตกต่างกันคืออาจจะเห็นด้วยกับสิ่งที่พูดอยู่ หรืออาจจะไม่เห็นด้วยก็ได้

Hind (1992) กล่าวถึง หัวข้อในการสนทนา (Conversation Topic) สรุปได้ว่า ยังไม่มีคำนิยามใดที่เป็นที่ยอมรับกันโดยสากล หัวข้อในการสนทนาเป็นเพียงกรอบที่มีข้อมูลอื่น ผ่านไปผ่านมา ดังนั้นหัวข้อในการสนทนาจึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอด และเรื่องทีพูด (Comment) ก็ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยตรง โสไนซ์กล่าวว่าการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นลักษณะการปูพื้นให้ทราบว่าประโยคต่อไปจะพูดถึงเรื่องอะไร ซึ่งในการเปลี่ยนหัวเรื่องในการสนทนามี 2 ลักษณะคือ Paratactic Manner และ Hypotactic Manner

1) Paratactic Manner เป็นลักษณะการเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาจากเรื่องหนึ่งไปอีกรื่องหนึ่งซึ่งอยู่ในระดับเดียวกัน ตัวอย่างการสนทนาเริ่มด้วยเรื่องของภาพยนตร์เรื่องหนึ่งจากนั้นเปลี่ยนหัวเรื่องไปเป็นการสนทนาถึงภาพยนตร์อีกเรื่องหนึ่ง

2) Hypotactic Manner เป็นการให้รายละเอียดของเรื่องที่พูดถึงตัวอย่าง การสนทนาเริ่มต้นจากเรื่องภาพยนตร์ มีการสนทนาในเรื่องรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่จะไปชมภาพยนตร์ด้วย

สรุปได้ว่า ลักษณะภาษาแสดงการผลัดการพูด คือลักษณะของการพูดที่มีการสลับบทบาทกันระหว่างผู้ดำเนินรายการและผู้ร่วมสนทนาหรือผู้ร่วมรายการ เมื่อมีคนหนึ่งพูดขึ้น บุคคลผู้ร่วมสนทนาที่เหลือก็จะเปลี่ยนหน้าที่เป็นผู้ฟังและจะสลับบทบาทเป็นผู้พูดต่อไป

2. ลำดับการผลัดการพูด

ลำดับการผลัดการพูด คือการสลับบทบาทการเป็นผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ส่วน คือ ส่วนเปิดการสนทนา ส่วนเนื้อเรื่อง และส่วนปิดการสนทนา โดยมีรายละเอียดสรุปได้ดังนี้

1) ส่วนเปิดการสนทนา

ส่วนเปิดการสนทนา เป็นการสนทนาระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง จัดเป็นส่วนเริ่มต้นของการสนทนา อาจมีการเปิดการสนทนาดุ่มย่อยหลักหรือการเปิดการสนทนาดุ่มย่อยครั้งแรก และการเปิดการสนทนาดุ่มย่อยรองหรือการเปิดการสนทนาอีกครั้งระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ที่เพิ่มเข้ามาใหม่ทุกครั้ง และถ้าบทสนทนาใดมีองค์ประกอบของการเปิดการสนทนา คือ การสร้างจุดเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องการสนทนาหรือการสร้างข้อตกลงร่วมกันก่อนการสนทนา ก็จะทำให้จำนวนผลัดการพูดมีมากกว่าการเปิดการสนทนาโดยไม่มีการเกริ่นนำใดๆ ตัวอย่างส่วนเปิดการสนทนา มีดังนี้

ตัวอย่าง 1	แสดงการเปิดการสนทนากลุ่มย่อย	
→	1 พ1	สวัสดีค่ะ สวัสดีค่ะ
→	2 พ2	สวัสดีค่ะ สวัสดีค่ะ
	3 พ3	วันนี้คุณณรงค์ไปร่วมสัมมนาด้วยในฐานะผู้คัดค้านโรงไฟฟ้าเลย
	4 ข1	ในฐานะประชาชนครับ

ตัวอย่างนี้เป็นการเปิดการสนทนากลุ่มย่อยที่สั้นที่สุด มีจำนวน 2 ผลัดการพูดโดยใช้คำทักทายอย่างเดียว ต่อจากนั้นเป็นการถามคำถามในสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการต้องการทราบทันที

ตัวอย่าง 2	ส่วนเปิด การสนทนา	1 พ2	คุณอ้อม พิศดา อัครเสณีย์ค่ะ
		2 พ1	ยินดีต้อนรับค่ะ
		3 พ2	สวัสดีค่ะ
		4 พ1	สวัสดีค่ะ
		5 พ1	อึ้งตายแล้วดิฉันขอถอนคำพูดคะน้องขา เมื่อกี้นะคะเราบอกว่าน้องอ้อมเป็นคุณหนูน้อย ๆ คุณที่วินะคะดูเหมือนจะเป็นแม่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ น่าทะนุถนอม ดูแบบว่านุ่มนวล เสียงแจ่ม ๆ =
		6 พ2	อ่า = แต่พอเห็นมาบูขนาดนี้แล้วยังไงคะเนี่ย... :
ส่วนเปิด การสนทนา	15 พ1	ทำไม ทำไมไม่ ไม่ต้องคลุมโปงนะคะ มีแต่สาว ๆ สวย ๆ ทั้งนั้น	
	16 พ2	ใครจะไปรู้ละคะคุณขา เห็นในจอเห็นน่ารักเสียงจิ้งจิ้งๆ ยิ่งปิ่นโอโห้ โลดโผนโจนทยานขนาดนั้น	
	17 พ1	เดี๋ยวนี้ก็ยังไปถึงไปเรียนยังปิ่น จะไปเป็นทหารพรานหรือคะ	
	18 ข1	ไม่ใช่ก็คือตอนแรกเนี่ยไปเรียนอยู่แล้ว ตั้งแต่แรก ตั้งแต่ยัง...	

ตัวอย่างนี้แสดงส่วนเปิดการสนทนา ซึ่งยาวที่สุด 16 ผลัดการพูด ประกอบด้วย การทักทายและการสร้างจุดเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องที่จะสนทนาก่อนเริ่มคำถามที่เป็นประเด็นในการสนทนาครั้งนี้ในผลัดการพูดที่ 17

2) ส่วนเนื้อเรื่อง

ส่วนนี้เป็นส่วนที่ต่อจากส่วนเปิดการสนทนา ลักษณะของส่วนเนื้อเรื่องจะเป็นการถามคำถามซึ่งส่วนหนึ่งได้เตรียมไว้ก่อนของฝ่ายผู้พูด และการตอบคำถามที่เป็นประเด็นในการสนทนาจากฝ่ายผู้ฟังและผลัดเปลี่ยนการตอบกลับมา

ตัวอย่าง	1 พ1	สวัสดิ์ค่ะ
	2 พ2	สวัสดิ์ค่ะ เมืองไทยรายวันกับในคืนวันศุกร์ที่ 7 ธันวาคม 2544 วันนี้ต้อนรับคุณผู้ชมนะค่ะกับบรรยากาศใหม่สด
	:	
	12 พ1	มีการตั้งข้อสังเกตมากนะค่ะ ไม่ว่าจะเป็ข้อสังเกตในเรื่องของ สิ่งแวดล่อมหรือว่าข้อสังเกตในตัวบทของกฎของข้อสัญญาเอง ทั้งหมดนั้นไม่ว่าจะเขียนกันอย่างไรก็แล้วแต่ แต่หลักฐานนั้นมีที่ ใครก็แล้วแต่สามารถไปรื้อแล้วก็ดู แล้วก็อ้างถึงข้อเท็จจริงใน เอกสารเหล่านั้นได้นะค่ะ วันนี้เราเชิญมาอย่างน้อยสองคนค่ะ ที่ ศึกษาเรื่องนี้และถือว่าเป็นตัวแทนของประชาชนที่มาตรวจสอบ เรื่องนี้ด้วยนะค่ะ ท่านแรกคุณศักดิ์ กอแสงเรือง เป็นสมาชิก วุฒิสภากรุงเทพมหานคร และเป็นนายกสภาทนายความ อีก ท่านหนึ่งคุณวิโรจน์ ณ บางช้าง นายกสมาคมพลังผู้บริโภค
	13 พ1	สวัสดิ์ค่ะ สวัสดิ์ค่ะ
	14 พ2	// สวัสดิ์ค่ะ*
	15 พ1	คุณศักดิ์ ตอนนีสภาทนายความเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้นะค่ะ เรื่องของการทางกับเรื่องดีดีซิติ เนี่ยในแง่ไหนคะ
	16 ข1	เออ เราก็ติดตามศึกษาอยู่นะครับ เพราะเหตุว่าสภา=
	17 พ1	ค่ะ = ทนายความเคยดำเนินการตั้งแต่ตอนที่ขึ้นค่าทางด่วนไป ครั้งหนึ่งนะครับ แล้วก็เรื่องนี้เราก็ชวนขวายที่จะหาสัญญา
เพื่อที่จะ	18 พ1	ค่ะ = คำวินิจฉัยต่างๆเพื่อที่จะมาศึกษา มาวิเคราะห์ แล้วก็ แสดงความคิดเห็น ครับ
	19 พ1	//ตอนนี้ศึกษาอยู่ใช่ไหมคะ
	20 ข1	ระหว่างศึกษาอยู่ครับ

	185 พ1	คุณวิโรจน์เองเนี่ยจะฟ้องร้องอะไรอีกมัยคะ เช่นการที่ขึ้นค่าทางด่วนตอนนั้นก็ฟ้องไปแล้วรอบหนึ่ง
เนื้อเรื่อง	186 ข2	เออ เรื่องนั้นเนี่ยตอนนี่กองปราบเค้าก็ส่งไปปปช. แล้ว
	187 พ1	//แล้วในเรื่องนี้ละคะ*
เนี่ย=	188 ข2	เรื่องนี้ก็ยังไม่มีการเดินที่จะฟ้อง แต่ว่าก็จะบอกประชาชนว่า =
	189 พ1	คะ=บอกไปยังรัฐบาลว่า อยากได้ผลกระทบ เรื่องหกพันล้าน
	190 พ2	คะ
	191 พ1	คะ
	192 พ2	คะ=นะครับ มาให้กับประชาชน ต้องไปหาคนผิดให้ได้
	193 พ1	คะ
	194 พ1	คะ เอาอย่างนั้นนะคะ
	195 พ1	ขอบพระคุณทั้งสองท่านคะ
	196 ข2	[[ครับ ยินดีครับ*
	197 พ2	[[ขอบคุณคะ*
	198 พ1	ชัดเจนนะคะ สำหรับวันนี้คะ คุณอรวรรณคะ
	199 พ1	ชัดเจนนะคะสำหรับวันนี้คะ คุณอรวรรณคะ
	200 พ2	คะช่วงหน้าจะคะติดตามกันต่อ มีเรื่องของช่างที่กลับคืนสู่ธรรมชาติคะ

ตั้งแต่ผลการพูดที่ 15 จนถึงผลการพูดที่ 194 เป็นตัวอย่างส่วนเนื้อเรื่องในบทสนทนาเกี่ยวกับการทุจริตค่าทางด่วนบางนา – ชลบุรี ที่พบในข้อมูลการสนทนากลุ่มย่อย ซึ่งเป็นบทสนทนาที่สั้นที่สุด ประกอบด้วยผลการพูดส่วนเนื้อเรื่องทั้งหมดจำนวน 180 ผลการพูด

3) ส่วนปิดการสนทนา

ส่วนปิดการสนทนา คือส่วนท้ายของการสนทนาในแต่ละครั้ง ซึ่งอาจมีประเด็นหรือคำถาม คำตอบ ที่แสดงข้อคิด หรือความประทับใจ ใดๆอย่างหนึ่ง เพื่อแสดงให้เห็นหลักในการผลการพูดที่มีขึ้นมีต่อนั่นเอง

ตัวอย่าง	1	P1	ถามความประทับใจจากน้องใหม่สุด คุณค้น ได้ความประทับใจอะไรจากภาพยนตร์เรื่องนี้.....
	2	ข2แต่ทุกคนก็พร้อมเต็มใจอยากจะทำกันในจุดนี้ และให้ภาพยนตร์เรื่องนี้สำเร็จออกมา ต้นก็ถือว่า...
	3	P2	//ประทับใจ*
	4	ข2	คะ ประทับใจ น้ำใจอันนี้มากคะ
	5	P2	คะ
	6	P1	ท่านผู้ชมคะ คีนี่นะคะรายการสมาคมชมดาวกับการพูดคุยกับ แกรับเชิญส่วนหนึ่ง จากทีมนักแสดงภาพยนตร์เรื่องสุริโยทัย หมดเวลาลงตรงนี้คะ แต่สำหรับภาพยนตร์ประวัติศาสตร์เรื่องสุริโยทัยนั้น ยังรอ รอความภาคภูมิใจจากคนไทยทุก ๆ คนที่จะไปชมภาพยนตร์เรื่องนี้ และภาคภูมิใจใจความเป็นไทยของเรา

ส่วนปิด
การสนทนา

การสื่อสารโดยวิทยุสื่อสารนั้นต้องกำหนดรหัสสื่อสารสั้นๆ เพื่อความเข้าใจของผู้สื่อสารและต้องมีขั้นตอนการสื่อสารให้ชัดเจนรวมถึงใช้วิธีการ การผลการพูดจะต้องมีการควบคุมคือคนหนึ่งพูดอีกคนหนึ่งจะต้องฟัง และจะสลับบทบาทหน้าที่ระหว่างกันเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างภาษาและทฤษฎีปริวรรต

ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างนั้นมีหลายแบบแต่ละแบบนั้นก็มีประโยชน์และคุณค่าที่แตกต่างกัน สำหรับเลือกใช้ในโอกาสต่างๆ ผู้วิจัยจึงแยกข้อมูล ดังนี้

ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างภาษา

ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเป็นทฤษฎีวิเคราะห์ไวยากรณ์ทฤษฎีแรกที่เกิดขึ้น การเกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีผู้ใดผู้หนึ่งตั้งทฤษฎีขึ้นมาโดยเฉพา แต่ทฤษฎีนี้ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น โดยการค้นคว้าวิจัยของนักภาษานานาจำนวนมาก ทั้งในยุโรปและอเมริกา ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 นี้ นักไวยากรณ์โครงสร้างมองว่าภาษาประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 ส่วนคือรูปภาษาและความหมาย แต่ส่วนที่จะศึกษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ได้นั้น ได้แก่ รูปภาษาและต้องเป็นรูปภาษาที่ปรากฏเท่านั้น เพราะเป็น

รูปธรรม สังเกตได้โดยตรง ส่วนความหมายไม่สามารถศึกษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ได้ เพราะเป็นนามธรรม ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง เมื่อนักไวยากรณ์โครงสร้างมุ่งศึกษาเฉพาะรูปภาษาที่ปรากฏเท่านั้น จึงไม่มีการสันนิษฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ปรากฏ เช่น ในการวิเคราะห์ประโยค”เหนื่อยจัง”ก็จะวิเคราะห์โดยไม่สันนิษฐานว่ามีการละหน่วยประธานหรือไม่

ทฤษฎีไวยากรณ์ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546: 159-167) ได้สรุปไว้ 5 ลักษณะดังนี้

1. เป็นการปฏิบัติด้านแนวความคิดทางภาษาศาสตร์ในสมัยนั้น
2. มีความไม่รู้จักของภาษา (Creativity/ productivity) หมายถึง การที่เจ้าของภาษาทุกภาษาใช้และรับรู้เข้าใจประโยคใหม่ๆ ได้ตลอดเวลาไม่มีสิ้นสุดนั่นเอง
3. มุ่งศึกษาสามัตถิยะภาษา (Competence) ไม่ใช่ กฤตกรรมภาษา (Performance) ในการใช้ภาษาของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง (Performance) กับความรู้เชิงภาษาที่สมบูรณ์แบบ (Competence) ของเจ้าของภาษา ซึ่งใน กฤตกรรมภาษา (Performance) นั้นอาจมีข้อผิดพลาด เช่น พูดผิดพลาดโดยไม่รู้ตัว พูดไม่จบความเพราะถูกขัด หรือเปลี่ยนเรื่องพูด ดังนั้น ข้อมูลภาษาที่นักภาษาศาสตร์รวบรวมได้จากการใช้ภาษาจึงไม่ได้สะท้อนลักษณะที่เจ้าของภาษารู้อย่างสมบูรณ์แบบโดยตรง
4. เป็นการศึกษาตามระเบียบวิธีการวิทยาศาสตร์
5. ศึกษาไวยากรณ์เฉพาะภาษา (Particular Grammar) และ ไวยากรณ์สากล (Universal Grammar) ในภาพรวมของไวยากรณ์รูปแบบที่เสนอใหม่ของโนม ชอมสกี ซึ่งต่อมาเรียกกันว่า ไวยากรณ์ปริวรรตเพิ่มพูน

ทฤษฎีปริวรรต

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2528: 268) สรุปแนวคิดเรื่องทฤษฎีการปริวรรตไว้ดังนี้ การปริวรรตเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงรูปประโยคจากโครงสร้างลึกมาเป็น โครงสร้างผิว

ตัวอย่าง

โครงสร้างผิว ขับซ้ำ ๆ อันตราย

ประโยคนี้มีความหมายมากกว่า 1 ความหมาย ดังนี้

ความหมายที่ 1 : ขับรถซ้ำทำให้เกิดอันตราย

ความหมายที่ 2 : ขับรถเร็วทำให้เกิดอันตราย

นักภาษากลุ่มปริวรรตอธิบายว่าเพราะ โครงสร้างลึกของประโยคนี้ต่างกัน แต่เมื่อผ่านกระบวนการตัดต่อเชื่อมโยงทางภาษาพบว่ามีโครงสร้างผิวเหมือนกัน อาจสรุปเป็นแผนผังได้ดังนี้

รูปประโยคในความคิด

โครงสร้างลึก

ขบวนการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

การปริวรรต

รูปประโยคที่ใช้จริง

โครงสร้างผิว

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2528: 271-273) ยังได้กล่าวถึงกฎการปริวรรตว่ามี 4 ลักษณะ สรุปได้ดังนี้

1. กฎปริวรรตชนิดย้ายคำ หรือ การย้ายตำแหน่งคำในประโยค

การย้ายคำ หมายถึงการย้ายคำหรือส่วนใดส่วนหนึ่งในโครงสร้างลึกลงก่อนที่จะปรากฏออกมาเป็นโครงสร้างผิว เนื่องจากประโยคบางประโยคมีความหมายเหมือนกันแม้คำในประโยคจะมีตำแหน่งต่าง ๆ กัน

ตัวอย่างที่ 1

คนคนหนึ่งกำลังเดินมา ↔ คนหนึ่งคนกำลังเดินมา

ตัวอย่างที่ 2

น้ำหมึกเปื้อนเสื้อ ↔ เสื้อเปื้อนน้ำหมึก

ประโยคที่ 1 ย้ายเฉพาะตำแหน่งคำในส่วนประธาน

ประโยคที่ 2 ย้ายตำแหน่งกรรมมาไว้ข้างหน้าประธาน

2. กฎปริวรรตชนิดลดคำหรือละคำ

การลดคำ หมายถึง การตัดทอนคำหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคในโครงสร้างลึกลงเพื่อให้ปรากฏเป็นโครงสร้างผิว เนื่องจากประโยคแม้จะเป็นประโยคสั้นๆ อาจมีความหมายเท่ากับประโยคยาวๆ การลดคำหรือการละคำกระทำได้ใน 2 กรณี ดังนี้

2.1 การลดคำในหน่วยนาม

หน่วยนามที่มักจะลดคำอยู่เสมอคือ หน่วยนามที่เป็นประธานของประโยค ส่วนหน่วยนามที่เป็นกรรมของประโยคก็มีบ้าง เช่น

หิวหรือยัง ← คุณหิวหรือยัง

2.2 การลดคำในหน่วยกริยา

หน่วยกริยาอาจละไปได้ แต่โอกาสในการละมีน้อยกว่านาม และในขณะที่ละคำกริยา ในหน่วยกริยานั้นจะต้องเหลือคำขยายไว้

ตัวอย่าง

วิภาชยันมาก สมศักดิ์ไม่เลย ← วิภาชยันมาก สมศักดิ์ไม่ชยันเลย

3. กฎปริวรรตชนิดแทนคำ

กฎปริวรรตชนิดแทนคำ หมายถึง การใช้คำคำหนึ่งแทนอีกคำหนึ่งในโครงสร้างเล็ก เพื่อให้ปรากฏในโครงสร้างผิว เนื่องจากประโยคบางประโยคอาจใช้คำซ้ำๆ กัน โดยเฉพาะเมื่อนำประโยคมารวมกันอาจมีคำซ้ำกัน จึงต้องหาคำมาแทนคำซ้ำเหล่านั้น

ตัวอย่าง

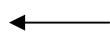
ชาตรีเป็นนักแสดง เขาจึงแสดงได้ดี ← ชาตรีเป็นนักแสดง ชาตรีจึงแสดงได้ดี

4. กฎปริวรรตชนิดเพิ่มคำในประโยค

กฎปริวรรตชนิดเพิ่มคำในประโยค หมายถึง การเพิ่มคำหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคในโครงสร้างผิว เนื่องจากบางครั้งเมื่อนำประโยคมาเชื่อมกันจะมีคำเพิ่มขึ้นมา

ตัวอย่าง

เขาถูกเสือกัด

เสือกัดเขา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2546: 159) กล่าวว่า ทฤษฎีปริวรรต มีจุดกำเนิดมาจากทฤษฎีไวยากรณ์เพิ่มพูน (Generative Grammar) ซึ่งเป็นกลุ่มของทฤษฎีที่พัฒนามาจากแนวคิดของ Noam Chomsky ซึ่งเสนอเป็นครั้งแรกในหนังสือชื่อ Syntactic Structures ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1957 Chomsky (1957) ต่อมาชอมสกีได้ขยายความและปรับปรุงแนวคิดของเขา และตีพิมพ์ในหนังสือชื่อ Aspects of the Theory of Syntax (1965) หลังจากนั้น นักภาษาศาสตร์กลุ่มต่างๆ ให้ความสนใจศึกษาพัฒนาทฤษฎีนี้มาอย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นทฤษฎีไวยากรณ์สำคัญที่มีอิทธิพลและมีบทบาทในการกำหนดทิศทางของการศึกษาภาษาศาสตร์ในยุคปัจจุบัน (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546: 159)

ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต (กฎปริวรรต) อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2546: 177) กล่าวไว้สรุปดังนี้ ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต(กฎปริวรรต) เกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ.1957 ผู้เสนอทฤษฎีนี้ คือ Noam Chomsky ทฤษฎีนี้มีพัฒนาการมาตามลำดับเวลา แม้ทฤษฎีนี้จะมีประเด็นย่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นระยะๆ ตลอดมา แต่แก่นของทฤษฎียังคงเดิม คือเน้นการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงรูปประโยค

นักไวยากรณ์ปริวรรตมองว่าโครงสร้างของภาษามี 2 ระดับ โครงสร้างระดับที่ 1 เป็นโครงสร้างในระดับที่อยู่ในความคิดคำนึง เรียกว่าโครงสร้างลึก และโครงสร้างระดับที่ 2 เป็นโครงสร้างในระดับที่ปรากฏในถ้อยคำที่ใช้พูดจากัน เรียกว่าโครงสร้างผิว เมื่อคนคิดจะพูดก็จะเริ่มสร้างโครงสร้างลึกขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเมื่อกล่าวถ้อยคำออกมาโครงสร้างของถ้อยคำที่กล่าวออกมาเรียกว่าโครงสร้างผิว

โครงสร้างลึกเป็นโครงสร้างที่มีลักษณะเป็นโครงสร้างพื้นฐาน กล่าวคือ เป็นโครงสร้างแบบธรรมดาที่สุด พบในข้อมูลมากกว่าโครงสร้างแบบอื่นๆ เช่น โครงสร้างประโยคที่มีหน่วยประธาน ตามด้วยหน่วยกิริยา ตามด้วยหน่วยกรรมในภาษาไทย สำหรับโครงสร้างผิวนั้นเป็นโครงสร้างที่มีลำดับคำตามที่ผู้พูดต้องการจะกล่าวถ้อยคำออกมานักไวยากรณ์ปริวรรตอธิบายว่าการที่โครงสร้างผิวของประโยคที่พูดออกมามีลักษณะแตกต่างไปจากโครงสร้างลึก เป็นเพราะได้ผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง เช่น การละ การย้ายที่ หน่วยต่างๆ ในโครงสร้างลึก กระบวนการดังกล่าวเรียกว่ากระบวนการปริวรรต

ไวยากรณ์ปริวรรต ว่าเป็นไวยากรณ์ ที่ประกอบด้วยกฎโครงสร้างวลีและกฎปริวรรต ตามที่ปรากฏในหนังสือ Syntactic Structures ซึ่งมี 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 กฎโครงสร้างวลี (Phrase Structure Rules)

ระดับที่ 2 กฎโครงสร้างคำ (Morphomemic Rules)

ระดับที่ 3 กฎปริวรรต(Transformational Rules)

ระดับที่ 1 กฎโครงสร้างวลี (Phrase Structure Rules)

กฎโครงสร้างวลีจำลองความคิดของเจ้าของภาษาที่มีต่อโครงสร้างภายในของประโยคว่า ประโยคประกอบด้วยคำหรือวลีชนิดใด และคำหรือวลีเหล่านี้จัดกลุ่มกันทำหน้าที่อย่างไรในประโยค

กฎโครงสร้างวลีมีลักษณะเป็นกฎที่เรียกว่ากฎการเขียนใหม่(Rewriting rules) คือ สัญลักษณ์ทางซ้ายของลูกศรเขียนใหม่ได้เป็นสัญลักษณ์ทางขวาของลูกศร สัญลักษณ์ทางซ้ายของลูกศรมีมากกว่า 1 สัญลักษณ์ไม่ได้

ตัวอย่างกฎโครงสร้างวลี

ป → นว + กว

ป	หมายถึง	ประโยค
→	หมายถึง	เขียนใหม่ได้เป็นหรือประกอบด้วย
นว	หมายถึง	นามวลี
กว	หมายถึง	กริยาวลี

+ ใช้แยก นว ออกจาก กว แสดงว่าไม่ใช่หน่วยเดียวกัน

กฎข้างต้นหมายความว่า ประโยคเขียนใหม่ได้เป็น นามวลี และกริยาวลี หรือประโยคประกอบด้วย นามวลี และกริยาวลี

ถ้าย้าย *nv* มาอยู่ทางซ้ายของลูกศร ทำให้มีสัญลักษณ์ทางซ้ายของลูกศรถึง 2 สัญลักษณ์ กฎที่ได้จะไม่ใช่กฎโครงสร้างวลี ดังนี้

ป + นว กว

ระดับที่ 2 กฎโครงสร้างคำ

กฎโครงสร้างคำจะกำหนดว่าแต่ละหน่วยคำประกอบด้วยหน่วยเสียงอะไรบ้าง กฎโครงสร้างคำมีลักษณะเป็นกฎการเขียนใหม่เช่นเดียวกับกฎโครงสร้างวลี แต่ต่างกับกฎโครงสร้างวลีที่อาจมีสัญลักษณ์ทางซ้ายของลูกศรได้มากกว่า 1 สัญลักษณ์ เช่น

ตัวอย่างกฎโครงสร้างคำ

Walk → /w k/

Take + past → /th u k/

Man + Ø → /m æ n/

จะเห็นว่ากฎโครงสร้างคำกฎแรกมีสัญลักษณ์ทางซ้ายของลูกศร 1 สัญลักษณ์ แต่กฎโครงสร้างคำ กฎที่ 2 และที่ 3 มีสัญลักษณ์ทางซ้ายของลูกศร 2 สัญลักษณ์

ระดับที่ 3 กฎปริวรรต

กฎปริวรรตใช้เพิ่ม ลด หรือเปลี่ยนลำดับของคำ ซึ่งได้มาจากกฎโครงสร้างวลี กฎปริวรรตมี 2 ชนิด คือ กฎบังคับ(Obligatory rules) และกฎให้เลือกร (Optional rules)

กฎบังคับ เป็นกฎที่ต้องใช้ เมื่อส่วนแสดงโครงสร้างของกฎตรงกับโครงสร้างของประโยคใดประโยคนั้นก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปตามกฎ มิฉะนั้นประโยคจะผิดไวยากรณ์ ส่วนกฎให้เลือกรเป็นกฎที่ไม่จำเป็นต้องใช้ แม้เมื่อส่วนแสดงโครงสร้างของกฎจะตรงกับโครงสร้างของประโยค ประโยคจะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามกฎก็ได้

ตัวอย่างกฎปริวรรต

Passive – optional

Structural analysis : NP – Aux – V – NP

Structural Change : X – X – X – X – X \longrightarrow X – X

+ be + en – X – by + X

กฎปริวรรตข้างต้นเรียกว่ากฎ Passive ซึ่งอาจเรียกเป็นภาษาไทยได้ว่า กฎกรรมมาจาก กฎนี้เป็นกฎ optional คือ กฎให้เลือก ส่วนประกอบของกฎมี 2 ส่วน คือ ส่วนแสดง โครงสร้าง และ ส่วนแสดงการเปลี่ยนแปลง ส่วนแสดงโครงสร้างจะแสดงว่าประโยคต้องมีโครงสร้างอย่างไรจึงจะใช้กับกฎปริวรรตนี้ได้ ส่วนแสดงการเปลี่ยนแปลงจะแสดงว่ากฎปริวรรตนี้จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของประโยคไปอย่างไร ส่วนแสดงการเปลี่ยนแปลงมีสัญลักษณ์อยู่ทางซ้ายและทางขวาของลูกศร

$X_1 - X - X - X$ ซึ่งอยู่ทางซ้ายของลูกศรจะเปลี่ยนเป็น $X - X + be + en - X - by + X$ ซึ่งอยู่ทางขวาของลูกศร

หากเปรียบเทียบสัญลักษณ์ทางซ้ายและทางขวาของลูกศร จะเห็นว่าสิ่งที่เปลี่ยนไปคือ ตำแหน่งของหน่วยประโยค X ซึ่งเคยอยู่ต้นประโยคกลับไปอยู่ท้ายประโยค ส่วน X ซึ่งเคยอยู่ท้ายประโยคกลับไปอยู่ต้นประโยค นอกจากนั้นก็มีคำและส่วนของคำเพิ่มเข้ามาคือ by และ be – en

เนื่องจากข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ที่ได้จากการเก็บรวบรวมจากเอกสารประเภทต่างๆ จากแหล่งข้อมูล และนำกฎปริวรรตมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งกฎปริวรรตมักจะนำมาใช้กับประโยคโดยที่ความหมายไม่เปลี่ยน ดังนี้

1. ปริวรรตโดยการ “สับเปลี่ยนตำแหน่งของคำ” ในประโยค ซึ่งส่วนมากจะเป็นการสับเปลี่ยนตำแหน่งของคำกริยาโดยไม่ทำให้ความหมายรวมๆ ของประโยคนั้นเปลี่ยนแปลงไป

เช่น

เขาเดินมาเดินไป	ปริวรรตเป็น	เขาเดินไปเดินมา
เขากินพลาถพุดพลาถ	ปริวรรตเป็น	เขาพุดพลาถกินพลาถ
เขาเรียนบ้างเล่นบ้าง	ปริวรรตเป็น	เขาเล่นบ้างเรียนบ้าง
เขานั่งคอยยืนคอย	ปริวรรตเป็น	เขายืนคอยนั่งคอย
เขาชอบดีชอบบ่น	ปริวรรตเป็น	เขาชอบบ่นชอบดี

2. ปริวรรตโดยการ”เพิ่มบางส่วนเข้าไป” ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการเปลี่ยนรูปประโยคจากประโยคประธานไปเป็นประโยคกรรมตามตำราวากยสัมพันธ์ของพระยาอุปกิตศิลปสารนั่นเอง เช่น

พ่อยิงขโมย	ปริวรรตเป็น	ขโมยถูกพ่อยิง
แมวกัดหนู	ปริวรรตเป็น	หนูถูกแมวกัด
ครูทำโทษนักเรียน	ปริวรรตเป็น	นักเรียนถูกครูทำโทษ

3. ปริวรรตโดย”ลดบางส่วนออกไป” ซึ่งเป็นลักษณะ”ละไว้ในฐานที่เข้าใจ” เพราะมีฉะนั้นอาจทำให้เข้าใจความหมายของประโยคผิดไปจากเดิมก็ได้ ส่วนมากเป็นประโยคที่ใช้เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน เช่น

ฉันใช้มือกินข้าว	เป็น	ฉันกินข้าวด้วยมือ	เป็น	ฉันกินมือ
เขาใช้จักรเย็บผ้า	เป็น	เขาเย็บผ้าด้วยจักร	เป็น	เขาเย็บจักร
พ่อใช้ปืนพกยิงขโมย	เป็น	พ่อยิงขโมยด้วยปืนพก	เป็น	พ่อยิงปืนพก

4. ปริวรรตโดย”รวมประโยคเข้าด้วยกัน” มีลักษณะคล้ายกับ “อเนกรรตประโยครวม” ในเรื่องวากยสัมพันธ์ คือ ใช้วิธีรวมประโยคตั้งแต่ ๒ ประโยคขึ้นไปมารวมกันเข้าเป็นประโยคเดียว โดยละคำบางคำที่ซ้ำกันออกไปบ้าง อาจจะเป็นภาคประธาน(คำนาม) หรือภาคแสดง(คำกริยา)ก็ได้ เช่น

ฉันไปที่โรงเรียน + ฉันอยู่ที่โรงเรียน	ปริวรรตเป็น	ฉันไปอยู่ที่โรงเรียน
เขาชอบเทนนิส + เขาเล่นเทนนิส	ปริวรรตเป็น	เขาชอบเล่นเทนนิส

เขนอนแล้ว + เขหลับแล้ว	ปวีรรตเป็น	เขนอนหลับแล้ว
พ่อใช้ปืน + พ่อยิงขโมย	ปวีรรตเป็น	พ่อใช้ปืนยิงขโมย

5. ปวีรรตโดยการ”หาคำอื่นมาแทน” ส่วนมากเป็นประโยคที่มีคำซ้ำๆ กัน เช่น

ฉันชอบไปหัวหินเพราะที่นั่นอากาศดีมาก	คำว่า ที่นั่น	แทน หัวหิน
คุณครูชูเกียรติคุณก็จริงแต่ท่านก็ใจดี	คำว่า ท่าน	แทน คุณครูชูเกียรติ
เขาเป็นครูที่นักเรียนรักมาก	คำว่า ที่	แทน ครู

นักไวยากรณ์ปวีรรต วิเคราะห์ประโยคโดยการหาโครงสร้างลึกของประโยค ต่อจากนั้นจึงจะศึกษาว่าโครงสร้างลึกเปลี่ยนแปลงเป็นประโยคโครงสร้างผิวอย่างไร กระบวนการนี้เรียกว่า “การปวีรรต” ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ปวีรรตข้างต้นนี้ ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ มาวิเคราะห์ การใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เสาวลักษณ์ แซ่ลี่ (2546) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาลักษณะภาษาในการสนทนากลุ่มย่อย โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ ศึกษาโครงสร้างของรายการสนทนากลุ่มย่อย ได้แก่ การเปิด-ปิดรายการและการเปิด-ปิดการสนทนากลุ่มย่อยและศึกษาลักษณะภาษาที่ปรากฏในการสนทนากลุ่มย่อย ได้แก่ การผลัดการพูด การพูดซ้อนกัน การขัดจังหวะการพูด การแสดงสัญญาณตอบกลับ และการพูดพร้อมกัน สรุปผลการวิจัยได้ว่า มีการใช้การทักทาย การเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องและการกล่าวเข้าสู่ประเด็น โดยตรงการปิดรายการ การปิดการสนทนากลุ่มย่อยชั่วคราว การปิดการสนทนากลุ่มย่อยถาวรการปิดรายการต่อผู้ชมลักษณะภาษาที่ปรากฏในการสนทนากลุ่มย่อย

การผลัดกันพูด มีดังนี้ คำถาม คำแสดงความสุขภาพ การซ้ำ คำลงท้าย การเอ่ยถึงคู่สนทนา คำแสดงการติดตาม วลี ประโยค การกล่าวไม่จบความการพูดซ้อน แบ่งเป็น การพูดซ้อนกันของผู้พูดครั้งละคนการพูดซ้อนกันของผู้พูดครั้งละมากกว่าหนึ่งคนการขัดจังหวะการพูด แบ่งเป็นการขัดจังหวะการพูดของผู้พูดครั้งละคน การขัดจังหวะการพูดของผู้พูดครั้งละมากกว่าหนึ่งคนการแสดงสัญญาณตอบกลับ แบ่งเป็นการแสดงสัญญาณตอบกลับโดยผู้พูดแต่ละครั้ง การแสดง

สัญญาตอบกลับโดยผู้พูดมากกว่าหนึ่งคน การพูดพร้อมกัน แบ่งเป็นการพูดพร้อมกันโดยใช้ลักษณะภาษาประเภทเดียวกัน การพูดพร้อมกันโดยใช้ลักษณะภาษาแตกต่างกัน

วลัยพร วิหคมาตย์ (2549) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ลักษณะภาษาของข้อความสั้นสำเร็จรูป (SMS) ภาษาไทยที่ใช้ในโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผลการศึกษาพบว่าผู้ผลิตข้อความสั้นสำเร็จรูป (SMS) ใช้รูปประโยคเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 2 ลักษณะคือ เลือกใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร โดยผู้ผลิตใช้รูปประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงวัตถุประสงค์มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 63.71 รองลงมาคือการใช้รูปประโยคคำถามคิดเป็นร้อยละ 22.86 และใช้รูปประโยคคำสั่งจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 13.43 โดยข้อความสั้นสำเร็จรูปมีวัตถุประสงค์เพื่อการหยอกล้อมากที่สุด รองลงมาคือการแข่งขันให้ทราบ เสียชื่อเสียงระดับชั้น อวยพร ขอร้อง สอนเตือน ชักชวน ปลอบใจ ให้กำลังใจ ถามให้ตอบ ขอโทษ สัญญา ยินดี ตามลำดับ

กุลพร โปธิศรีเรื่อง (2546) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาบทบาทของปริบทในการตีความเจตนาของรูปประโยคคำถามภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีทางด้านปริบทและทฤษฎีวรรณกรรม สรุปผลการวิจัยได้ว่ามีการใช้รูปประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ แบบให้ตอบเนื้อความ และคำถามแบบให้เลือก สำหรับสิ่งที่มีบทบาทกับการตีความเจตนาการสื่อสารมากที่สุดได้แก่เวลาและสถานที่ รองลงมาได้แก่ผู้พูดและผู้ฟัง

จันทิมา พงษ์พันธุ์ (2548) ศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อสารเชิงวัจนภาษา(ภาษาพูด) ผ่านรูปแบบการสื่อสารแบบรวบรัด กรณีศึกษา ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจตลาดประมูลสินค้า และธุรกิจการบินระหว่างประเทศ โดยใช้ทฤษฎีด้านภาษาศาสตร์และสัญลักษณ์ศาสตร์ ซึ่งผลจากการศึกษาทำให้ทราบว่ามีการใช้คำแสดงและคำอักษรรย่อค่อนข้างมาก คำที่นิยมใช้มากที่สุดได้แก่คำเทคนิค รองลงมาได้แก่การใช้คำสั้น คำตัด และคำทับศัพท์ตามลำดับ

จากการประมวลความรู้เอกสารและงานวิจัยต่างๆดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสาร แนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างภาษา ใช้วิเคราะห์ภาษาในรหัสการตั้งการของวิทยุสื่อสารตำรวจในด้านการใช้คำ ด้านรูปประโยค ด้านกระบวนการสื่อสาร และด้านโครงสร้างของประโยค

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาภาษาของรหัสวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปริวรรต” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาและวิเคราะห์โครงสร้างการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปริวรรต ดังนั้นเพื่อให้ผลการวิจัยครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยจึงเลือกวิจัยโดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียดของระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลภาษาในรหัสสื่อสารของตำรวจของการสื่อสาร กรมตำรวจในปี พ.ศ. 2511 เป็นหน่วยงานหลักที่ใช้วิทยุสื่อสารในการติดต่อสื่อสาร โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบทั้งหมดรวมจำนวนทั้งสิ้น 56 รหัส ว. ดังนี้

- ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย
- ว.00 คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง
- ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน
- ว.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย
- ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง
- ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ
- ว.5 ปฏิบัติราชการกลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้
- ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....
- ว.7 ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน
- ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน
- ว.9 มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ
- ว.10 หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทางว.ได้
- ว.11 หยุดรถหรือจอดพักโดยไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้
- ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทางว.ไม่ได้

- ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์ (บอกหมายเลข)
- ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว
- ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)
- ว.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ
 - ว.16.1 รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก
 - ว.16.2 รับฟังไม่ชัดเจน
 - ว.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้
 - ว.16.4 รับฟังได้ชัดเจนดี
 - ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก
- ว.17 มีเหตุอันตราย ณ จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน
- ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์
- ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้
- ว.20 ตรวจสอบสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจสอบเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”
- ว.21 ออกจาก
- ว.22 ถึง
- ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง
- ว.24 ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา
- ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด
- ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ
- ว.27 การติดต่อทางโทรพิมพ์
- ว.28 ประชุม
- ว.29 มีราชการอะไร
- ว.30 ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)
- ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1
- ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2
- ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3
- ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4
- ว.35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน
- ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา
- ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา

- ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน
- ว.39 การจรรยาบรรณ (บอกสถานที่)
- ว.40 มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)
- ว.41 สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)
- ว.42 จัดยานพาหนะนำขบวน
- ว.43 จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)
- ว.51 รับประทานอาหาร
- ว.60 ญาติ เพื่อน
- ว.61 ขอบคุณ
- ว.62 สิ่งของ
- ว.63 บ้านพัก
- ว.64 มีภารกิจ

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาจากประชากรและกลุ่มตัวอย่างข้างต้นเนื่องจากรหัสสื่อสารดังกล่าวที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ถือเป็นรหัสสากลที่เป็นที่เข้าใจกันในกลุ่มและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับรหัสสื่อสาร โดยมีหน่วยงานตำรวจเป็นผู้คิดค้นและกำหนดรูปแบบให้เข้าใจกันโดยทั่วไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาสำรวจเอกสาร หนังสือ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร
2. สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการกำหนดภาษาสื่อสารของตำรวจ
3. รวบรวมรหัสสื่อสารจากองค์กรและหน่วยงาน โดยเน้นรหัสสื่อสารที่ใช้ในองค์กรตำรวจเป็นหลัก

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. รวบรวมรหัสที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร
2. วิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในด้านการใช้คำ รูปประโยค และกระบวนการสื่อสาร
3. วิเคราะห์การใช้ภาษา โดยอาศัยแนวทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริวรรต
4. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์มาเขียนพรรณนาพร้อมยกตัวอย่างประกอบ
5. สรุปผลและเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์ที่สร้างขึ้นจากการประมวลความรู้ในเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่ได้เสนอไว้ในบทตรวจเอกสารมาใช้ในงานวิจัย ซึ่งเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นในการศึกษาวิเคราะห์จะมุ่งเน้นไปที่ข้อความและรูปแบบของประโยคที่ใช้ในรหัสสื่อสาร โดยอาศัยทฤษฎีแนวปริวรรตเป็นหลัก โดยรายละเอียดของเกณฑ์มีดังนี้

1. เกณฑ์ด้านการใช้คำ ของประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2523: 84) ได้แก่
 - 1.1 การตัดคำให้สั้น
 - 1.2 การใช้อักษรย่อ
 - 1.3 การละ
 - 1.4 การซ้ำ
 - 1.5 การใช้ศัพท์เทคนิค
2. เกณฑ์ด้านการใช้รูปประโยค ของ นววรรณ พันธุเมธา (2527: 193) ได้แก่
 - 2.1 ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ได้แก่
 - 2.1.1 บอกเล่า
 - 2.1.2 คำถาม
 - 2.1.3 คำสั่ง

2.2 ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ได้แก่

2.2.1 บอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ

2.2.2 บอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ

3. เกณฑ์ด้านกระบวนการสื่อสาร ของ ฝ่ายสื่อสาร สำนักเทศกิจ กรุงเทพมหานคร (2546: 7) ได้แก่

3.1 การเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร

3.2 การเรียกขาน

3.3 การตอบการเรียกขาน

3.4 การพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร

3.5 การรับข่าว

3.6 การส่งข่าว

3.7 การขอแก้ระหว่างการส่งข่าว

3.8 การส่งซ้ำ

3.9 การยกเลิกข่าว

3.10 การเรียกขานผิด

3.11 การแจ้งเหตุเร่งด่วน นุกเงิน

3.12 การแจ้งการปฏิบัติหน้าที่

4. เกณฑ์ด้านโครงสร้างของประโยคตามแนวทฤษฎีปริวรรต ของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2546: 177)

วิธีเสนอผลการวิจัย

วิธีเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยใช้ 2 วิธี ได้แก่ การยกตัวอย่างผลการเปรียบเทียบผลที่ได้จากการศึกษาในเชิงพรรณนาวิเคราะห์ และการแสดงตารางสถิติจากผลที่ได้วิเคราะห์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาและวิเคราะห์โครงสร้างการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปริวรรต โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบการพรรณนาวิเคราะห์ แสดงตัวอย่าง และการแสดงผลการวิเคราะห์เป็นค่าสถิติร้อยละ โดยผู้วิจัยนำเสนอเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1. ผลการศึกษาด้านการใช้คำ
2. ผลการศึกษาด้านรูปประโยค
3. ผลการศึกษาด้านกระบวนการสื่อสาร
4. ผลการศึกษาวិเคราะห์โครงสร้างของประโยคตามแนวทฤษฎีปริวรรต

ผลการศึกษาด้านการใช้คำ

จากการศึกษาภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ผู้วิจัยสามารถจำแนกลักษณะของการใช้คำได้ 5 กลุ่ม คือ 1. การตัดคำให้สั้น 2. การใช้อักษรย่อ 3. การละ 4. การซ้ำ 5. การใช้ศัพท์เทคนิค

การตัดคำให้สั้น

การตัดคำให้สั้นคือการตัดบางส่วนของคำให้สั้นลงหรือเป็นการตัดบางส่วนของคำที่เข้าใจคืออยู่แล้ว เพื่อความสะดวกในการติดต่อสื่อสารนั่นเอง

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการตัดคำให้สั้นจำนวน 10 รหัสประโยคคิดเป็นร้อยละ 17.85 ของรหัสทั้งหมด ดังนี้

1. ว.21 ออกจาก
2. ว.22 ถึง
3. ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง
4. ว.28 ประชุม
5. ว.51 รับประทานอาหาร
6. ว.60ญาติ เพื่อน
7. ว.61 ขอบคุณ
8. ว.62 สิ่งของ
9. ว.63 บ้านพัก
10. ว.64 มีภารกิจ

1. ว.21 ออกจาก

จากข้อความข้างต้น คำว่า **ออกจาก** เป็นข้อความที่ไม่ได้ระบุว่าออกจากที่ไหนแต่เป็นที่รู้จักกันของผู้ที่ใช้วิทยุสื่อสารว่า **ออกจากที่ตั้ง** ดังนั้นคำที่ถูกตัดออกคือคำว่าที่ตั้ง

2. ว.22 ถึง

คำว่า **ถึง** เป็นข้อความที่ไม่ระบุหรือบ่งบอกว่าถึงอะไร ถึงใคร ถึงที่ไหนเป็นต้น แต่เป็นที่รู้จักกันของผู้ใช้วิทยุสื่อสารว่า **ถึงที่หมาย**

3. ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง

จากข้อความข้างต้น ไม่ชัดเจน เพราะไม่สามารถสื่อความหมายได้สมบูรณ์ต้องมีข้อความเพิ่มเข้ามาข้างหน้าหรือข้างหลังคำว่าผ่านหรือการเดินทางแต่ผู้ใช้รหัสสื่อสารด้วยกันจะเข้าใจได้ว่า ว.23 นี้ คือ **กำลังเดินทางผ่านสถานที่** ดังนั้นคำที่ต้องตัดออกคือ **กำลังเดินทาง.....สถานที่** จะเห็นได้ว่าการตัดคำทั้งข้างหน้าและข้างหลังข้อความในรหัส ว.23

4. ว.28 ประชุม

จะเห็นได้ว่า เป็นการตัดคำให้สั้นลงเหลือเพียงสองพยางค์ ซึ่งเป็นการตัดคำออกจากประโยคหรือข้อความเต็มว่า **“มีประชุมของผู้ปฏิบัติงาน”** เหลือเพียงคำกริยาว่า ประชุม

5. ว.51 รับประทานอาหาร

รับประทานอาหาร เป็นการตัดคำให้สั้นลงจากข้อความเต็มว่า **“เจ้าหน้าที่กำลังรับประทานอาหาร”** ซึ่งเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เพราะปรากฏเพียงภาคแสดงเท่านั้น โดยขาดภาคประธาน

6. ว.60 ญาติ เพื่อน

จากข้อความ เป็นการตัดคำให้สั้นลงโดยตัดคำออกจากประโยคว่า **“มีญาติหรือเพื่อนมา”** โดยเหลือเพียงคำนาม 2 คำ ได้แก่คำว่า ญาติ และ เพื่อน

7. ว.61 ขอบคุณ

คำว่า ขอบคุณ มาจากข้อความเต็มว่า **“ขอบคุณเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน”** โดยปรากฏกริยาหลักของประโยค และสิ่งที่ถูกตัดออกไปคือตำแหน่งของกรรมและการขยายกรรมเท่านั้น

8. ว.62 สิ่งของ

จะเห็นได้ว่า โครงสร้างที่ถูกตัดออกไปนั้น ค่อนข้างยาว คือ **“มี...มาด้วย”** ซึ่งสิ่งที่ปรากฏนั้น ไม่ค่อยชัดเจน ต้องอาศัยความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารเอง

9. 3.6 บ้านพัก

จากข้อความ เป็นการตัดคำให้สั้นลงเหลือเพียงสองพยางค์ ซึ่งเป็นการตัดคำออกจากประโยคหรือข้อความเต็มว่า “**อยู่ที่บ้านพัก**” คำที่ขาดหายไปคือคำว่า **อยู่ที่** จะสังเกตว่าคำที่เหลือหลังการถูกตัดออกไปนั้น จะไม่ค่อยสมบูรณ์ในด้านความหมาย

10. 3.64 มีภารกิจ

“**มีภารกิจสำคัญ**” คือ โครงสร้างเต็มที่ถูกตัดคำออกไปให้เหลือเพียง **มีภารกิจ** ถึงแม้ว่าจะถูกตัดคำออกไป แต่โครงสร้างที่เหลืออยู่ก็ทำให้เข้าใจความหมายได้ดี

จากรหัสการสั่งการข้างต้นสรุปการตัดคำให้สั้น ได้ดังนี้

รหัสสื่อสาร	คำที่ตัดออก	คำเต็ม
1. 3.21 ออกจาก	ที่ตั้ง	ออกจากที่ตั้ง
2. 3.22 ถึง	ที่หมาย	ถึงที่หมาย
3. 3.23 ผ่าน หรือการเดินทาง	กำลังเดินทาง...สถานที่	กำลังเดินทางผ่านสถานที่
4. 3.28 ประชุม	มี...ผู้ปฏิบัติงาน	มีประชุมผู้ปฏิบัติงาน
5. 3.51 รับประทานอาหาร	เจ้าหน้าที่กำลัง	เจ้าหน้าที่กำลังรับประทานอาหาร
6. 3.60 ญาติ เพื่อน	มี...หรือ...มาหา	มีญาติหรือเพื่อนมาหา
7. 3.61 ขอบคุณ	เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน	ขอบคุณเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน
8. 3.62 สิ่งของ	มี	มีสิ่งของ
9. 3.63 บ้านพัก	อยู่ที่	อยู่ที่บ้านพัก
10. 3.64 มีภารกิจ	สำคัญ	มีภารกิจสำคัญ

การใช้อักษรย่อ

อักษรย่อ หรือ คำย่อ เป็นการนำอักษรบางตัวในคำหนึ่งๆ ใช้เรียกแทนคำเต็ม โดยมากจะเป็นพยัญชนะ อาจใส่จุดหรือไม่ใส่หลังอักษรนั้นๆ นิยมนำอักษรต้นพยางค์ แต่บางครั้งก็มีการใช้อักษรท้ายพยางค์ก็มี และบางครั้งอักษรย่อก็สามารถอ่านได้เป็นพยางค์ใหม่

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการใช้อักษรย่อจำนวน 5 รหัสสัปดาห์ละคิดเป็นร้อยละ 8.92 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

1. ว.10 หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทางว.ได้
2. ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทางว.ไม่ได้
3. ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้
4. ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”
5. ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ

1. ว.10 หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทางว.ได้

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้อักษรย่อเฉพาะของหน่วยงานเท่านั้น ซึ่งอักษรย่อ “ว.” นี้ หมายถึง “วิทยุสื่อสาร” นั่นเอง เมื่ออ่านอักษรย่อให้เป็นคำเต็ม ข้อความข้างต้นจึงอ่านและมีความหมายว่า หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทางวิทยุสื่อสารได้

2. ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทางว.ไม่ได้

จากข้อความข้างต้น อักษรย่อ “ว.” นี้ หมายถึง “วิทยุสื่อสาร” นั่นเอง เมื่ออ่านอักษรย่อให้เป็นคำเต็ม ข้อความข้างต้นจึงอ่านและมีความหมายว่า หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทางวิทยุสื่อสารไม่ได้

3. ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้

จากข้อความดังกล่าว อักษรย่อ “ว.” นี้ หมายถึง “วิทยุสื่อสาร” นั่นเอง เมื่ออ่านอักษรย่อให้เป็นคำเต็ม ข้อความข้างต้นจึงอ่านและมีความหมายว่า สถานีวิทยุสื่อสารอยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้

4. ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”

อักษรย่อ “ว.” ในที่นี้ หมายถึง “วิทยุสื่อสาร” มีความหมายเต็มว่า ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก วิทยุสื่อสาร20”

5. ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ

ให้ติดต่อทางวิทยุสื่อสารให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ คือประโยค การสื่อสารที่สมบูรณ์

การใช้การละคำ

การละเป็นการละส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น ละประธาน ละกรรม แต่จะไม่ละกริยาเพราะเป็นใจความสำคัญของประโยค ผู้อ่านจะต้องเติมส่วนที่ละเอาไว้ให้เต็ม เพื่อให้ได้ใจความครบบริบูรณ์

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจในด้านการใช้การละคำ พบการละ ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การละประธาน การละกรรม และการละส่วนขยาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การละประธาน

การละคำที่เป็นประธาน ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การละผู้ทำกริยาต่างๆไว้ในฐานที่เข้าใจ เนื่องจากสามารถเข้าใจได้จากบริบทในข้อความและบริบทสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงของการรับส่งรหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ และสามารถทราบได้ว่า ประธานที่ไม่ปรากฏรูปนั้น หมายถึงผู้ส่งสารหรือผู้รับสาร

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการละคำที่เป็นประธาน จำนวน 16 รหัสประโยคร้อยละ 28.57 ของรหัสทั้งหมด ดังนี้

- 1) ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน
- 2) ว.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย
- 3) ว.5 ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้
- 4) ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....
- 5) ว.7 ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน
- 6) ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน
- 7) ว.9 มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ
- 8) ว.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ
- 9) ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์
- 10) ว.29 มีราชการอะไร
- 11) ว.30 ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)
- 12) ว.35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน
- 13) ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา
- 14) ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา
- 15) ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน
- 16) ว.42 จัดยานพาหนะนำขบวน

1) ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน

จากข้อความข้างต้น เป็นประโยคที่มีการละประธาน คือคำว่า “เจ้าหน้าที่” ประธานที่ถูกละนั้น หมายถึงผู้ส่งสาร

2) ว.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย

คำว่า “เจ้าหน้าที่” คือ ประธานที่ถูกละนั้น หมายถึงผู้รับสาร ซึ่งประโยคที่สมบูรณ์ คือ เจ้าหน้าที่ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย

3) ว.5 ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้

ประโยคดังกล่าว มีการละประธาน คือคำว่า “เจ้าหน้าที่” ประธานที่ถูกละนั้น ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปแต่อย่างใด

4) ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....

คำว่า “เจ้าหน้าที่” คือประธานที่ถูกละ โดยผู้รับส่งสารจะเข้าใจกันได้เป็นอย่างดี ด้วยบริบทของข้อความที่เหลืออยู่

5) ว.7 ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน

ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน เป็นประโยคที่มีการละคำว่า “เจ้าหน้าที่” ซึ่งเป็นประธานของประโยคออกไป

6) ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน

คำว่า “เจ้าหน้าที่” คือประธานที่ถูกละ ซึ่งในบริบทของข้อความนี้ ที่สมบูรณ์ คือ เจ้าหน้าที่ส่งข้อความยาวแบบรายงานมาให้ทราบ

7) ว.9 มีเหตุถูกเงินหรือเหตุด่วนสำคัญ

จากข้อความ เป็นประโยคที่ละคำว่า “ขณะนี้” ประธานที่ถูกละนั้น หมายถึง
ช่วงเวลา

8) ว.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ

ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารที่ผู้ส่งสารสื่อออกมาได้จากบริบทในข้อความและบริบท
สถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจง โดยคำที่ถูกละออกไปคือคำว่า “เจ้าหน้าที่”

9) ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์

นำรถออกทดลองเครื่องยนต์ คือโครงสร้างที่ถูกละออกไปแล้ว ซึ่งโครงสร้างที่
สมบูรณ์และช่วยทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น คือเจ้าหน้าที่นำรถออกทดลองเครื่องยนต์

10) ว.29 มีราชการอะไร

ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารที่ผู้ส่งสารสื่อออกมาได้จากบริบทในข้อความและ
บริบทสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจง และสามารถทราบได้ว่าประธานที่ถูกละนั้น เมื่อปรากฏใน
โครงสร้างเต็มคือ เจ้าหน้าที่มีราชการอะไร

11) ว.30 ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)

ประธานที่ถูกละนั้น คือคำว่า เจ้าหน้าที่ ซึ่งหมายถึงผู้รับสาร

12) ว.35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน

จากข้อความ เป็นประโยคที่มีการละประธาน คือคำว่า “เจ้าหน้าที่” ซึ่งคำที่ถูกละ
ละนั้น ทำหน้าที่ประธานของประโยค

13) ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

เตรียมพร้อมเต็มอัตรา เป็นประโยคที่มีการละประธาน คือคำว่า “เจ้าหน้าที่”

14) ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา

จากข้อความ มีการละประธาน คือคำว่า “เจ้าหน้าที่” ออกไป ซึ่งไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปแต่อย่างใด

15) ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน

ความหมายของประโยคนี้นี้ แม้ว่าจะถูกละคำออกไป คือคำว่า “เจ้าหน้าที่” ประชานที่ถูกละนั้น หมายถึงผู้รับสาร

16) ว.42 จัดยานพาหนะนำขบวน

ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารที่ผู้ส่งสารสื่อออกมาได้จากบริบทในข้อความและบริบทสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจง และสามารถทราบได้ว่าประธานที่ถูกละนั้น คือคำว่า “เจ้าหน้าที่” นั่นเอง สรุปคำประธานที่ละไว้ได้แก่คำว่า “เจ้าหน้าที่” (ทำหน้าที่ส่งสารและรับสาร) , ขณะที่

2. การละคำที่เป็นกรรม

การละคำที่เป็นกรรม หมายถึง การละผู้ที่ถูกกล่าวถึงหรือสิ่งที่กล่าวถึงในประโยคหรือข้อความไว้ในฐานที่เข้าใจ เนื่องจากเข้าใจได้จากบริบทของข้อความและบริบทสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงของการรับส่งรหัสข้อความที่เข้าใจโดยทั่วไประหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการละคำที่เป็นกรรม จำนวน 5 รหัสประโยคร้อยละ 8.92 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

- 1) ว.16.1 รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก
- 2) ว.16.2 รับฟังไม่ชัดเจน
- 3) ว.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้
- 4) ว.16.4 รับฟังได้ชัดเจนดี
- 5) ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก

1) **ว.16.1 รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก**

จากข้อความข้างต้น เป็นประโยคที่ละกรรม คือคำว่า “สัญญาณ” โดยจะเติมส่วนที่ละเอาไว้ให้เต็มเพื่อให้ได้ใจความครบบริบูรณ์นั่นเอง ข้อความที่สมบูรณ์ได้แก่ **รับฟังสัญญาณไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก**

2) **ว.16.2 รับฟังไม่ชัดเจน**

คำว่า “สัญญาณ” คือกรรมที่ถูกละออกไป ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารที่ผู้ส่งสารที่ออกมาได้จากบริบทในข้อความและบริบทสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจง คำเต็มของรหัสได้แก่ **รับฟังสัญญาณไม่ชัดเจน**

3) **ว.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้**

จากข้อความ คำว่า “สัญญาณ” ถูกละออกไป ซึ่งอยู่ตำแหน่งกลางของประโยค คือ **รับฟังสัญญาณชัดเจนพอใช้**

4) **ว.16.4 รับฟังได้ชัดเจนดี**

ประโยคที่สมบูรณ์ คือ **รับฟังสัญญาณได้ชัดเจนดี** โดยละกรรม คือคำว่า “สัญญาณ” โดยจะเติมส่วนที่ละเอาไว้ให้เต็มเพื่อให้ได้ใจความครบบริบูรณ์นั่นเอง

5) ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก

คำว่า “สัญญาณ” ถูกละออกไป ซึ่งจากโครงสร้างเต็มคือ รับฟังสัญญาณได้ชัดเจนดีมาก

สรุป ว. ทั้งหมดนี้ส่วนของประโยคที่ถูกละคือ กรรม

3. การละส่วนขยาย

การละส่วนขยาย หมายถึง การละสิ่งที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหลักหรือข้อความอื่นๆ ในประโยคไว้ในฐานที่เข้าใจ เนื่องจากเข้าใจได้จากบริบทของข้อความและบริบทสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงของการรับส่งรหัสข้อความที่เข้าใจโดยทั่วไประหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการส่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการละส่วนขยาย จำนวน 5 รหัสประโยคร้อยละ 8.92 ของรหัสทั้งหมด ดังนี้

- 1) ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย
- 2) ว.00 คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง
- 3) ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง
- 4) ว.39 การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)
- 5) ว.41 สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)

- 1) ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย

จากข้อความข้างต้น เป็นประโยคที่ละส่วนขยาย คือคำว่า “จากผู้บังคับบัญชา” ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำว่า “คำสั่ง” คำเต็มคือ ขอรับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ต้องการทราบขอให้บอกมาด้วย

2) ว.00 คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง

“จากผู้บังคับบัญชา” คือส่วนขยายซึ่งทำหน้าที่ขยายคำว่า “คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบ” คำเต็มคือให้เจ้าหน้าที่คอยก่อนผู้บังคับบัญชาจะแจ้งคำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบ ภายหลัง

3) ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

คำว่า “ที่ส่งมา” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ข้อความ” ซึ่งข้อความเต็มคือให้ทวนข้อความที่ส่งมาซ้ำอีกครั้ง

4) ว.39 การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)

คำว่า “ของรถ” คือคำที่เป็นส่วนขยายที่ถูกละ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำว่า “การจราจร” ซึ่งข้อความเต็มคือ การจราจรของรถมีจำนวนมาก

5) ว.41 สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)

สัญญาณไฟเสีย ถูกละคำว่า “จราจร” ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำว่า “สัญญาณไฟ” ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารที่ผู้ส่งสารสื่อออกมาได้จากบริบทในข้อความและบริบทสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงนั่นเองดังนั้นคำเต็มคือ สัญญาณไฟจราจรเสีย

การใช้การซ้ำ

การใช้การซ้ำ หมายถึง การแสดงลักษณะของการซ้ำส่วนใดส่วนหนึ่งของเสียง คำ โครงสร้าง หรือความหมายเดิมที่มากกว่าหนึ่งครั้ง

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจในด้านการใช้การซ้ำ พบการซ้ำ ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การซ้ำคำ การซ้ำโครงสร้าง และการซ้ำความหมาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การซ้ำคำ

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการซ้ำคำ จำนวน 12 รหัสประโยคร้อยละ 21.42 ของรหัสทั้งหมด ดังนี้

- 1) ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย
- 2) ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน
- 3) ว.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย
- 4) ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ
- 5) ว.9 มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ
- 6) ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว
- 7) ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)
- 8) ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้
- 9) ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”
- 10) ว.24 ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา
- 11) ว.26 ให้ติดต่อทางว. ให้น้อยที่สุด หากจำเป็น ให้ใช้ประมวลสัญญา
- 12) ว.40 มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)

1) ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย

จากข้อความข้างต้น ปรากฏการซ้ำคำว่า “ขอ” ซึ่งปรากฏในตำแหน่งต้นและท้ายของประโยค ทั้งนี้เพื่อมุ่งย้ำเสียงของคำและความหมายที่ต้องการสื่อสารนั่นเอง

2) ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน

จากข้อความ ปรากฏการซ้ำคำว่า “อยู่” ซึ่งปรากฏในตำแหน่งกลางและท้ายของประโยค

3) ว.2 ไต่ถามหรือไม่ ไต่ถามแล้วตอบด้วย

ไต่ถามหรือไม่ ไต่ถามแล้วตอบด้วย ปรากฏการซ้ำคำว่า “ไต่ถาม” ซึ่งเป็นการเน้นย้ำ ประโยคให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4) ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ

คำว่า “ปฏิบัติ” ปรากฏถึง 2 ครั้ง เป็นการซ้ำคำใน 2 วรรค เพื่อเน้นย้ำความ

5) ว.9 มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ

จากข้อความข้างต้น ปรากฏการซ้ำคำว่า “เหตุ” ซึ่งปรากฏในตำแหน่งต้นและกลาง ของประโยค

6) ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว

คำว่า เลิก ปรากฏการซ้ำ 2 ครั้ง คำว่า “เลิก” ปรากฏในตำแหน่งต้นและกลางของ ประโยค ทั้งนี้เพื่อมุ่งย้ำเสียงของคำและความหมายที่ต้องการสื่อสารนั่นเอง

7) ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)

ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน ปรากฏการซ้ำคำว่า “ให้ไปพบ” ซึ่งปรากฏในตำแหน่ง ต้นและท้ายของประโยค

8) ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้

จากข้อความ ปรากฏการซ้ำคำว่า “ถูก” ซึ่งคำว่าถูก ปรากฏอยู่ในวรรคหลัง จำนวน 2

ครั้ง

9) ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”

จากข้อความ ปรากฏการซ้ำคำว่า “ตรวจค้น” ทั้งตำแหน่งหน้าและตำแหน่งหลัง ทั้งนี้เพื่อมุ่งย้ำเสียงของคำและความหมายที่ต้องการสื่อสารนั่นเอง

10) ว.24 ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา

จากข้อความ ปรากฏการซ้ำคำว่า “ขอ” และ “เวลา” ซึ่งปรากฏในตำแหน่งต้น และท้ายของทั้งสองประโยค

11) ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ

คำว่า “ให้” ซึ่งปรากฏในตำแหน่งต้น กลาง และท้ายของประโยค ซึ่งปรากฏถึง 3 ตำแหน่งด้วยกัน

12) ว.40 มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น ปรากฏการซ้ำคำว่า “รถชน” ทั้งนี้เพื่อมุ่งย้ำเสียงของคำและความหมายที่ต้องการสื่อสารนั่นเอง

2. การซ้ำโครงสร้าง

การซ้ำโครงสร้าง หมายถึง การซ้ำโครงสร้างทางกลวิธีการสื่อสารข้อความในการสื่อสาร โดยคำที่ประกอบในโครงสร้างการซ้ำนั้น อาจมีพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์แตกต่างกันได้

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการซ้ำโครงสร้าง จำนวน 2 รหัสประโยคร้อยละ 3.57 ของรหัสทั้งหมด ดังนี้

1) ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ

จากข้อความข้างต้น ปรากฏการสร้างข้อความด้วยการซ้ำโครงสร้างที่ประกอบด้วย คำกริยา+คำนาม ได้แก่ ปฏิบัติ+หน้าที่ และ ปฏิบัติ+ราชการ

2) ว.24 ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา

โครงสร้างจากข้อความนี้ ปรากฏการสร้างข้อความด้วยการซ้ำโครงสร้างที่ประกอบด้วย คำกริยา+คำกริยา+คำนาม ได้แก่ ขอ+ทราบ+เวลา และ ขอ+เทียบ+เวลา

3. การซ้ำความหมาย

การซ้ำความหมาย หมายถึง การซ้ำคำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายแบบเดียวกันมากกว่าหนึ่งครั้งในหนึ่งข้อความ

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการซ้ำความหมาย จำนวน 5 รหัสประโยคร้อยละ 8.92 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

- 1) ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย
- 2) ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน
- 3) ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว
- 4) ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)
- 5) ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด

1) ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย

จากข้อความข้างต้น เป็นการซ้ำความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการทราบจากผู้รับสาร โดยเน้นเจตนาเพื่อขอรับ ต้องการ และขอให้บอก ซึ่งทั้งสามใจความนี้ล้วนสื่อเจตนาเดียวกันโดยอยู่ในรูปการซ้ำความหมายนั่นเอง

2) ว.1 ขอรบายที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน

การซ้ำความหมายข้างต้น ผู้ส่งสารต้องการทราบที่อยู่จากผู้รับสาร โดยเน้นเจตนาเพื่อถามให้ตอบ

3) ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว

เป็นการซ้ำความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อให้ผู้รับสารทราบ คือ เลิก ตรวจ เลิกปฏิบัติงาน และ สิ้นสุดภารกิจ

4) ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)

ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่) จากข้อความ เป็นการซ้ำความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อมายังผู้รับสาร โดยเน้นเจตนาเพื่อแจ้งสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทั้งสองใจความนี้ล้วนสื่อเจตนาเดียวกัน

5) ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด

จากข้อความข้างต้น เป็นการซ้ำความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการทราบจากผู้รับสาร ซึ่งทั้งสองใจความนี้ล้วนสื่อเจตนาเดียวกันนั่นคือคำถามที่ต้องการคำตอบ โดยลักษณะดังกล่าวนี้อยู่ในรูปการซ้ำความหมายนั่นเอง

การใช้คำศัพท์เทคนิค

คำศัพท์เทคนิค คือ กลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายอยู่ในขอบเขตเฉพาะของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นคำที่ใช้สื่อสารเพื่ออธิบายความหมายให้เข้าใจกันในหมู่มุคนเพียงบางกลุ่มเท่านั้น

จากการศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบการใช้คำศัพท์เทคนิค จำนวน 9 รหัสประโยชน์ร้อยละ 16.07 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

1. ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้
2. ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้**ประมวลสัญญาณ**
3. ว.31 **เปลี่ยนความถี่**ของวิทยุเป็นช่อง 1
4. ว.32 **เปลี่ยนความถี่**ของวิทยุเป็นช่อง 2
5. ว.33 **เปลี่ยนความถี่**ของวิทยุเป็นช่อง 3
6. ว.34 **เปลี่ยนความถี่**ของวิทยุเป็นช่อง 4
7. ว.36 เตรียมพร้อม**เต็มอัตรา**
8. ว.37 เตรียมพร้อม**ครึ่งอัตรา**
9. ว.38 เตรียมพร้อม **1 ใน 3 ส่วน**

1. ว.19 สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้

จากข้อความข้างต้น คำว่า “สถานีว.” คือศัพท์เทคนิคที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร ในที่นี้คือวิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งหมายถึง สถานีวิทยุ หรือศูนย์วิทยุ โดยเป็นคำที่มีความหมายอยู่ในขอบเขตเฉพาะของเรื่องวิทยุสื่อสาร และสามารถเข้าใจกันในหมู่นักกลุ่มเดียวกันเท่านั้น

2. ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้**ประมวลสัญญาณ**

คำว่า “ประมวลสัญญาณ” คือศัพท์เทคนิคที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร ในที่นี้คือวิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งหมายถึง**เครื่องหมายสัญญาณตัวอักษรหรือเสียง** โดยเป็นคำที่มีความหมายอยู่ในขอบเขตเฉพาะของเรื่องวิทยุสื่อสาร และสามารถเข้าใจกันในหมู่นักกลุ่มเดียวกันเท่านั้น

3. ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1

คำว่า “เปลี่ยนความถี่” หมายถึง เปลี่ยนช่องสัญญาณการสื่อสารโดยเป็นคำที่มีความหมายอยู่ในขอบเขตเฉพาะของเรื่องวิทยุสื่อสาร และสามารถเข้าใจกันในหมู่นักกลุ่มเดียวกันเท่านั้น

4. ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2

เปลี่ยนช่องสัญญาณการสื่อสาร คือ ความหมายของคำว่า “เปลี่ยนความถี่” คือ ศัพท์เทคนิคที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร ในที่นี้คือวิทยุสื่อสารตำรวจ

5. ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3

ศัพท์เทคนิคในที่นี้คือคำว่า “เปลี่ยนความถี่” ที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร ในที่นี้คือวิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งหมายถึงเปลี่ยนช่องสัญญาณการสื่อสาร

6. ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4

คำว่า “เปลี่ยนความถี่” คือศัพท์เทคนิคที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร ในที่นี้คือวิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งหมายถึงเปลี่ยนช่องสัญญาณการสื่อสาร

7. ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

ข้อความข้างต้น คำว่า “เต็มอัตรา” คือศัพท์เทคนิคที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารในที่นี้คือ วิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งหมายถึง เต็มตามจำนวนอัตรากำลังพลที่เตรียมไว้

8. ว.37 เตรียมพร้อมครั้งอัตรา

คำว่า “ครั้งอัตรา” คือศัพท์เทคนิคที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร ในที่นี้คือวิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งหมายถึง ครั้งจำนวนเต็มจากอัตรากำลังพลที่เตรียมไว้

9. ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน

จากข้อความ คำว่า “1 ใน 3 ส่วน” คือศัพท์เทคนิคที่ใช้สื่อสารกันในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสาร ในที่นี้คือวิทยุสื่อสารตำรวจ ซึ่งหมายถึง 1 ส่วน ใน 3 ส่วนจากอัตรากำลังพลที่เตรียมไว้

จากการศึกษาด้านการใช้คำในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงลักษณะการใช้คำที่พบในรหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ

ที่	ลักษณะการใช้คำ	จำนวนรหัสประโยค	คิดเป็นร้อยละ
1	การตัดคำให้สั้น	10	17.85
2	การใช้อักษรย่อ	5	8.92
3	การละ	(26)	(46.41)
	- ละประธาน	16	28.57
	- ละกรรม	5	8.92
	- ละส่วนขยาย	5	8.92
4	การซ้ำ	(19)	(33.91)
	- ซ้ำคำ	12	21.42
	- ซ้ำโครงสร้าง	2	3.57
	- ซ้ำความหมาย	5	8.92
5	การใช้ศัพท์เทคนิค	9	16.07
	รวม	69	บางรหัสประโยคมีลักษณะด้านการใช้คำที่มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตาราง แสดงให้เห็นว่าในด้านการใช้คำที่ปรากฏในรหัสวิทยุสื่อสารที่นิยมใช้มากที่สุด ได้แก่ การละ คือจำนวนทั้งสิ้น 26 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 46.41 รองลงมาได้แก่ การซ้ำ คือจำนวนทั้งสิ้น 19 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 33.91 การตัดคำให้สั้น จำนวน 10 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 17.85 และการใช้ศัพท์เทคนิค จำนวน 9 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 16.07 ตามลำดับ ส่วนที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้อักษรย่อ คือ จำนวน 5 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 8.92

ผลการศึกษาด้านการใช้รูปประโยค

จากการพิจารณาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบว่า มีการนำรูปประโยคต่างๆมาใช้ในการแสดงวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสาร 3 ชนิด ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่า จำนวน 51 รหัสประโยค รูปประโยคคำถาม จำนวน 4 รหัสประโยค และรูปประโยคคำสั่ง จำนวน 1 รหัสประโยค โดยสามารถจำแนกการใช้รูปประโยคออกเป็น 2 ลักษณะ คือ 1. การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และ 2. การใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ดังนี้

การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ปรากฏในรหัสวิทยุสื่อสาร หมายถึง การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารทราบ เพื่อให้เกิดการกระทำตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง

จากการศึกษา พบการใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จำแนกได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่า รูปประโยคคำถาม และรูปประโยคคำสั่ง ดังนี้

1. รูปประโยคบอกเล่าตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคบอกเล่าตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คือ การที่ผู้ส่งสารเลือกใช้ประโยคที่มีลักษณะเนื้อความเป็นการเล่าเรื่องราว ความรู้สึก หรือเหตุการณ์ต่างๆ มาใช้เพื่อแสดงการแจ้งให้ผู้รับสารรับทราบ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง และการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ ดังนี้

1.1 การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง

การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองคือ ประโยคบอกเล่าต่างๆ ไปที่รับรองข้อความที่กำลังกล่าวอยู่นั้น มีลักษณะเป็นการบรรยายเรื่องราวและสภาวะอารมณ์ต่างๆ ที่ไม่มีเนื้อความบอกปฏิเสธ

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง จำนวนทั้งสิ้น 12 รหัสประโยคร้อยละ 21.42 ของรหัสทั้งหมด ดังนี้

- 1) ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ
- 2) ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน
- 3) ว.9 มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ
- 4) ว.10 หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทาง ว.ได้
- 5) ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว
- 6) ว.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ
- 7) ว.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้
- 8) ว.16.4 รับฟังได้ชัดเจนดี
- 9) ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก
- 10) ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์
- 11) ว.27 การติดต่อทางโทรพิมพ์
- 12) ว.64 มีภารกิจ

1) ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้อำนาจรับรองที่มีเนื้อความรับรองต่างๆ ไปโดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบที่กำลังไปปฏิบัติราชการ โดยไม่ได้มีเนื้อความบอกปฏิเสธแต่อย่างใด

2) ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน

จากข้อความ เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองทุกๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าให้ส่งข้อความยาวแบบรายงานให้เจ้าหน้าที่ทราบ

3) ว.9 มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ

มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองทุกๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าขณะนี้เกิดเหตุด่วนสำคัญเกิดขึ้น โดยไม่ได้มีเนื้อความบอกปฏิเสธแต่อย่างใด

4) ว.10 หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทางว.ได้

หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทาง ว.ได้ เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองทุกๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าจอดรถเพื่อปฏิบัติงานและยังติดต่อทางวิทยุสื่อสารได้ โดยไม่ได้มีเนื้อความบอกปฏิเสธแต่อย่างใด

5) ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว

การใช้รูปประโยคบอกเล่าข้างต้น คือประโยคที่มีเนื้อความรับรองทุกๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าให้เจ้าหน้าที่เลิกปฏิบัติงาน โดยไม่ได้มีเนื้อความบอกปฏิเสธแต่อย่างใด

6) ว.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ

การใช้รูปประโยคบอกเล่าข้างต้น คือประโยคที่มีเนื้อความรับรองทุกๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าให้ทดลองเครื่องรับและส่งวิทยุ

7) ว.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้

จากข้อความ เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองต่างๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าการทดลองเครื่องรับและส่งวิทยุ นั้น มีผลการรับฟังที่ชัดเจนพอใช้

8) ว.16. รับฟังได้ชัดเจนดี

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองต่างๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าการทดลองเครื่องรับและส่งวิทยุ นั้น มีผลการรับฟังที่ชัดเจนดี

9) ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก

รับฟังได้ชัดเจนดีมาก เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองต่างๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าการทดลองเครื่องรับและส่งวิทยุ นั้น มีผลการรับฟังที่ชัดเจนดีมาก

10) ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์

เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองต่างๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าให้นำรถออกทดลองเครื่องยนต์ โดยไม่ได้มีเนื้อความบอกปฏิเสธแต่อย่างใด

11) ว.27 การติดต่อทางโทรพิมพ์

เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองต่างๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสารได้ทราบว่าให้ติดต่อทางโทรพิมพ์

12) ว.64 มีภารกิจ

มีภารกิจ เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองทั่วๆ ไป โดยเป็นการบอกหรือบรรยายข้อความให้ผู้รับสาร ได้ทราบว่าติดภารกิจสำคัญ

1.2 การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ

รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ คือ ประโยคบอกเล่าทั่วๆ ไปที่ปฏิเสธข้อความที่กำลังกล่าวอยู่นั้น สังกตได้จากการปรากฏของคำบอกปฏิเสธ ไม่ หน้าคำกริยา

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ จำนวน 6 รหัสประโยคร้อยละ 10.72 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

- 1) ว.5 ปฏิบัติราชการลับ*ไม่สามารถ*แจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้
- 2) ว.11 หยุดรถหรือจอดพักโดย*ไม่*เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้
- 3) ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทาง ว.*ไม่ได้*
- 4) ว.16.1 รับฟัง*ไม่รู้*เรื่องมีการรบกวนมาก
- 5) ว.16.2 รับฟัง*ไม่ชัดเจน*
- 6) ว.19 สถานี ว. อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเอง*ไม่ได้*

1) ว.5 ปฏิบัติราชการลับ*ไม่สามารถ*แจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ โดยมีคำว่า “*ไม่*” ปรากฏหน้าคำกริยา “*สามารถ*” จึงแสดงให้เห็นเนื้อความบอกปฏิเสธที่อยู่ในรูปของประโยคบอกเล่าอย่างชัดเจน

2) ว.11 หยุดรถหรือจอดพักโดย*ไม่*เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้

เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ โดยมีคำว่า “*ไม่*” ปรากฏหน้าคำกริยา “*เกี่ยว*”

3) ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทาง ว.ไม่ได้

จากข้อความ เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ โดยมีคำว่า “ไม่” ปรากฏ หน้าคำกริยา “ได้”

4) ว.16.1 รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก

จากข้อความ เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ โดยมีคำว่า “ไม่” ปรากฏหน้าคำกริยา “รู้”

5) ว.16.2 รับฟังไม่ชัดเจน

รับฟังไม่ชัดเจน เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ โดยมีคำว่า “ไม่” ปรากฏหน้าคำกริยา “ชัดเจน”

6) ว.19 สถานี ว. อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้

สถานี ว. อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้ เป็นการ ใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ โดยมีคำว่า “ไม่” ปรากฏหน้าคำกริยา “ได้” จึงแสดงให้เห็นเนื้อความบอกปฏิเสธที่อยู่ในรูปของประโยคบอกเล่าอย่างชัดเจน

2. รูปประโยคคำถามตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคคำถามตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คือ การที่ผู้ส่งสารเลือกใช้ รูปประโยคที่มีคำวิเศษณ์แสดงการถาม เช่น ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม หรือมีคำ และกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม เช่น หรือ ไหม หรือยัง หรือเปล่า ใช่ไหม ปรากฏอยู่ใน ประโยค เพื่อแสดงการถามผู้รับสารและต้องการคำตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง

จากการศึกษา พบการใช้รูปประโยคคำถามตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 2 ลักษณะได้แก่ รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความ และรูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ ดังนี้

2.1 รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความ

รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความคือ ประโยคคำถามที่มีคำหรือกลุ่มคำไม่ชี้เฉพาะ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ปรากฏในข้อความในส่วนที่เป็นเจตนาของข้อความ เพื่อบอกให้ผู้รับสารทราบว่าผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารตอบรายละเอียดตามเจตนาที่ปรากฏในข้อความ

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความ จำนวน 3 รหัสประโยคร้อยละ 5.36 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

- 1) ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน
- 2) ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด
- 3) ว.29 มีราชการอะไร

- 1) ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความ โดยจะสังเกตจากคำว่า “ไหน” เป็นคำแสดงคำถาม และเป็นประโยคคำถามที่ผู้รับสารต้องตอบ เนื้อความให้ผู้ส่งสารทราบเป็นข้อความหรือเนื้อความ

- 2) ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด

จากข้อความ จะสังเกตจากคำว่า “ไหน” และ “ใด” เป็นคำแสดงคำถาม และเป็นประโยคคำถามที่ผู้รับสารต้องตอบเนื้อความให้ผู้ส่งสารทราบเป็นข้อความหรือเนื้อความ

3) 3.29 มีราชการอะไร

จากข้อความ สังเกตจากคำว่า “อะไร” เป็นคำแสดงคำถาม และเป็นประโยคคำถามที่ผู้รับสารต้องตอบเพื่อความ

2.2 รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ

รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบคือ ประโยคที่ผู้ส่งสารต้องการให้ผู้รับสารตอบคำถาม โดยมีเนื้อหาให้เลือกตอบปรากฏอยู่ในข้อความ สังเกตได้จากคำว่า “หรือ” ซึ่งเป็นคำเชื่อมบอกการให้เลือกรูปแบบใดอย่างหนึ่ง รูปประโยคคำถามลักษณะนี้ปรากฏข้อความเดียว

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ จำนวน 1 รหัสประโยคร้อยละ 1.78 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

3.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ โดยจะสังเกตจากคำว่า “หรือไม่” เป็นคำแสดงคำถาม และเป็นประโยคคำถามที่ผู้รับสารต้องเลือกตอบว่า ได้ยินหรือไม่ได้ยิน เท่านั้น

3. รูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คือ การที่ผู้ส่งสารใช้รูปประโยคที่มีประธานของประโยคเป็นคำบอกบุรุษที่ 2 หรืออาจมีคำกริยาที่แสดงการสั่ง เช่น จง อย่า ต้อง และคำบอกมาลาจำพวก นะ ชี ปรากฏร่วมอยู่ในประโยคด้วย เพื่อแสดงเนื้อหาความสั่งให้ผู้รับสารกระทำการบางอย่างตามความต้องการของผู้ส่งสาร บางกรณีอาจปรากฏการใช้คำกริยาที่เป็นเจตนาของข้อความเริ่มต้นประโยค เพื่อเน้นกริยาที่ต้องการบอกให้ผู้รับสารกระทำตามคำสั่ง

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จำนวน 1 รหัสประโยคร้อยละ 1.78 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

ว.17 มีเหตุอันตราย ณ จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน

จากข้อความ เป็นการใช้รูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร โดยจะสังเกตจากคำว่า “ห้าม” ที่ผู้ส่งสารสื่อสารมากับเนื้อความที่แสดงวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนว่า มีเหตุอันตรายที่จุดปฏิบัติงานห้ามผ่าน

การใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร หมายถึง การที่ผู้ส่งสารเลือกใช้รูปประโยคไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

จากการศึกษา พบการใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่ง และการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ ดังนี้

1. รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ

รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ คือรูปประโยคที่แสดงเจตนาต้องการสิ่งใดหรืออย่างใดอย่างหนึ่ง แต่แฝงอยู่ในประโยคบอกเล่า ซึ่งจัดว่าเป็นรูปประโยคที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ จำนวน 5 รหัสประโยคร้อยละ 8.93 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

- 1) ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย
- 2) ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....
- 3) ว.7 ประสบเหตุการณ์กับขั้นที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน

- 4) ว.24 ขอรบเวลา ขอเทียบเวลา
- 5) ว.30 ขอรบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)

1) ว.0 ขอรบคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย

จากข้อความข้างต้น เป็นการใ้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ โดยจะสังเกตจากคำว่า “ต้องการ” และ “ขอ” ซึ่งแสดงให้เห็นความต้องการของผู้ส่งสารที่สื่อมายังผู้รับสาร แต่เป็นการสื่อสารในรูปประโยคบอกเล่า

2) ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....

จากข้อความ จะสังเกตจากคำว่า “ขอ” ซึ่งแสดงให้เห็นความต้องการของผู้ส่งสารที่สื่อมายังผู้รับสาร แต่เป็นการสื่อสารในรูปประโยคบอกเล่า

3) ว.7 ประสบเหตุการณ์ดับขันที่ความต้องการความช่วยเหลือด่วน

จากข้อความ จะสังเกตจากคำว่า “ต้องการ” ซึ่งแสดงให้เห็นความต้องการของผู้ส่งสารที่สื่อมายังผู้รับสาร

4) ว.24 ขอรบเวลา ขอเทียบเวลา

ขอรบเวลา ขอเทียบเวลา จะสังเกตจากคำว่า “ขอ” ซึ่งแสดงให้เห็นความต้องการของผู้ส่งสารที่สื่อมายังผู้รับสาร

5) ว.30 ขอรบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)

เป็นการใ้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ โดยจะสังเกตจากคำว่า “ขอ” ซึ่งแสดงให้เห็นความต้องการของผู้ส่งสารที่สื่อมายังผู้รับสาร แต่เป็นการสื่อสารในรูปประโยคบอกเล่า

2. รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่ง

รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่ง คือรูปประโยคที่แสดงเจตนาสั่งให้กระทำตาม แต่แฝงอยู่ในประโยคบอกเล่า ซึ่งจัดว่าเป็นรูปประโยคที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่ง จำนวน 14 รหัสประโยคร้อยละ 25.00 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

- 1) ว.00 *คอยก่อน* คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง
- 2) ว.3 *ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง*
- 3) ว.15 *ให้ไปพบ* ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)
- 4) ว.20 *ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง* “เล็ก ว.20”
- 5) ว.26 *ให้ติดต่อทาง* ว. ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ
- 6) ว.31 *เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1*
- 7) ว.32 *เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2*
- 8) ว.33 *เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3*
- 9) ว.34 *เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4*
- 10) ว.35 *ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน*
- 11) ว.36 *เตรียมพร้อมเต็มอัตรา*
- 12) ว.37 *เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา*
- 13) ว.38 *เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน*
- 14) ว.42 *จัดยานพาหนะนำขบวน*

- 1) ว.00 *คอยก่อน* คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง

จากข้อความข้างต้นเป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “คอยก่อน” ซึ่งแสดงเจตนาเพื่อสั่งให้ปฏิบัติตาม

2) ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

จากข้อความข้างต้นเป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “ให้ทวน”

3) ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “ให้ไปพบ”

4) ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “ตรวจค้นเสร็จแจ้ง”

5) ว.26 ให้ติดต่อทาง ว. ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญา

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “ให้ติดต่อ” และ “ให้ใช้”

6) ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “เปลี่ยน...เป็น”

7) ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “เปลี่ยน...เป็น”

8) ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “เปลี่ยน...เป็น”

9) ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “เปลี่ยน...เป็น”

10) ว.35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “ให้เตรียมพร้อม”

11) ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “เตรียมพร้อม”

12) ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “เตรียมพร้อม”

13) ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “เตรียมพร้อม”

14) ว.42 จัดยานพาหนะนำขบวน

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยจะสังเกตจากคำว่า “จัดยานพาหนะ”

3. รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ

การใช้รูปประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงการแจ้งให้ทราบนั้น ในที่นี้ ผู้ส่งสารใช้ลักษณะของรูปประโยคคำถามเพื่อช่วยแสดงเจตนาบอกเล่าเรื่องราว ความรู้สึกต่างๆ ของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารเพื่อต้องการบอกให้ทราบเท่านั้น โดยมีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการถามให้ผู้รับสารได้ตอบแต่อย่างใด

จากการศึกษาภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบลักษณะการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ จำนวน 14 รหัสประโยคร้อยละ 25.00 ของรหัสทั้งหมด ได้แก่

- 1) ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์ (บอกหมายเลข)
- 2) ว.21 ออกจาก
- 3) ว.22 ถึง
- 4) ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง
- 5) ว.28 ประชุม
- 6) ว.39 การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)
- 7) ว.40 มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)
- 8) ว.41 สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)
- 9) ว.43 จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)
- 10) ว.51 รับประทานอาหาร
- 11) ว.60 ญาติ เพื่อน
- 12) ว.61 ขอบคุณ
- 13) ว.62 สิ่งของ
- 14) ว.63 บ้านพัก

1) ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์ (บอกหมายเลข)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า ให้ใช้โทรศัพท์ติดต่อแทนการติดต่อทางวิทยุสื่อสาร ซึ่งจะสังเกตได้ว่าเป็นรูปประโยคบอกเล่าที่ขาดเนื้อความรับรอง โดยผู้รับสารจะเข้าใจได้ชัดเจนต้องอาศัยข้อความมาอธิบายต่อท้าย หรือข้อความที่ละไว้ในฐานที่เข้าใจระหว่างผู้ใช้รหัสข้อความที่สื่อสารกันทั้ง 2 ฝ่ายเองเท่านั้น

2) ว.21 ออกจาก

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า ออกจากที่ตั้ง โดยมีการเติมข้อความให้สมบูรณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น

3) ว.22 ถึง

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า ถึงที่หมาย

4) ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า กำลังเดินทางผ่านสถานที่

5) ว.28 ประชุม

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า มีประชุมของผู้ปฏิบัติงาน

6) ว.39 การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า การจราจรของรถมีจำนวนมาก

7) ว.40 มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า มีรถชนกับรถหรือมีรถชนคน

8) ว.41 สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า สัญญาณไฟจราจรเสีย

9) ว.43 จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า ตั้งด่านจุดตรวจจรด

10) ว.51 รับประทานอาหาร

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า เจ้าหน้าที่กำลังรับประทานอาหาร

11) ว.60 ญาติ เพื่อน

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ โดยแจ้งให้ทราบว่า มีญาติหรือเพื่อนมาหา

12) ว.61 ขอบคุณ

จากข้อความข้างต้น เป็นการใ้รัฐประ โยคบอกเล่าที่มีเนื่อความแสดงการเง้งให้
ทราบ โดยเง้งให้ทราบว่ขอบคุณเจ้หน้าท่ที่ปฏิบัติงาน

13) ว.62 ลิ่งของ

จากข้อความข้างต้น เป็นการใ้รัฐประ โยคบอกเล่าที่มีเนื่อความแสดงการเง้งให้
ทราบ โดยเง้งให้ทราบว่ มีลิ่งของมาด้วย

14) ว.63 บ้านพัก

จากข้อความข้างต้น เป็นการใ้รัฐประ โยคบอกเล่าที่มีเนื่อความแสดงการเง้งให้
ทราบ โดยเง้งให้ทราบว่ อยู่ที่บ้านพัก

จากการศึกษาเรื่องรูปประ โยคในรหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ สามารถสรุปลเป็นตาราง
ได้ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงสถิติที่พบในด้านลักษณะการใช้รูปประโยคในรหัสวิทยุสื่อสาร

ที่	รูปประโยค	จำนวนรหัสประโยค	คิดเป็นร้อยละ
1	รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์	(26)	(41.07)
1.1	รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง	12	21.42
1.2	รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ	6	10.72
1.3	รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความ	3	5.36
1.4	รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ	1	1.78
1.5	รูปประโยคคำสั่ง	1	1.78
2	รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์	(30)	(58.93)
2.1	รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ	5	8.93
2.2	รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่ง	14	25.00
2.3	รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ	14	25.00
	รวม	56	100

จากตาราง แสดงให้เห็นว่า รูปประโยคที่ปรากฏในด้านการใช้คำในรหัสวิทยุสื่อสารที่พบมากที่สุด ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ และรูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งโดยพบจำนวน 14 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมาได้แก่ รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง พบจำนวน 12 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 21.42 ตามลำดับ ส่วนรูปประโยคที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ และ รูปประโยคคำสั่ง โดยพบจำนวนเท่ากัน คือชนิดละ 1 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 1.78

ผลการศึกษาด้านกระบวนการสื่อสาร

การติดต่อสื่อสารด้วยเครื่องวิทยุคมนาคมเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ และเพื่อให้การใช้เครื่องวิทยุคมนาคมเป็นไปด้วยความถูกต้องและมีประสิทธิภาพ จึงควรปฏิบัติตามกระบวนการ 12 ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับวิทยุสื่อสาร

จากการศึกษา ปรากฏผลที่ได้จากการศึกษาด้านกระบวนการสื่อสารในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ พบกระบวนการสื่อสาร ตามเกณฑ์ของ ฝ่ายสื่อสาร สำนักเทศกิจ กรุงเทพมหานคร (2546: 7) จำนวน 10 ขั้นตอน ได้แก่

1. การเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร
2. การเรียกขาน
3. การตอบการเรียกขาน
4. การพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร
5. การส่งข่าว
6. การส่งซ้ำ
7. การยกเลิกข่าว
8. การเรียกขานผิด
9. การแจ้งเหตุเร่งด่วนฉุกเฉิน
10. การแจ้งการปฏิบัติหน้าที่

การเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร

การเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสารมีสิ่งที่จะต้องเตรียม ได้แก่ ข่าวหรือข้อความที่จะส่งต้องสั้น กระชับ ชัดเจนและได้ใจความ เตรียมเรื่องหรือถ้อยคำที่จะพูด ก่อนที่จะเริ่มการติดต่อ ตรวจสอบช่องความถี่และนามเรียกขานที่จะใช้งานให้ถูกต้อง และก่อนมีการติดต่อสื่อสาร ให้ฟังก่อนว่าข่ายสื่อสารว่างหรือไม่ และไม่ควรเรียกแทรกเข้าไปถ้าข่ายสื่อสารไม่ว่าง

จากการศึกษาหัตถวิทย์สื่อสารตำรวจ พบลักษณะการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร จำนวน 16 รหัสประโยค ดังนี้

1. ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย
2. ว.00 คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง
3. ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....
4. ว.10 หยุดเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทาง ว. ได้
5. ว.11 หยุดหรือจอดพักโดยไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้
6. ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทาง ว. ไม่ได้
7. ว.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ
8. ว.16.1 รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก
9. ว.16.2 รับฟังไม่ชัดเจน
10. ว.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้
11. ว.16.4 รับฟังได้ชัดเจนดี
12. ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก
13. ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1
14. ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2
15. ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3
16. ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4

1. ว.0 ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย

จากข้อความ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

2. ว.00 คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง

จากข้อความ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้ง ภายหลัง เพื่อให้เจ้าหน้าที่รอคำสั่งจากหน่วยเหนือคือผู้บังคับบัญชา

3. ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....

จากข้อความ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารเนื่องจากจะต้องติดต่อเป็นการเฉพาะเรื่องที่สำคัญ

4. ว.10 หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทาง ว. ได้

จากข้อความ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทาง ว. ได้ เจ้าหน้าที่ยังติดต่อกันได้แม้จะหยุดรถเพื่อปฏิบัติงาน

5. ว.11 หยุดรถหรือจอดพักโดยไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้

จากข้อความ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า หยุดรถหรือจอดพักโดยไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้ เจ้าหน้าที่ยังติดต่อกันได้แม้จะหยุดหรือจอดพักรถ

6. ว.12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทาง ว. ไม่ได้

จากข้อความ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า หยุดหรือจอดพัก โดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทางวิทยุสื่อสารไม่ได้ คือเจ้าหน้าที่ได้หยุดรถหรือจอดพักเพื่อปฏิบัติงานหรือมีภารกิจอื่นที่สำคัญต้องปิดเครื่องรับติดต่อไม่ได้

7. 7.16 ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ

จากข้อความ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ โดยใช้วิธีการติดต่อสื่อสารแบบซิมเพล็กซ์ (Simplex) ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบ และสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้เป็นการทดลองสัญญาณ

8. 7.16.1 รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก

ผู้รับสารส่งข้อความว่า รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก เป็นการแจ้งปัญหาสัญญาณให้สถานีผู้ส่งสารทราบว่าขณะนี้รับฟังไม่รู้เรื่องหรือรับฟังไม่ได้เลย

9. 7.16.2 รับฟังไม่ชัดเจน

ผู้รับสารส่งข้อความว่า รับฟังไม่ชัดเจน เป็นการแจ้งปัญหาสัญญาณให้สถานีผู้ส่งสารทราบว่าขณะนี้รับฟังไม่ชัดเจนแต่ยังฟังรู้เรื่องบ้างแต่จับใจความได้ไม่ครบถ้วนและเป็นการทดสอบสัญญาณ

10. 7.16.3 รับฟังชัดเจนพอใช้

จากข้อความ ผู้รับสารส่งข้อความว่า รับฟังชัดเจนพอใช้ เป็นการแจ้งการรับฟังสัญญาณให้สถานีผู้ส่งสารทราบว่าขณะนี้รับฟังชัดเจนรู้เรื่องพอสมควร

11. 7.16.4 รับฟังได้ชัดเจนดี

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร นั่นคือผู้รับสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า รับฟังได้ชัดเจนดีและเป็นการแจ้งสัญญาณให้ผู้ส่งสารสถานีหลักรับทราบ

12. ว.16.5 รับฟังได้ชัดเจนดีมาก

ผู้รับสารส่งข้อความว่า รับฟังชัดเจนดีมาก เป็นการแจ้งการรับฟังสัญญาณให้สถานีผู้ส่งสารทราบว่าขณะนี้รับฟังชัดเจนดีมากทำให้การเตรียมการสื่อสารก่อนการติดต่อสื่อสารสมบูรณ์

13. ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1 เพื่อให้ผู้รับสารทราบและเปลี่ยนช่องสัญญาณตามที่สถานีผู้ส่งสารที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว

14. ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2 เพื่อให้ผู้รับสารทราบและเปลี่ยนช่องสัญญาณตามที่สถานีผู้ส่งสารที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว

15. ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3 เพื่อให้ผู้รับสารทราบและเปลี่ยนช่องสัญญาณตามที่สถานีผู้ส่งสารที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว

16. ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4 เพื่อให้ผู้รับสารทราบและเปลี่ยนช่องสัญญาณตามที่สถานีผู้ส่งสารที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว

การเรียกขาน

การเรียกขาน มี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่ถูกเรียก คำว่า “จาก” นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่เรียก และคำว่า “เปลี่ยน”

จากการศึกษารหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการเรียกขาน จำนวน 4 รหัสประโยค ได้แก่

1. ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน
2. ว.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย
3. ว.24 ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา
4. ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด

1. ว.1 ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่แสดงการเรียกขาน นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน เพื่อจะได้แจ้งให้ผู้ร่วมปฏิบัติหน้าที่ได้ทราบด้วย

2. ว.2 ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่แสดงการเรียกขาน นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย เป็นการเรียกขานเพื่อจะใคร่ส่งข่าวหรือแจ้งเหตุต่างๆ หรือจะได้ทราบว่าเปิดเครื่องรับส่งสัญญาณหรือไม่

3. ว.24 ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา

เป็นกระบวนการสื่อสารที่แสดงการเรียกขาน คือผู้ส่งสารส่งข้อความว่าขอทราบเวลา ขอเทียบเวลาเป็นการยืนยันระหว่างผู้ปฏิบัติงานเพื่อที่จะได้ปฏิบัติงานได้ตรงเวลาที่ตกลงกันไว้

4. ว.25 จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด

ผู้ส่งสารส่งข้อความให้ผู้รับสารว่า จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด เป็นการสอบถามให้รู้ว่า ผู้รับสารจะไปสถานที่ใดเพื่อให้ทราบกันระหว่างผู้ปฏิบัติงาน

การตอบการเรียกขาน

การตอบการเรียกขาน มีองค์ประกอบของการตอบการเรียกขาน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่เรียก คำว่า “จาก” นามเรียกขานของสถานีหรือบุคคลที่ถูกเรียก และคำว่า “เปลี่ยน”

จากการศึกษาวิทยุสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการตอบการเรียกขาน จำนวน 1 รหัสประโยค ได้แก่

ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่แสดงการตอบการเรียกขาน นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่) โดยใช้วิธีการติดต่อสื่อสารแบบซิมเพล็กซ์ (Simplex) ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

การพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร

การพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร มี 2 ลักษณะ คือหากเป็นประมวลสัญญาณ ว. ให้พูดเต็ม เช่น “ว.15” พูดว่า ว. สิบห้า แต่หากเป็นนามเรียกขานให้พูดเรียงตัว เช่น

“เอราวัณ 10-1” พูดว่า เอราวัณ สิบ หนึ่ง

จากการศึกษารหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร จำนวน 6 รหัสประโยชน์ ได้แก่

1. ว.20 ตรวจสอบสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจสอบเสร็จแจ้ง “เล็ก ว.20”
2. ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1
3. ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2
4. ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3
5. ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4
6. ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน

1. ว.20 ตรวจสอบสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจสอบเสร็จแจ้ง “เล็ก ว.20”

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่พบลักษณะการพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ตรวจสอบสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจสอบเสร็จแจ้ง “เล็ก ว.20” ซึ่งปรากฏตัวเลขปนอยู่ในข้อความวิทยุสื่อสารตำรวจที่ใช้ด้วย

2. ว.31 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1

จากข้อความข้างต้น ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1 ซึ่งปรากฏตัวเลขปนอยู่ในข้อความวิทยุสื่อสารตำรวจที่ใช้ด้วยเพื่อให้ทราบว่าช่อง 1 นั้นช่องสัญญาณอะไร

3. ว.32 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2

จากข้อความข้างต้น ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2 ซึ่งปรากฏตัวเลขปนอยู่ในข้อความวิทยุสื่อสารตำรวจที่ใช้ด้วยเพื่อให้ทราบว่าช่อง 2 นั้นช่องสัญญาณที่กำหนดไว้

4. ว.33 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3

จากข้อความข้างต้น ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3 ซึ่งปรากฏตัวเลขปนอยู่ในข้อความวิทยุสื่อสารตำรวจที่ใช้ด้วยเพื่อให้ทราบว่าช่อง 3 นั้นช่องสัญญาณที่กำหนดไว้

5. ว.34 เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4

จากข้อความข้างต้น ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4 ซึ่งปรากฏตัวเลขปนอยู่ในข้อความวิทยุสื่อสารตำรวจที่ใช้ด้วยเพื่อให้ทราบว่าช่อง 4 นั้นช่องสัญญาณที่กำหนดไว้

6. ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน

จากข้อความ เป็นกระบวนการสื่อสารที่พบลักษณะการพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน ซึ่งปรากฏตัวเลขปนอยู่ในข้อความวิทยุสื่อสารตำรวจที่ใช้ด้วย

การส่งข่าว

การส่งข่าว ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ พูดให้ห่างไมโครโฟน ตามประเภทของเครื่องมือสื่อสาร (วิทยุชนิดประจำที่ประมาณ 1 ฟุต วิทยุชนิดติดรถยนต์และวิทยุชนิดมือถือประมาณ 2 นิ้ว) กดไมโครโฟนให้แน่นและกระชับก่อนจะพูดข้อความ พูดเสียงดังตามปกติและชัดเจน พูดทีละประโยค และเมื่อพูดจบประโยคต้องปล่อยไมโครโฟน เว้นจังหวะเพื่อเป็นการควบคุมด้านเทคนิคของการใช้เครื่องส่งวิทยุ และเป็นการเปิดโอกาสให้คู่สถานีที่กำลังติดต่อมีโอกาสโต้ตอบ ทวนถาม หรือให้มีการส่งสัญญาณแทรกเร่งด่วนจากสถานีอื่นได้ (ถ้ามี) และขั้นตอนสุดท้ายคือ เมื่อพูดข้อความจบ ต้องลงท้ายด้วยคำว่า **เปลี่ยน**

จากการศึกษารหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการส่งข่าว จำนวน 11 รหัสประโยค ดังนี้

1. ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน
2. ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)
3. ว.21 ออกจาก
4. ว.22 ถึง
5. ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง
6. ว.39 การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)
7. ว.41 สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)
8. ว.51 รับประทานอาหาร
9. ว.60 ญาติ เพื่อน
10. ว.61 ขอบคุณ
11. ว.62 สิ่งของ

1. ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน

จากข้อความ เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่าส่งข้อความยาวแบบรายงาน โดยใช้วิธีการติดต่อสื่อสารแบบซิมเพล็กซ์ (Simplex) ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

2. ว.15 ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)

3. ว.21 ออกจาก

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ออกจาก

4. ว.22 ถึง

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ถึง

5. ว.23 ผ่าน หรือการเดินทาง

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ผ่าน หรือการเดินทาง

6. ว.39 การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)

7. ว.41 สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)

8. ว.51 รับประทานอาหาร

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า รับประทานอาหาร

9. ว.60 ญาติ เพื่อน

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ญาติ เพื่อน

10. ว.61 ขอบคุณ

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ขอบคุณ

11. ว.62 สิ่งของ

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการส่งข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า สิ่งของ

การส่งซ้ำ

การส่งซ้ำ หมายถึง เมื่อฝ่ายรับ รับข่าวแล้วสงสัยข้อความข่าว เนื่องจากสัญญาณของฝ่ายส่ง ขาดหายหรือถูกรบกวนทำให้รับข้อความได้ไม่สมบูรณ์ หรือไม่แน่ใจในข้อความ จะต้องขอให้ส่งซ้ำข้อความทั้งหมดก่อนที่จะตอบรับข่าวนั้น โดยให้ฝ่ายรับใช้ประมวลสัญญาณ ว.3 เพียงคำเดียว หรือใช้ ว.3 ตามด้วยข้อความที่รับไม่ได้

จากการศึกษาหัตถวิฑูสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการส่งซ้ำ จำนวน 1 รหัสประโยค ได้แก่

ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่แสดงลักษณะการส่งซ้ำ นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

การยกเลิกข่าว

ในระหว่างการส่งข่าว (ว.8) ถ้าสถานีฝ่ายส่ง ยังส่งไม่จบข้อความข่าว เมื่อต้องการยกเลิกข่าวที่กำลังส่ง ให้ใช้คำพูดว่า “ขอยกเลิก ว.8” เปลียน (12.00)

จากการศึกษารหัสวิทยาสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการยกเลิกข่าว จำนวน 1 รหัสประโยค ได้แก่

ว.14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่แสดงการยกเลิกข่าว นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว โดยใช้วิธีการติดต่อสื่อสารแบบ ซิมเพล็กซ์ (Simplex) ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

การเรียกขานผิด

การเรียกขานผิดนั้น เมื่อต้องการยกเลิก ให้ใช้คำพูดว่า “ยกเลิก” จากการศึกษารหัสวิทยาสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการเรียกขานผิด จำนวน 1 รหัสประโยค ได้แก่

ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการเรียกขานผิด นั่นคือผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

การแจ้งเหตุเร่งด่วนฉุกเฉิน

การแจ้งเหตุเร่งด่วน ฉุกเฉิน มีขั้นตอนการเตรียมการ 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนแรกเมื่อเกิดเหตุหรือพบเหตุและต้องการความช่วยเหลือให้แจ้งศูนย์ที่สังกัด หรือนามเรียกขานใดก็ได้ที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ ขั้นตอนที่สอง เตรียมรายละเอียดของเหตุเพื่อจะได้แจ้งได้ทันที ขั้นตอนที่สาม เมื่อแจ้งเหตุควรเปิดเครื่องวิทยุคมนาคมให้พร้อมไว้เพื่อจะได้ฟังการติดต่อประสานงานรายละเอียดเพิ่มเติม ขั้นตอนที่สี่ เมื่อแจ้งเหตุแล้วควรรายงานความคืบหน้าเป็นระยะๆ และขั้นตอนสุดท้ายเมื่อมีผู้แจ้งเหตุแล้วไม่ควรสอดแทรกเข้าไป ควรฟังอย่างสงบ เพื่อมิให้เกิดการรบกวนและความสับสน

จากการศึกษารหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการแจ้งเหตุเร่งด่วน ถูกเงิน จำนวน 5 รหัส ประโยค ได้แก่

1. ว.7 ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน
2. ว.9 มีเหตุถูกเงินหรือเหตุด่วนสำคัญ
3. ว.17 มีเหตุอันตราย ณ จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน
4. ว.19 สถานี ว. อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้
5. ว.40 มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)

1. ว.7 ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งเหตุเร่งด่วน ถูกเงิน นั่นคือ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน ซึ่งแต่ละสถานี จะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

2. ว.9 มีเหตุถูกเงินหรือเหตุด่วนสำคัญ

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งเหตุเร่งด่วน ถูกเงิน นั่นคือ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า มีเหตุถูกเงินหรือเหตุด่วนสำคัญ

3. ว.17 มีเหตุอันตราย ณ จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งเหตุเร่งด่วน ถูกเงิน นั่นคือ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า มีเหตุอันตราย ณ จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน

4. ว.19 สถานี ว. อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งเหตุเร่งด่วน ถูกเงิน นั่นคือ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า สถานี ว. อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้

5. ว.40 มีอุปสรรคหรือรณคน (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งเหตุเร่งด่วน ถูกเงิน นั่นคือ ผู้ส่งสารส่งข้อความว่า จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่) โดยใช้วิธีการติดต่อสื่อสารแบบซิมเพล็กซ์ (Simplex) ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

การแจ้งการปฏิบัติหน้าที่

การแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ ประกอบด้วย 3 ลักษณะ ได้แก่ ให้เจ้าหน้าที่ทุกระดับที่ออกปฏิบัติงานภาคสนาม โดยใช้เครื่องวิทยุคมนาคมเป็นเครื่องมือสื่อสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ โดยสรุปภารกิจและสถานที่ที่กำลังปฏิบัติให้ศูนย์ฯ ที่สังกัดทราบ ให้ศูนย์ฯ ที่รับรายงานการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตั้งแต่ระดับหัวหน้าฝ่ายขึ้นไปรายงานให้ศูนย์ทราบ และให้ศูนย์ฯ สรุปภารกิจและสถานที่ที่ได้รับแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตั้งแต่ระดับหัวหน้าฝ่ายขึ้นไปรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทุก 15 วัน

จากการศึกษารหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ พบลักษณะการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ จำนวน 16 รหัสประโยค ดังนี้

1. ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ
2. ว.5 ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้
3. ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์ (บอกหมายเลข)
4. ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์
5. ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”
6. ว.26 ให้ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ
7. ว.27 การติดต่อทางโทรพิมพ์
8. ว.28 ประชุม
9. ว.29 มีราชการอะไร
10. ว.30 ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)
11. ว.35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน

12. ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา
13. ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา
14. ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน
15. ว.42 จัดยานพาหนะนำขบวน
16. ว.43 จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)

1. ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ

2. ว.5 ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้

3. ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์ (บอกหมายเลข)

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า ติดต่อทางโทรศัพท์ (บอกหมายเลข)

4. ว.18 นำรถออกทดลองเครื่องยนต์

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า นำรถออกทดลองเครื่องยนต์

5. ว.20 ตรวจสอบสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจสอบเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า ตรวจสอบสถานที่ บุคคลหรือรถ ตรวจสอบเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”

6. ว.26 ให้ติดต่อทาง ว. ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญา

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า ให้ติดต่อทาง ว. ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญา

7. ว.27 การติดต่อทางโทรพิมพ์

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า การติดต่อทางโทรพิมพ์

8. ว.28 ประชุม

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า ประชุม

9. ว.29 มีราชการอะไร

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า มีราชการอะไร

10. ว.30 ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)

11. ว.35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน

12. ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

13. ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา

14. ว.38 เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน

15. ว.42 จัดยานพาหนะนำขบวน

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า จัดยานพาหนะนำขบวน

16. ๖.43 จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)

จากข้อความข้างต้น เป็นกระบวนการสื่อสารที่เน้นการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือ ผู้ส่งสารแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยข้อความว่า จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)

โดยกระบวนการสื่อสารทุกขั้นตอนนี้ ใช้วิธีการติดต่อสื่อสารแบบซิมเพล็กซ์ (Simplex) ซึ่งแต่ละสถานีจะต้องผลัดกันพูด ผลัดกันฟังเพื่อให้คู่สถานีทราบและสามารถพูดโต้ตอบไปมาได้

จากการศึกษาด้านกระบวนการสื่อสาร สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงกระบวนการและลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสารตำรวจ

ลำดับ	ลักษณะของวิธีการ ใช้วิทยุสื่อสาร	ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร			แบบการติดต่อ		
		รหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ			ชิม	ดู	เซมิดู
					เพล็กซ์	เพล็กซ์	เพล็กซ์
1	การเตรียมการก่อน การติดต่อสื่อสาร	ว.0	ขอรับคำสั่ง ต้องการทราบ ขอให้บอกมาด้วย	/			
		ว.00	คอยก่อน คำสั่งหรือเรื่องที่ต้องการทราบจะแจ้งภายหลัง	/			
		ว.6	ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....	/			
		ว.10	หยุดรถเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทาง ว. ได้	/			
		ว.11	หยุดรถหรือจอดพักโดยไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้	/			
		ว.12	หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อ ทาง ว. ไม่ได้	/			
		ว.16	ทดลองเครื่องรับ-ส่งวิทยุ	/			
		ว.16.1	รับฟังไม่รู้เรื่องมีการรบกวนมาก	/			
		ว.16.2	รับฟังไม่ชัดเจน	/			
		ว.16.3	รับฟังชัดเจนพอใช้	/			
		ว.16.4	รับฟังได้ชัดเจนดี	/			
		ว.16.5	รับฟังได้ชัดเจนดีมาก	/			

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร						
ลำดับ	ลักษณะของวิธีการ ใช้วิทยุสื่อสาร	รหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ	แบบการติดต่อ			
			ซิม เพลิกซ์	ดู เพลิกซ์	เซมิดู เพลิกซ์	
		ว.31	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1	/		
		ว.32	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2	/		
		ว.33	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3	/		
		ว.34	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4	/		
2	การเรียกขาน	ว.1	ขอทราบที่อยู่ ขณะนี้อยู่ที่ไหน	/		
		ว.2	ได้ยินหรือไม่ ได้ยินแล้วตอบด้วย	/		
		ว.24	ขอทราบเวลา ขอเทียบเวลา	/		
		ว.25	จะไปไหน ที่หมายอยู่ที่ใด	/		
		ว.3	ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง	/		
3	การตอบการเรียกขาน	ว.3	ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง	/		

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับ	ลักษณะของวิธีการ ใช้วิทยุสื่อสาร	ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร		แบบการติดต่อ		
		รหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ		ชิม	ดู	เซมิดู
				เพลิกซ์	เพลิกซ์	เพลิกซ์
4	การพูดตัวเลขในการ ติดต่อสื่อสาร	ว.20	ตรวจค้นสถานที่ บุคคล หรือรถ ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เล็ก ว.20”	/		
		ว.31	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 1	/		
		ว.32	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 2	/		
		ว.33	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 3	/		
		ว.34	เปลี่ยนความถี่ของวิทยุเป็นช่อง 4	/		
		ว.38	เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน	/		
5	การรับข่าว		ไม่พบ			
6	การส่งข่าว	ว.8	ส่งข้อความยาวแบบรายงาน	/		
		ว.15	ให้ไปพบ ขอให้ไปพบกัน (บอกสถานที่)	/		

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับ	ลักษณะของวิธีการ ใช้วิทยุสื่อสาร	ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร			
		รหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ	แบบการติดต่อ		
			ซิม เพลิกซ์	ดู เพลิกซ์	เซมิดู เพลิกซ์
	ว.21	ออกจาก	/		
	ว.22	ถึง	/		
	ว.23	ผ่าน หรือการเดินทาง	/		
	ว.39	การจราจรคับคั่ง (บอกสถานที่)	/		
	ว.41	สัญญาณไฟเสีย (บอกสถานที่)	/		
	ว.51	รับประทานอาหาร	/		
	ว.60	ญาติ เพื่อน	/		
	ว.61	ขอบคุณ	/		
	ว.62	สิ่งของ	/		
7	การขอแคะระหว่างการส่งข่าว	ไม่พบ			

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับ	ลักษณะของวิธีการ ใช้วิทยุสื่อสาร	ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร		แบบการติดต่อ		
		รหัสวิทยุสื่อสารสำรวจ	รายละเอียด	ซิม	ดู	เซมิดู
				เพลิกซ์	เพลิกซ์	เพลิกซ์
8	การส่งซ้ำ	ว.3	ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง	/		
9	การยกเลิกข่าว	ว.14	เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว	/		
10	การเรียกขานผิด	ว.3	ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง	/		
11	การแจ้งเหตุเร่งด่วน ลูกเงิน	ว.7	ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน	/		
		ว.9	มีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุด่วนสำคัญ	/		
		ว.17	มีเหตุอันตราย ณ จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน	/		
		ว.19	สถานีว.อยู่ในภาวะคับขัน ถูกยึดหรือถูกโจมตีป้องกันตนเองไม่ได้	/		
		ว.40	มีอุบัติเหตุรถชนหรือรถชนคน (บอกสถานที่)	/		

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับ	ลักษณะของวิธีการ ใช้วิทยุสื่อสาร	ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร		แบบการติดต่อ			
		รหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ		ซิม	ดู	เซมิดู	
				เพลิกซ์	เพลิกซ์	เพลิกซ์	
12	การแจ้งการปฏิบัติหน้าที่	ว.4	การปฏิบัติหน้าที่	ไปปฏิบัติราชการ	/		
		ว.5	ปฏิบัติราชการ	กลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้	/		
		ว.13	ติดต่อทางโทรศัพท์	(บอกหมายเลข)	/		
		ว.18	นำรถออกทดลองเครื่องยนต์		/		
		ว.20	ตรวจค้นสถานที่ บุคคลหรือรถ	ตรวจค้นเสร็จแจ้ง “เลิก ว.20”	/		
		ว.26	ให้ติดต่อทาง ว.	ให้น้อยที่สุด หากจำเป็นให้ใช้ประมวลสัญญาณ	/		
		ว.27	การติดต่อทางโทรพิมพ์		/		
		ว.28	ประชุม		/		
		ว.29	มีราชการอะไร		/		
		ว.30	ขอทราบจำนวน (คน สิ่งของ อาวุธ)		/		
		ว.35	ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน		/		

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับ	ลักษณะของวิธีการ ใช้วิทยุสื่อสาร	ลักษณะของวิธีการใช้วิทยุสื่อสาร รหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ	แบบการติดต่อ		
			ซิม	ดู	เซมิดู
			เพลิกซ์	เพลิกซ์	เพลิกซ์
ว.36		เตรียมพร้อมเต็มอัตรา	/		
ว.37		เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา	/		
ว.38		เตรียมพร้อม 1 ใน 3 ส่วน	/		
ว.42		จัดยานพาหนะนำขบวน	/		
ว.43		จุดตรวจยานพาหนะ (บอกสถานที่)	/		

จากตาราง แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารในรหัสการสั่งการวิทยุสื่อสารตำรวจจะพบลักษณะการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสารมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การส่งข่าว และการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคตามแนวทฤษฎีปริวรรต

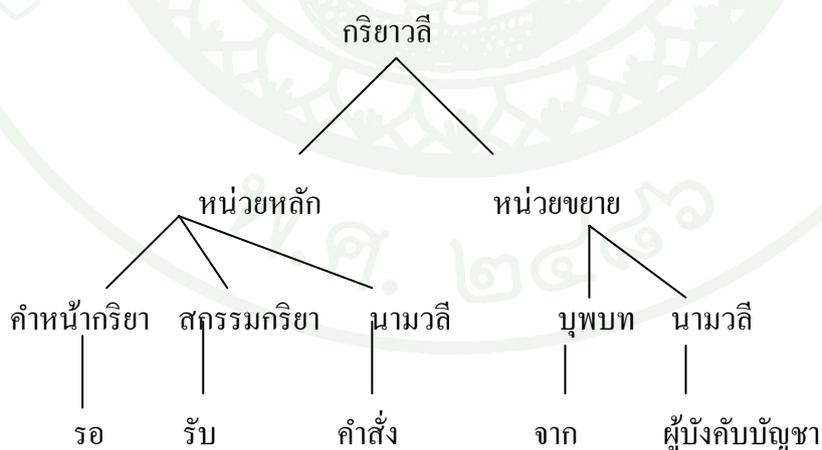
จากการศึกษารหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ จำนวนทั้งสิ้น 56 รหัสประโยคตามแนวทฤษฎีปริวรรต ปรากฏผลที่ได้จากการศึกษาพบรหัสประโยคทั้งสิ้น 44 รหัสประโยค ดังนี้

ว.0 รอรับคำสั่ง

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = คำนำกริยา + สกรรมกริยา + นามวลี

หน่วยขยาย = บุพบท + นามวลี

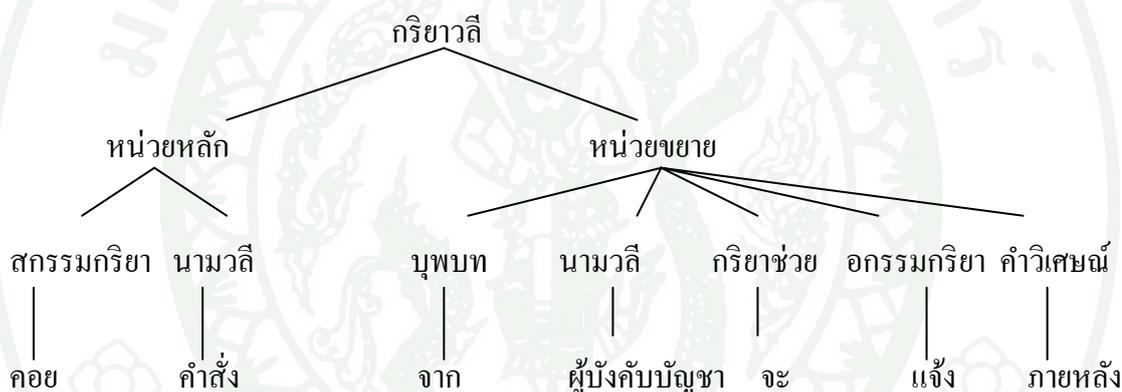

จากการวิเคราะห์ข้างต้น สรุปว่า ว.0 รอรับคำสั่ง มีประโยคโครงสร้างคือ ว.0 รอรับคำสั่ง จากผู้บังคับบัญชา ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างคือ ว.0 รอรับคำสั่ง จากผู้บังคับบัญชา

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = คำหน้ากริยา+ สกรรมกริยา+นามวลี+ลดบุพบท+ลดนามวลี
 = รอรืบคำสั่ง

ว.00 คอยคำสั่งจะแจ้งภายหลัง

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี
 หน่วยขยาย = บุพบท+นามวลี+กริยาช่วย+อกรรมกริยา+คำวิเศษณ์

จากการวิเคราะห์ข้างต้น สรุปว่า ว.00 คอยคำสั่งจะแจ้งภายหลัง มีประโยคโครงสร้างลึกลงไปคือ คอยคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาจะแจ้งภายหลัง ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปคือ โครงสร้างผิวได้ดังนี้

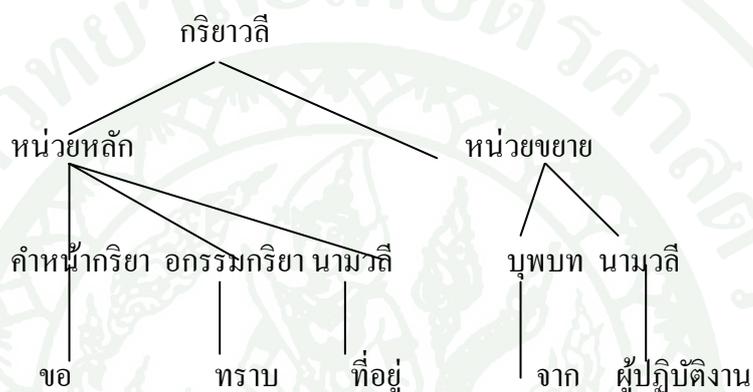
กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+นามวลี+ลดบุพบท+ลดนามวลี+กริยาช่วย+อกรรมกริยา+คำ
 วิเศษณ์
 = คอยคำสั่งจะแจ้งภายหลัง

ว.1 ขอทราบที่อยู่

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = คำนำกริยา+กรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย = บุพบท+นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้น สรุปว่า ว.1 ขอทราบที่อยู่ มีประโยคโครงสร้างลึกลงกว่า ขอทราบที่อยู่จากผู้ปฏิบัติงาน ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= คำนำกริยา+กรรมกริยา+นามวลี+ลคนบุพบท+ลคนามวลี

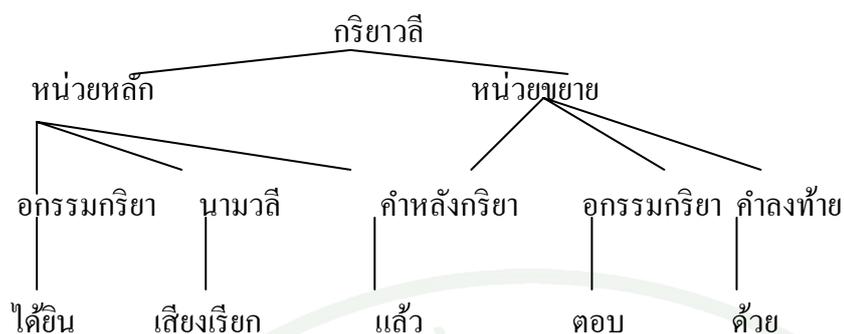
= ขอทราบที่อยู่

ว.2 ได้ยินแล้วตอบด้วย

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = กรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย = คำหลังกริยา+กรรมกริยา+คำลงท้าย

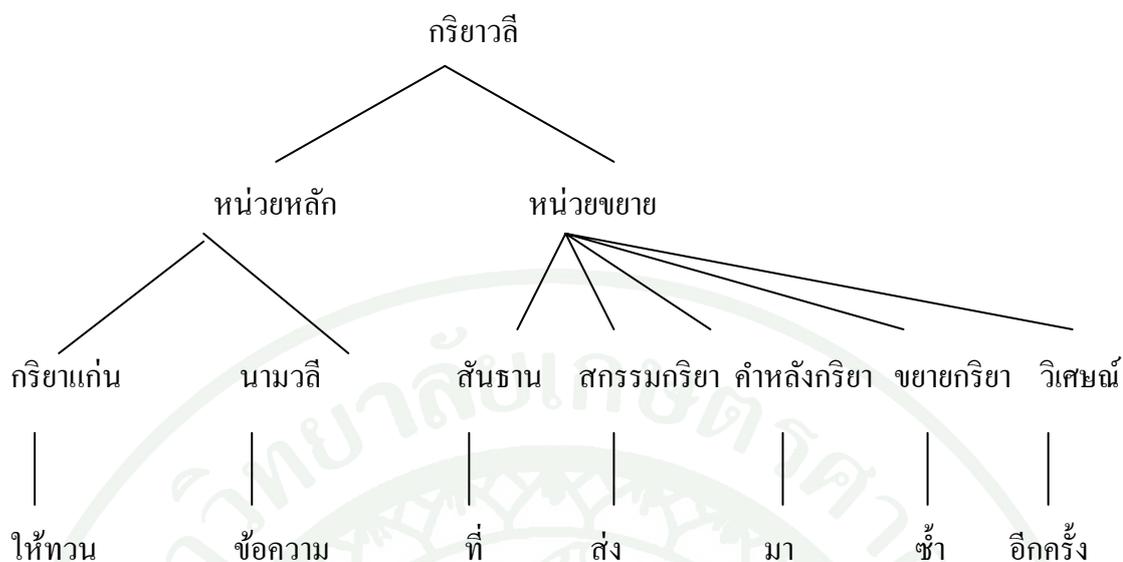

จากการวิเคราะห์ข้างต้น สรุปว่า ว.2 'ได้ยินแล้วตอบด้วย' มีประโยคโครงสร้างดีกว่า 'ได้ยินเสียงเรียกแล้วตอบด้วย' ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างดีไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+ลคนามวลี+คำหลังกริยา+อกรรมกริยา+คำลงท้าย
 = 'ได้ยินแล้วตอบด้วย'

ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = กริยาแก่น+นามวลี
 หน่วยขยาย = สันธาน+ สกรรมกริยา+คำหลังกริยา+ขยายกริยา+ วิเศษณ์

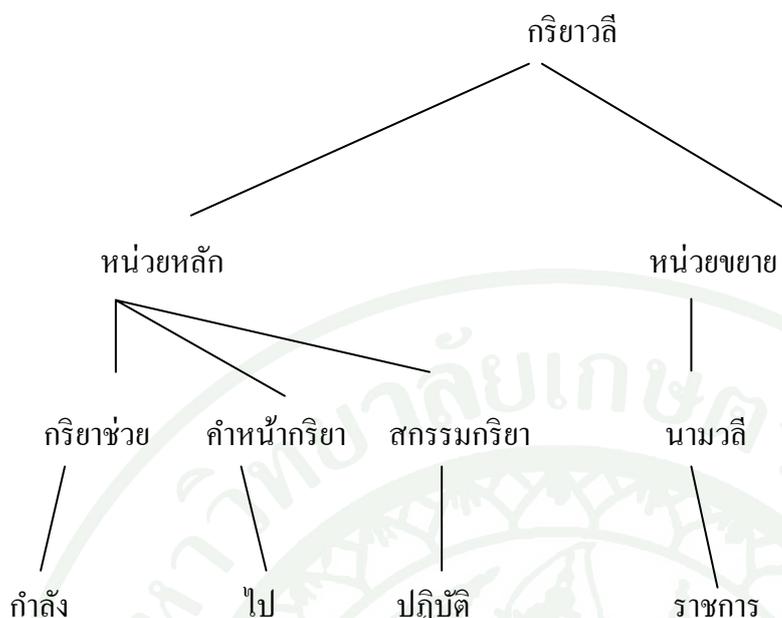

จากการวิเคราะห์ข้างต้น สรุปว่า ว.3 ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง มีประโยคโครงสร้างดีกว่าให้ทวนข้อความที่ส่งมาซ้ำอีกครั้ง ในตัวอย่างนี้ได้ละสันธาน สกรรมกริยา คำหลังกริยา ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปคู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = กริยาแก่น+นามวลี+สันธาน+สกรรมกริยา+คำหลังกริยา+ขยายกริยา+วิเศษณ์
 = ให้ทวน+ข้อความ+ที่+ส่ง+มา+ซ้ำ+อีกครั้ง
 = ให้ทวนข้อความที่ส่งมาซ้ำอีกครั้ง
 = กริยาแก่น+นามวลี+ขยายกริยา+วิเศษณ์
 = ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง

ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = กริยาช่วย+ คำหน้ากริยา+สกรรมกริยา
 หน่วยขยาย = นามวลี

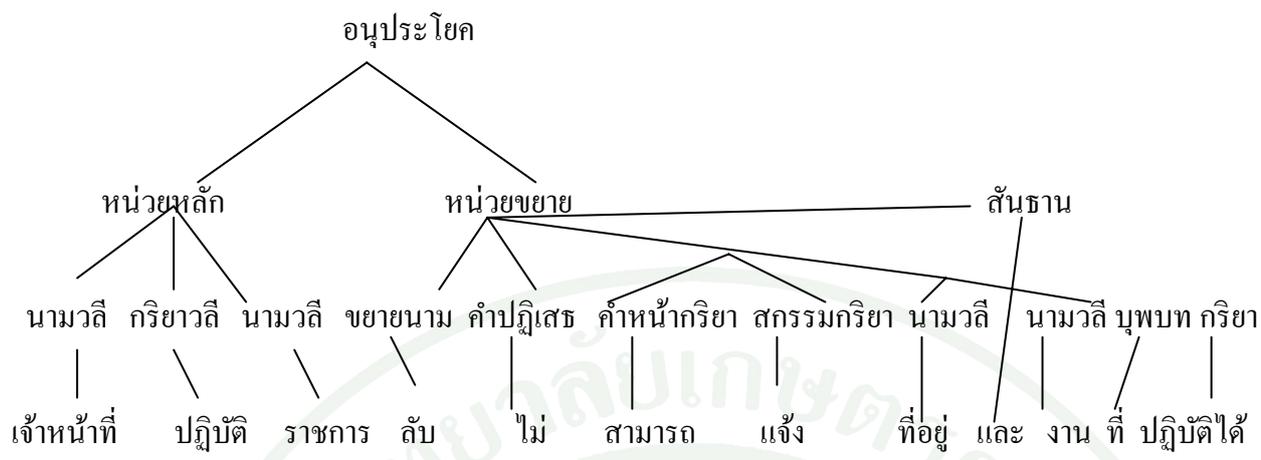

จากการวิเคราะห์ข้างต้น สรุปว่า ว.4 การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ มีประโยชน์
โครงสร้างดีกว่า กำลังไปปฏิบัติราชการ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างดีไปสู่โครงสร้างผิวได้
ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = กริยาช่วย+คำหน้ากริยา+กรรมกริยา+นามวลี
 = กำลัง+ไป+ปฏิบัติ+ราชการ
 = เปลี่ยนเป็นคำว่า “การ”+กรรมกริยา+เพิ่มคำว่า “หน้าที่”+คำหน้ากริยา+
 กรรมกริยา+นามวลี
 = การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ

ว.5 ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้

อนุประโยค = หน่วยหลัก+ หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = นามวลี+กริยาวลี+นามวลี
 หน่วยขยาย = ขยายนาม+คำปฏิเสธ+คำหน้ากริยา+กรรมกริยา+นามวลี+
 สันธาน+นามวลี+บุพบท+กริยา

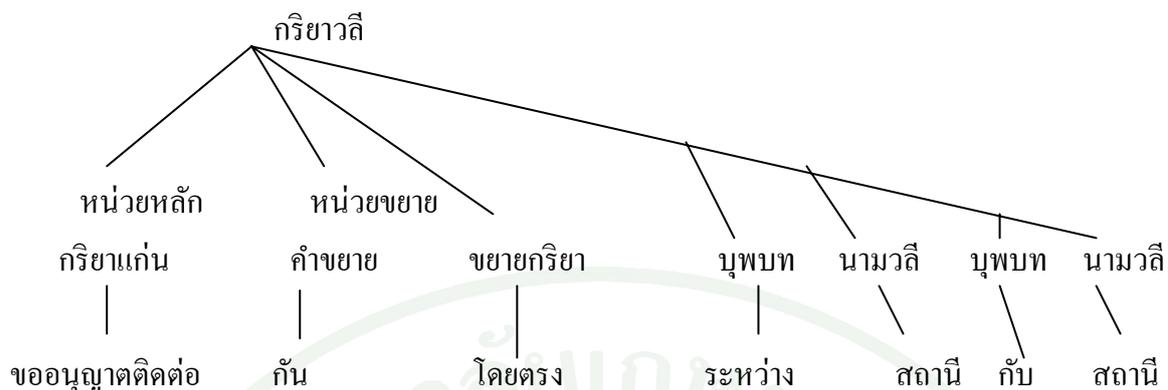

จากการวิเคราะห์ข้างต้น สรุปว่า ว.5 ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้ มีประโยคโครงสร้างลึกกว่า เจ้าหน้าที่ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สื่อนามวลี+กริยาวลี+นามวลี+ขยายนาม+คำปฏิเสธ+คำหน้ากริยา+กรรมกริยา+นามวลี+สันธาน+นามวลี+บุพบท+กริยา
 = ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้

ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ.....

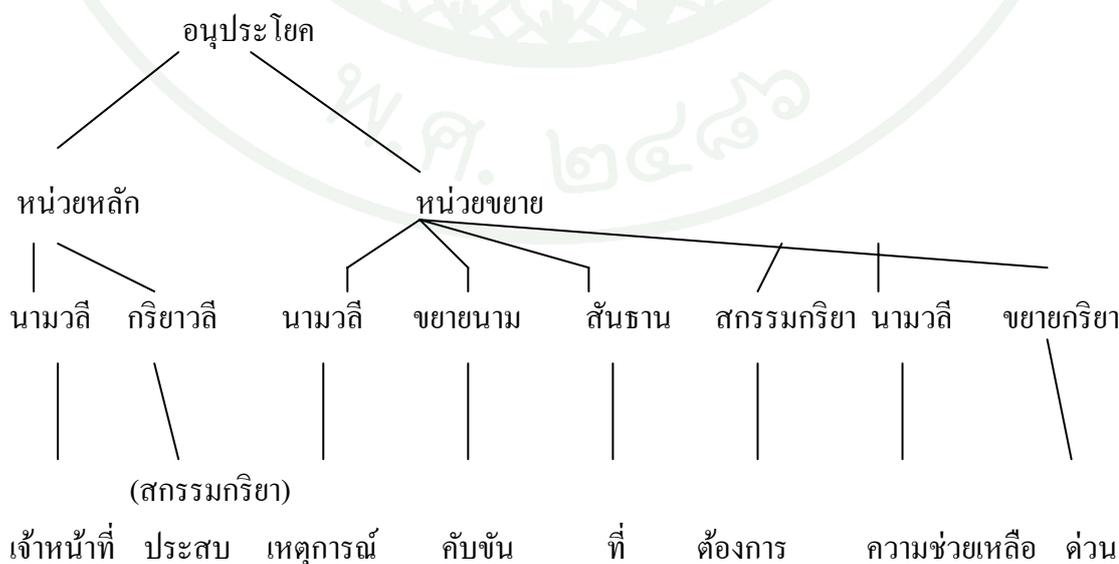
กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = กริยาแก่น
 หน่วยขยาย = คำขยาย+ขยายกริยา+บุพบท+นามวลี+บุพบท+นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.6 ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่าง.....กับ..... มีประโยคโครงสร้างดีกว่า ขออนุญาตติดต่อกันโดยตรงระหว่างสถานที่กับสถานที่ ดังนั้น แสดง สัจลักษณ์ โครงสร้างดีไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

- กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
- = กริยาแก่น+คำขยาย+ขยายกริยา+บุพบท+ลคนามวลี+บุพบท+ลคนามวลี
- = ขออนุญาตติดต่อ+กัน+โดยตรง+ระหว่าง+กับ
- = ขออนุญาตติดต่อกัน โดยตรงระหว่าง... กับ...

ว.7 ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.7 ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน มีประโยคโครงสร้างดีกว่า เจ้าหน้าที่ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน ดังนั้น แสดงสัญลักษณ์โครงสร้างดีไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

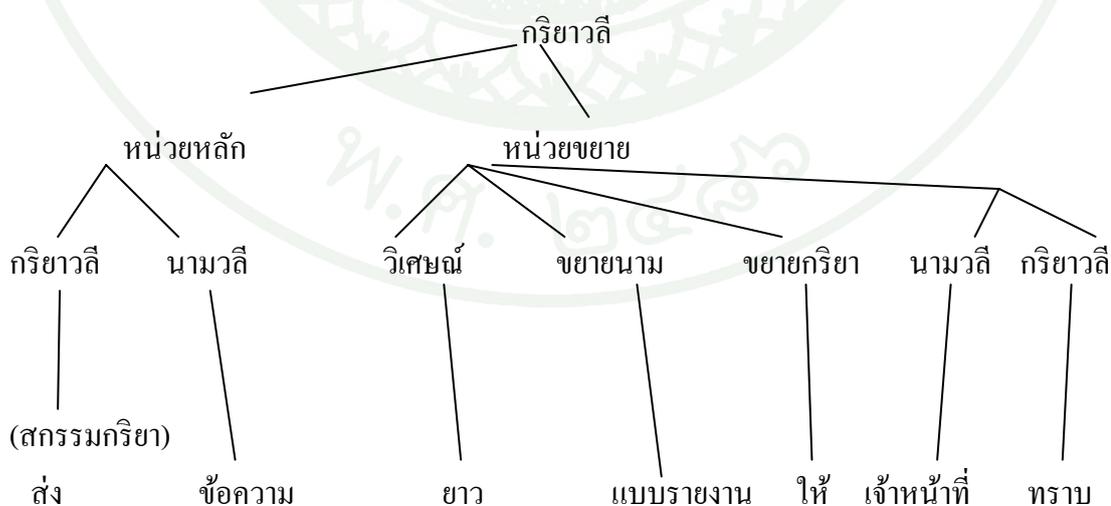
- อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = นามวลี+กริยาวลี
 หน่วยขยาย = นามวลี+ขยายนาม+สันธาน+กรรมกริยา+นามวลี+ขยายกริยา
 = เจ้าหน้าที่+ประสบเหตุการณ์+คับขัน+ที่+ต้องการ+ความช่วยเหลือด่วน
 = ลตนามวลี+ขยายนาม+สันธาน+กรรมกริยา+นามวลี+ขยายกริยา
 = ประสบ+เหตุการณ์+คับขัน+ที่+ต้องการ+ความช่วยเหลือ+ด่วน
 = ประสบเหตุการณ์คับขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน

ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = กรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย = วิเศษณ์+ขยายนาม+ขยายกริยา+นามวลี+กริยาวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.8 ส่งข้อความยาวแบบรายงาน มีประโยคโครงสร้างลึก
ว่า ส่งข้อความยาวแบบรายงานให้เจ้าหน้าที่ทราบ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่
โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= กริยาวลี+นามวลี+วิเศษณ์+ขยายนาม+ขยายกริยา+นามวลี+กริยาวลี

= กริยาวลี+นามวลี+วิเศษณ์+ขยายนาม+ลดขยายกริยา+ลดนามวลี+
ลดกริยาวลี

= ส่ง+ข้อความ+ยาว+แบบ+รายงาน

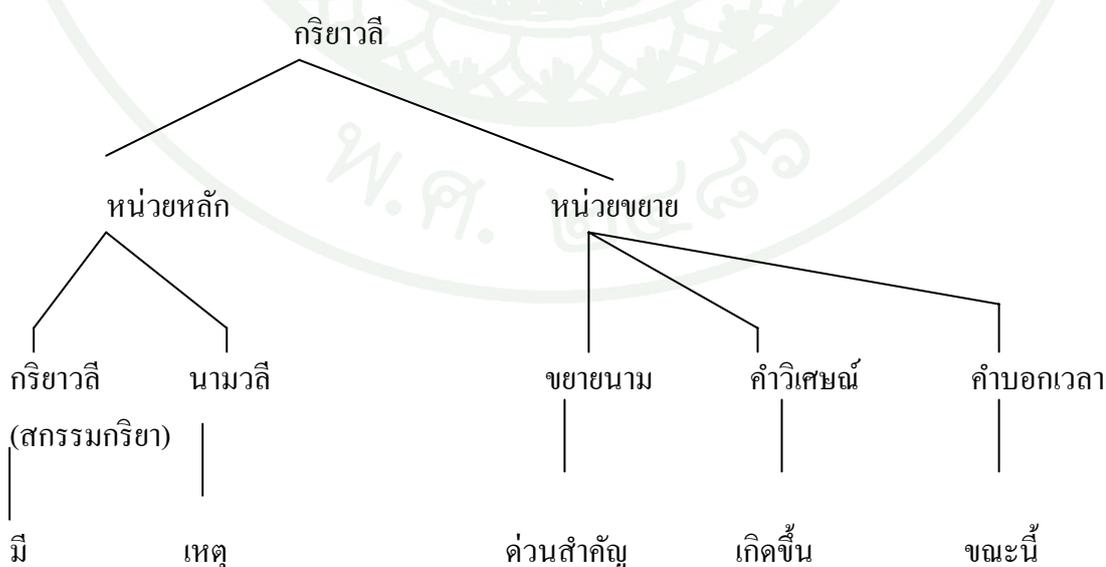
= ส่งข้อความยาวแบบรายงาน

ว.9 มีเหตุด่วนสำคัญ

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = กริยาวลี+นามวลี

หน่วยขยาย = ขยายนาม+คำวิเศษณ์+คำบอกเวลา

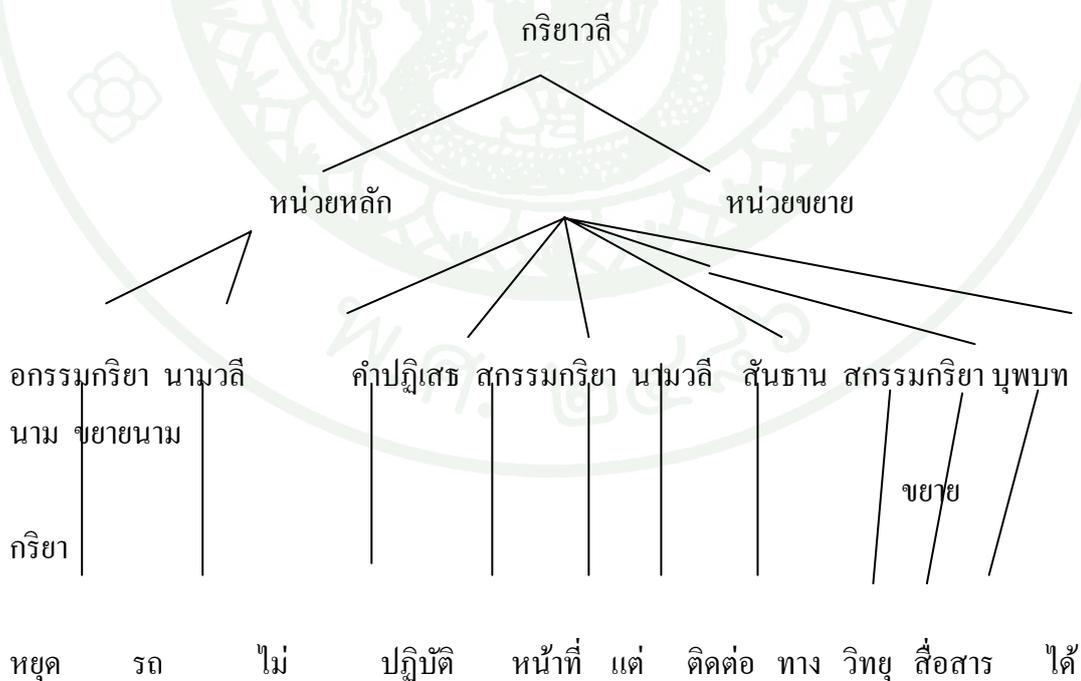

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.10 หยฺดรลเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทาง ว.ได้ มีประโยชน์โครงสร้างดีกว่า หยฺดรลเพื่อปฏิบัติงานและติดต่อทางวิทฺยฺสือสารได้ ดังนั้นแสดง สัญลักษณ์โครงสร้างดีไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+นามวลี+บุพบท+สกรรมกริยา+นามวลี+สันธาน+อกรรมกริยา+
 บุพบท+ เปลี่ยนนาม วิทฺยฺ เป็น ว.+ลดขยายนาม+ขยายกริยา
 = หยฺดรลเพื่อปฏิบัติงาน+และ+ติดต่อทาง ว. ได้

ว.11 หยฺดรลหรือจุดพักโดยไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานยังติดต่อได้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = อกรรมกริยา+นามวลี
 หน่วยขยาย = คำปฏิเสธ+สกรรมกริยา+นามวลีสันธาน+อกรรมกริยา+บุพบท+
 นาม+ขยายนาม+ขยายกริยา

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 12 หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับ/ส่งติดต่อทาง ว. ไม่ได้ มีประโยคโครงสร้างดีกว่า หยุดรถและปิดวิทยุ สื่อสารติดต่อไม่ได้ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์ โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

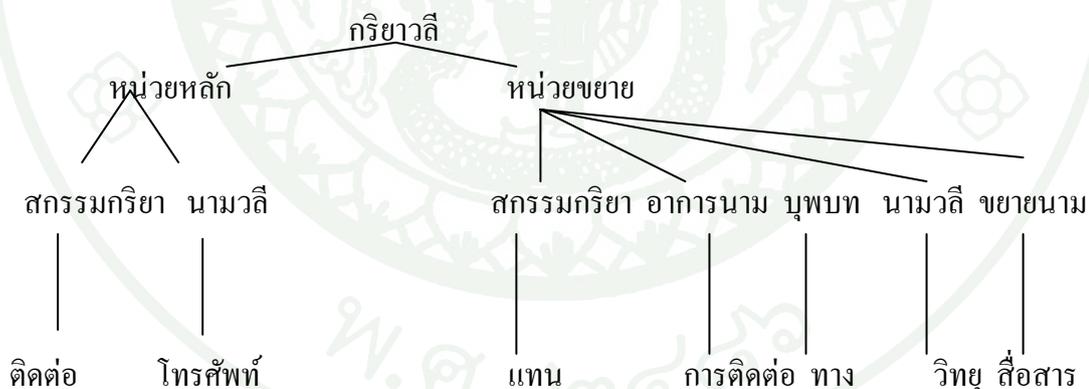
กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+เพิ่มคำว่า หรือ + เพิ่มกริยา จอดพัก+เพิ่มคำว่า โดย+อกรรมกริยา+เพิ่มคำว่า เครื่องรับ+ส่ง+อกรรมกริยา+เพิ่มคำว่า ทางว+ขยายกริยา
 = หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับส่งติดต่อทางว.ไม่ได้

ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย = สกรรมกริยา+อาการนาม+บุพบท+นามวลี+ขยายนาม

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.13 ติดต่อทางโทรศัพท์ มีประโยคโครงสร้างดีกว่า ติดต่อโทรศัพท์แทนการติดต่อทางวิทยุสื่อสาร ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์ โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

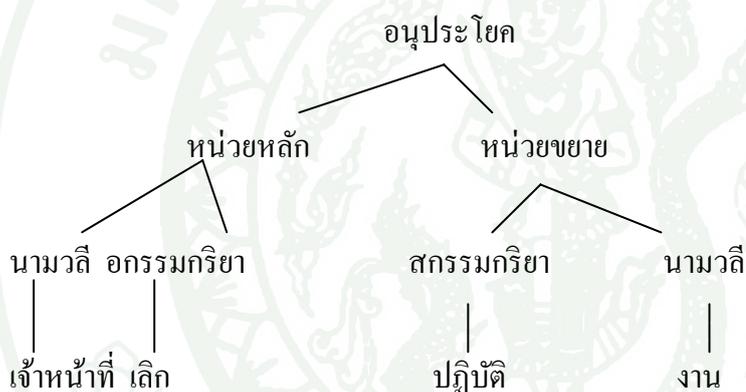
กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+ย้ายคำบุพบทอยู่หน้านามวลี+นามวลี + ลดสกรรมกริยา
 +ลดอาการนาม+ลดนามวลี+ลดขยายนาม
 = ติดต่อ โทรศัพท์แทนการติดต่อทางวิทยุสื่อสาร

ว. 14 เลิกปฏิบัติงาน

อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = นามวลี+อกรรมกริยา

หน่วยขยาย = สกรรมกริยา+นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 14 เลิกตรวจ เลิกปฏิบัติงานหรือเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว มีประโยคโครงสร้างลึกว่า เจ้าหน้าที่เลิกปฏิบัติงาน ดังนั้น แสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ลดนามวลี+อกรรมกริยา+สกรรมกริยา+นามวลี
 = เลิกปฏิบัติงาน

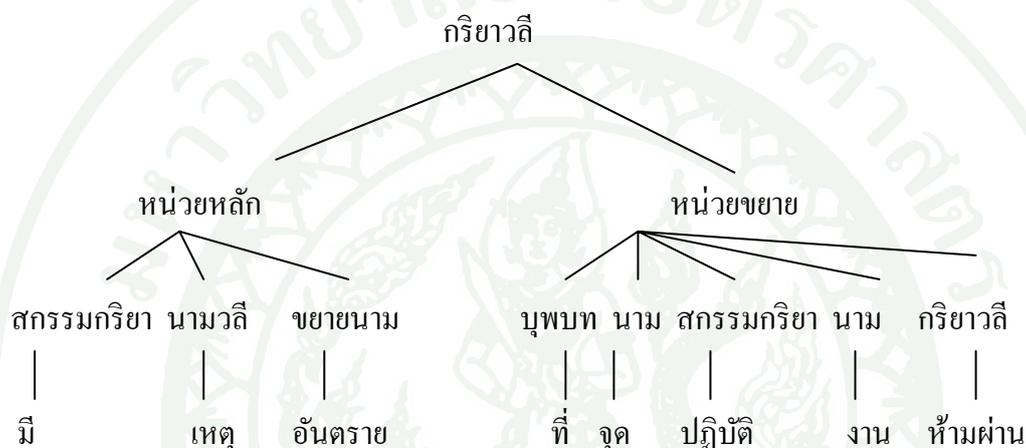
ว.15 ว.16 และ ว.18 มีโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิวเหมือนกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่วิเคราะห์ข้อมูล

ว.17 มีเหตุอันตราย จุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี+ขยายนาม

หน่วยขยาย = บุพบท+นาม+สกรรมกริยา+นาม+กริยาวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.17 มีเหตุอันตรายจุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน มี โครงสร้างประโยคคือ มีเหตุอันตรายที่จุดปฏิบัติงานห้ามผ่าน ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้าง ลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

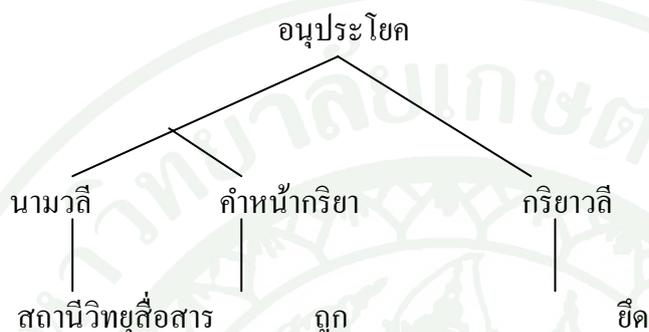
กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= สกรรมกริยา+นามวลี+ขยายนาม+บุพบท+นาม+เพิ่มคำว่าใดจุดหนึ่ง+กริยาวลี

= มีเหตุอันตรายจุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน

ว.19 สถานีว. ถูกยึด

อนุประโยค = นามวลี + คำนำกริยา + กริยาวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.19 สถานีว. ถูกยึด มีโครงสร้างประโยคคือว่า สถานีวิทยุสื่อสารถูกยึด ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างคือไปสู่อโครงสร้างผิวได้ดังนี้

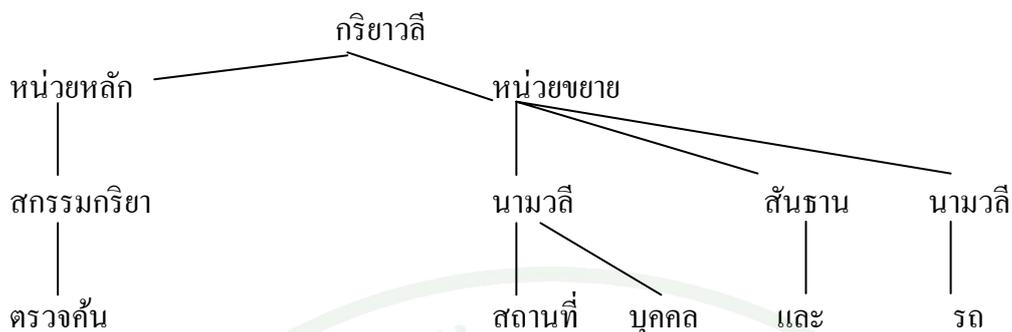
อนุประโยค = นามวลี เปลี่ยนคำว่า วิทยุ ให้เป็น ว. + คำนำกริยา + กริยาวลี
= สถานี ว. ถูกยึด

ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคล รถ

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = สกรรมกริยา

หน่วยขยาย = นามวลี + สันธาน + นามวลี

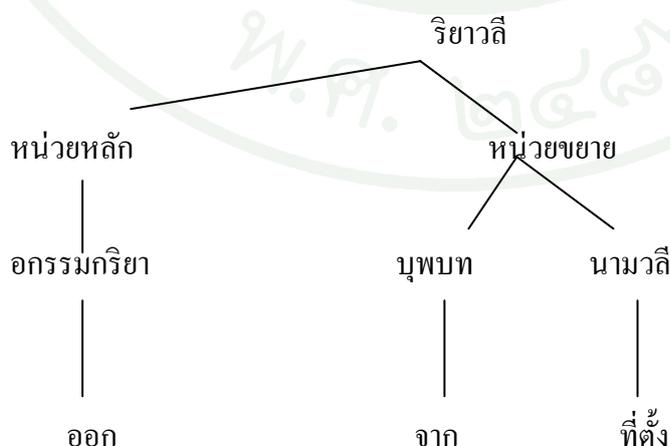

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.20 ตรวจค้นสถานที่ บุคคล รถ มีประโยคโครงสร้างลึก
ว่า ตรวจค้นสถานที่ บุคคล และรถ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= สกรรมกริยา + นามวลี+และสันธาน+นามวลี
= ตรวจค้นสถานที่ บุคคล รถ

ว.21 ออกจาก

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
หน่วยหลัก= อกรรมกริยา
หน่วยขยาย= บุพบท+นามวลี

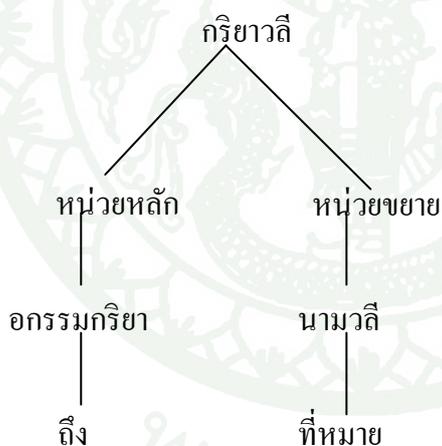

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.21 ออกจาก มีประโยคโครงสร้างลึกว่า **ออกจากที่** ตั้ง
 ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+ บุพบท+ละนามวลี
 = ออกจาก

ว.22 ถึง

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก= อกรรมกริยา
 หน่วยขยาย= นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 22 ถึง มีประโยคโครงสร้างลึกว่า **ถึงที่หมาย** ดังนั้น
 แสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

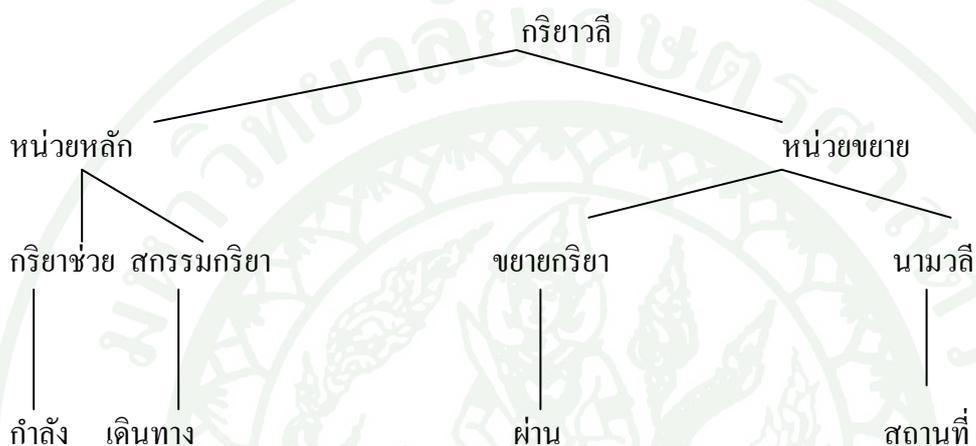
กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+ ละนามวลี
 = ถึง

ว.23 เดินทางผ่าน

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = กริยาช่วย + สกรรมกริยา

หน่วยขยาย = ขยายกริยา + นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.23 เดินทางผ่าน มีประโยคโครงสร้างลึกว่า กำลังเดินทางผ่านสถานที่ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่อโครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย

= ละกริยาช่วย + สกรรมกริยา + ขยายกริยา + ละนามวลี

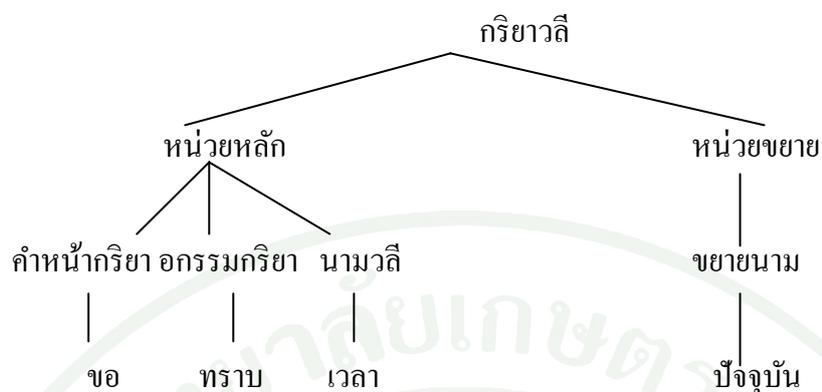
= เดินทางผ่าน

ว.24 ขอทราบเวลา

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = คำหน้ากริยา + อกรรมกริยา + นามวลี

หน่วยขยาย = ขยายนาม

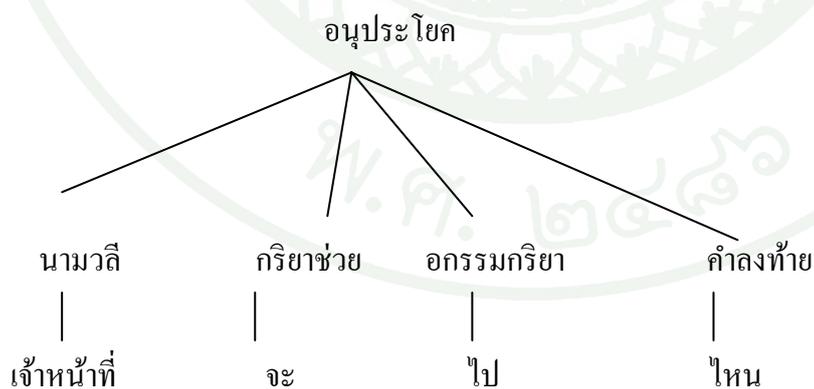

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 24 ขอทราบเวลา มีประโยคโครงสร้างลึกว่า **ขอทราบเวลาปัจจุบัน** ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย
 = คำนำกริยา + กรรมกริยา + นามวลี + ดขยายนาม
 = ขอทราบเวลา

ว.25 จะไปไหน

อนุประโยค = นามวลี + กริยาช่วย + กรรมกริยา + คำลงท้าย

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 25 จะไปไหน มีประโยคโครงสร้างลึกว่า **เจ้าหน้าที่จะไปไหน** ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

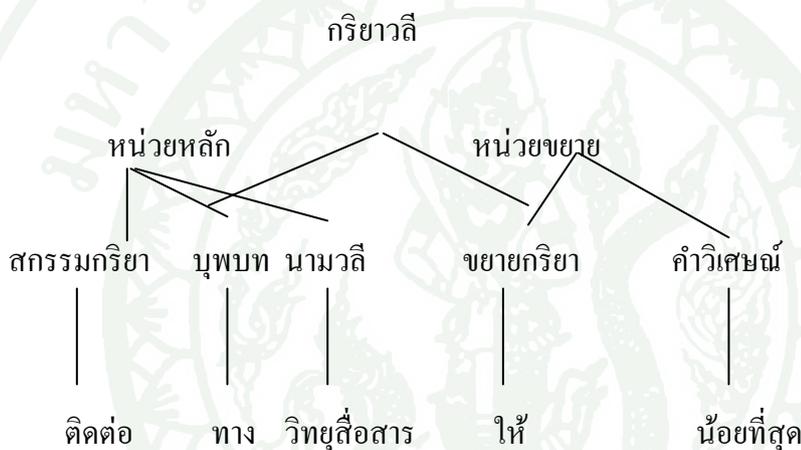
อนุประโยค = ลคนามวลี+กริยาช่วย+อกรรมกริยา+คำลงท้าย
= จะไปไหน

ว.26 ติดต่อทางว.ให้น้อยที่สุด

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+บุพบท+นามวลี

หน่วยขยาย = ขยายกริยา+คำวิเศษณ์

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.26 ติดต่อทาง ว.ให้น้อยที่สุด มีประโยคโครงสร้างลึกว่า ติดต่อทางวิทยุสื่อสารให้น้อยที่สุด ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= สกรรมกริยา+บุพบท+ ลคนามวลีวิทยุสื่อสารให้เป็นว.+ขยายกริยา+คำวิเศษณ์

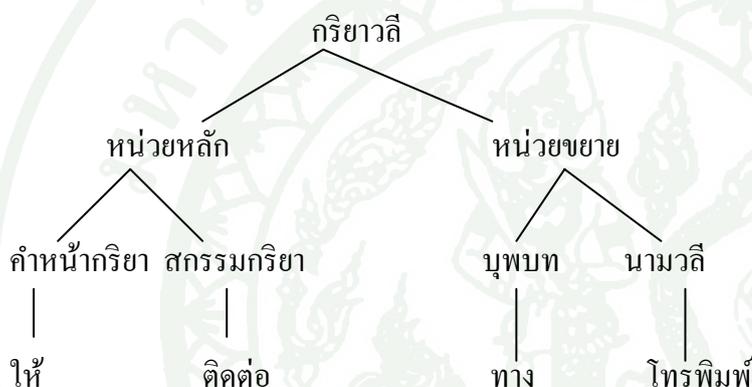
= ติดต่อทาง ว. ให้น้อยที่สุด

ว.27 ติดต่อทางโทรพิมพ์

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = คำนำกริยา+กรรมกริยา

หน่วยขยาย = บุพบท+นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.27 ติดต่อทางโทรพิมพ์ มีประโยคโครงสร้างลึกลงไปให้ติดต่อทางโทรพิมพ์ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= ลดคำนำกริยา+กรรมกริยา+บุพบท+นามวลี

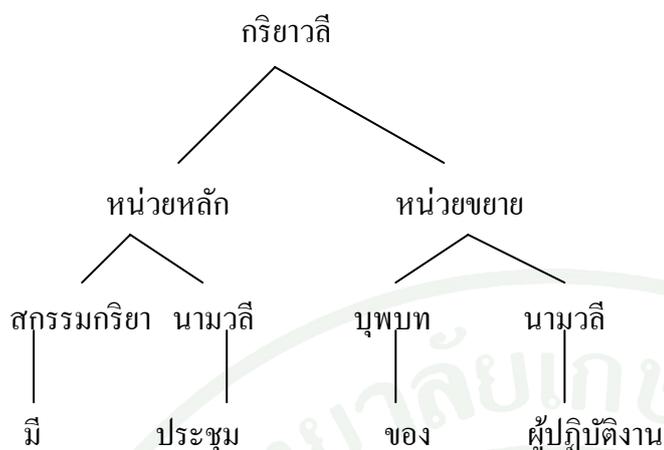
= ติดต่อทางโทรพิมพ์

ว.28 ประชุม

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = กรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย= บุพบท+นามวลี

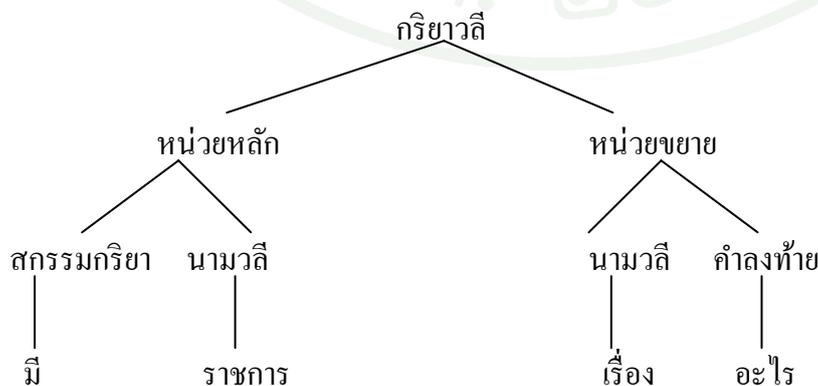

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.28 ประชุม มีประโยคโครงสร้างลึกว่า มีประชุมของผู้นักปฏิบัติงาน ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย
 = ลตสกรรมกริยา + นามวลี + ลตบุพบท + นามวลีผู้นักปฏิบัติงาน
 = ประชุม

ว.29 มีราชการอะไร

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = สกรรมกริยา + นามวลี
 หน่วยขยาย = นามวลี + คำลงท้าย

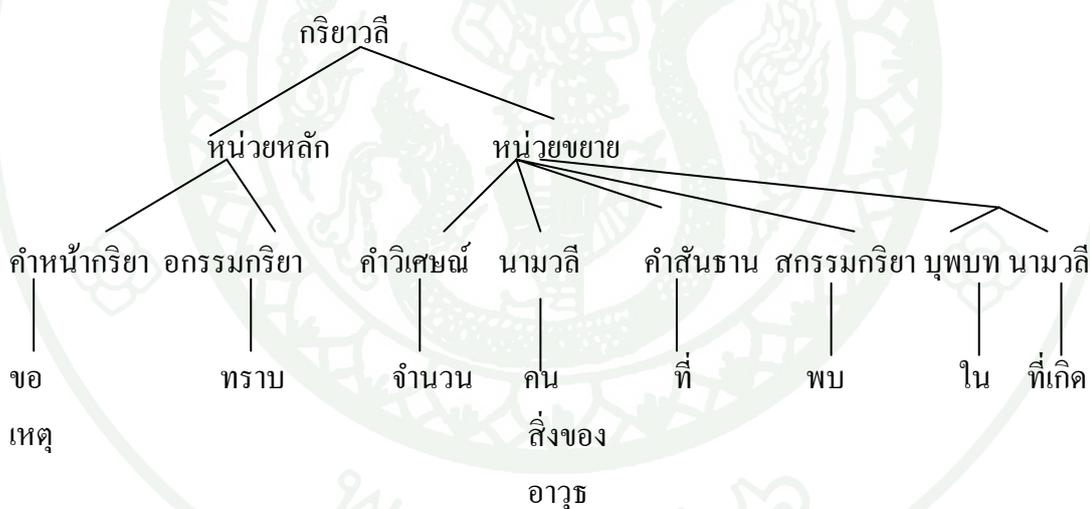

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.29 มีราชการอะไร มีประโยคโครงสร้างดีกว่า มีราชการเรื่องอะไร ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+นามวลี+ลดนามวลี+คำลงท้าย
 = มีราชการอะไร

ว.30 ขอทราบจำนวน คน สิ่งของ อาวุธ

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = คำหน้ากริยา+อกรรมกริยา
 หน่วยขยาย = คำวิเศษณ์+นามวลี+คำสันธาน+สกรรมกริยา+บุพบท+นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.30 ขอทราบจำนวน คน สิ่งของ อาวุธ มีประโยคโครงสร้างดีกว่า ขอทราบจำนวน คน สิ่งของ อาวุธ ที่พบในที่เกิดเหตุ ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = คำหน้ากริยา+อกรรมกริยา+คำวิเศษณ์+นามวลี+ลดสันธาน+ลด
 สกรรมกริยา+ลดบุพบท+ลดนามวลี

= ขอรบจำนวนคน สิ่งของ อาวุธ

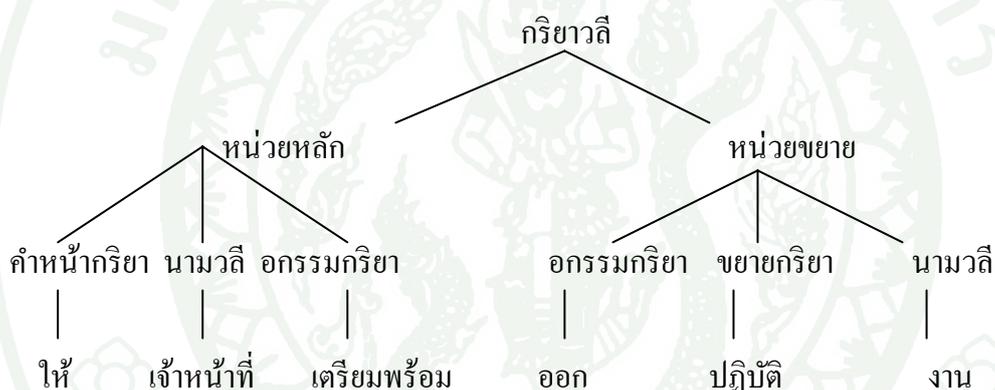
ว. 31-34 มีประโยคโครงสร้างลึกและประโยคโครงสร้างผิวเหมือนกัน ผู้วิจัยจึงไม่วิเคราะห์ข้อมูล

ว. 35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = คำนำกริยา+นามวลี+อกรรมกริยา

หน่วยขยาย = อกรรมกริยา+ขยายกริยา+นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 35 ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน มีประโยคโครงสร้างลึกว่า ให้เจ้าหน้าที่เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= คำนำกริยา+ลคนามวลี+อกรรมกริยา+อกรรมกริยา+ขยายกริยา+นามวลี

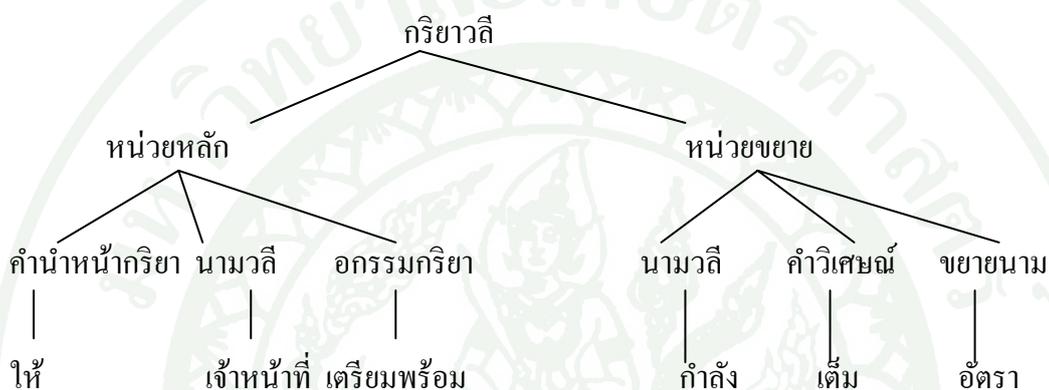
= ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน

ว. 36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = คำนำหน้ากริยา+นามวลี+อกรรมกริยา

หน่วยขยาย = นามวลี+คำวิเศษณ์+ขยายนาม

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.36 เตรียมพร้อมเต็มอัตรา มีประโยคโครงสร้างลึกกว่า ให้เจ้าหน้าที่เตรียมพร้อมกำลังเต็มอัตรา ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ ดังนี้

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= ลดคำนำหน้ากริยา+ลดนามวลี+อกรรมกริยา+ลดนามวลี+คำวิเศษณ์+ขยายนาม

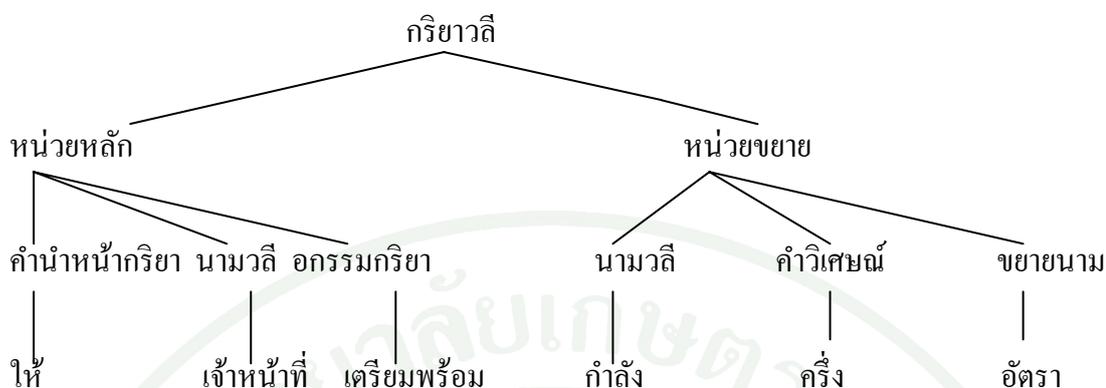
= เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

ว. 37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตรา

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = คำนำหน้ากริยา+นามวลี+อกรรมกริยา

หน่วยขยาย = นามวลี+ คำวิเศษณ์+ขยายนาม

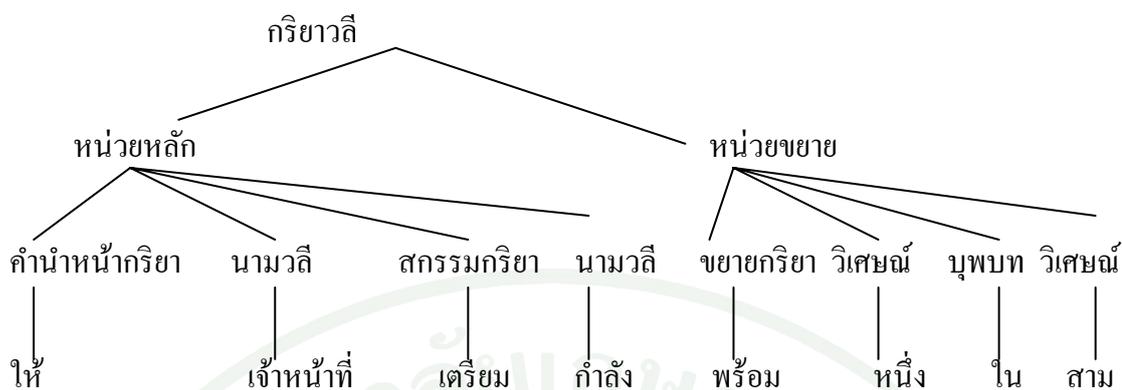

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.37 เตรียมพร้อมครึ่งอัตร่า มีประโยคโครงสร้างลึก
 ว่า ให้เจ้าหน้าที่เตรียมพร้อมกำลังครึ่งอัตร่า ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิว
 ได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ลดคำนำหน้ากริยา+ลดนามวลี+อกรรมกริยา+ลดนามวลี+คำวิเศษณ์
 +ขยายนาม
 = เตรียมพร้อมครึ่งอัตร่า

ว. 38 เตรียมพร้อมหนึ่งในสาม

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = คำนำหน้ากริยา+นามวลี+กรรมกริยา+นามวลี
 หน่วยขยาย = ขยายกริยา+วิเศษณ์+บุพบท+วิเศษณ์

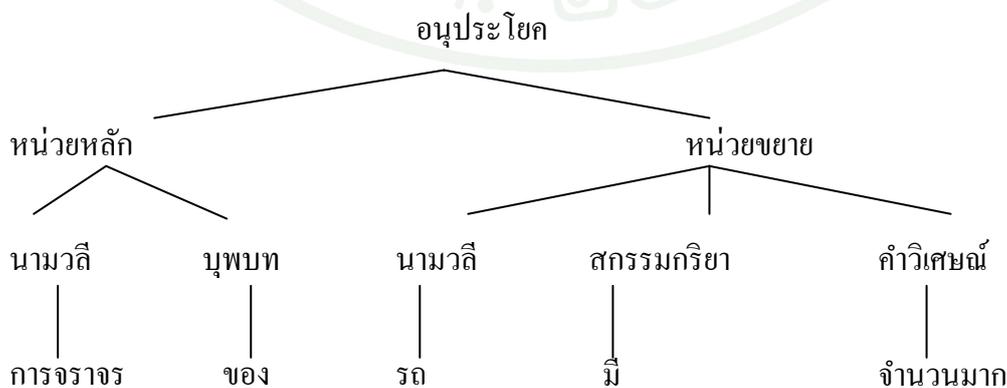

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.38 เตรียมพร้อมหนึ่งในสาม มีประโยคโครงสร้าง
 ลึกว่า ให้เจ้าหน้าที่เตรียมกำลังพร้อมหนึ่งในสาม ดังนั้น แสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่
 โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย
 = ลดคำนำหน้ากริยา + ลดนามวลี + สกรรมกริยา + ลดนามวลี + ขยายกริยา +
 วิเศษณ์ + บุพบท + วิเศษณ์
 = เตรียมพร้อมหนึ่งในสาม

ว.39 การจรรจาครั้ง

อนุประโยค = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = นามวลี + บุพบท
 หน่วยขยาย = นามวลี + สกรรมกริยา + คำวิเศษณ์

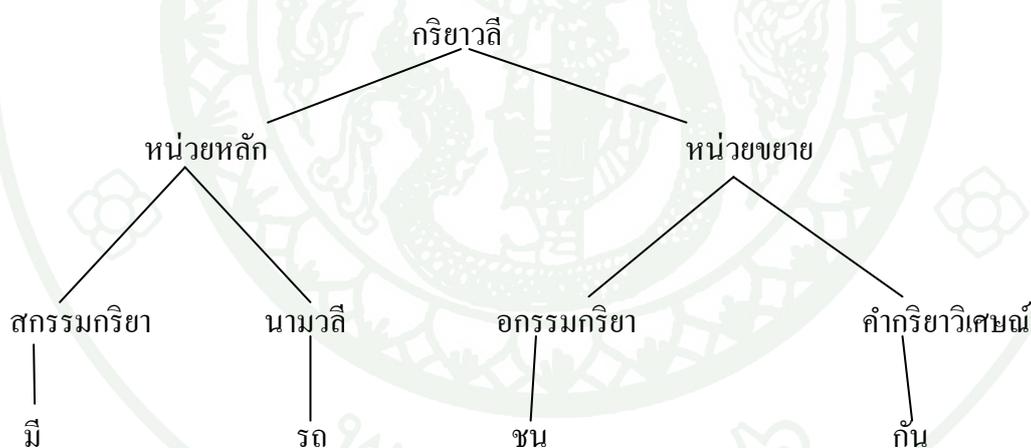

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 39 การจรรจาจับคั้ง มีประโยคโครงสร้างลึกว่า การจรรจาของรถมีจำนวนมาก ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

อนุประโยค = หน่วยหลัก+ หน่วยขยาย
 = นามวลี+เพิ่มคำว่า จับคั้ง+ลดบุพบท+ลดนามวลี+ลดศกรมกริยา+
 คำวิเศษณ์
 = การจรรจาจับคั้ง

ว. 40 มีอุบัติเหตุ

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = ศกรมกริยา+นาม
 หน่วยขยาย = อกรรมกริยา+คำกริยาวิเศษณ์

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.40 มีอุบัติเหตุ มีประโยคโครงสร้างลึกว่า มีรถชนกัน แสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

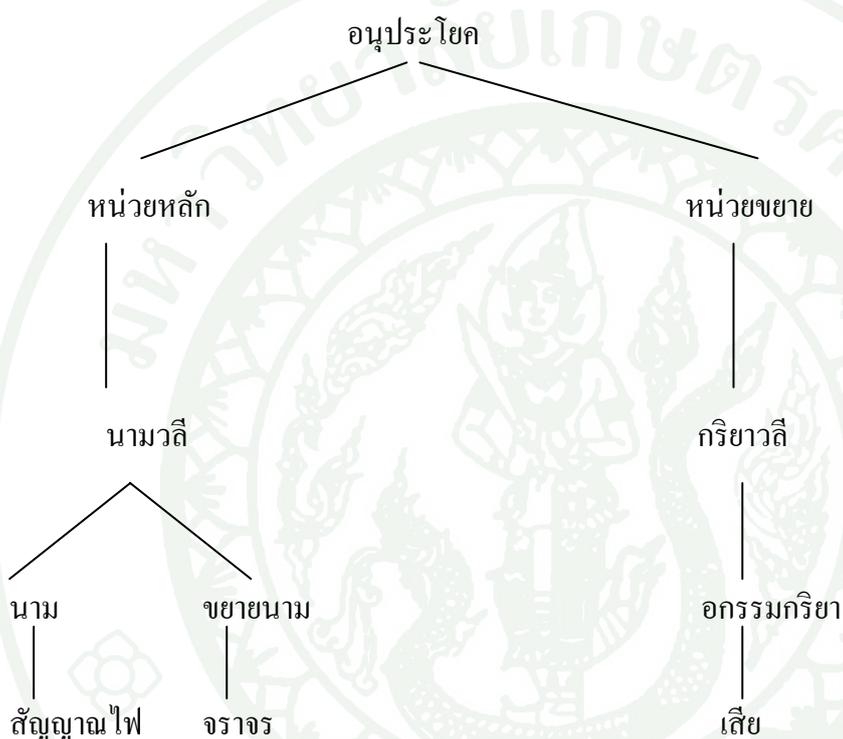
กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ศกรมกริยา+ลดนามวลีและเปลี่ยนเป็น อุบัติเหตุ+ลดอกรรมกริยา+ลด
 คำกริยาวิเศษณ์
 = มีอุบัติเหตุ

ว. 41 สัตฺยญาณไฟเสีย

อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = นามวลี

หน่วยขยาย = กริยาวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว.41 สัตฺยญาณไฟเสีย มีประโยคโครงสร้างลึกลงว่า สัตฺยญาณไฟจรจรเสีย ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= นาม+ลดขยายนาม+อกรรมกริยา

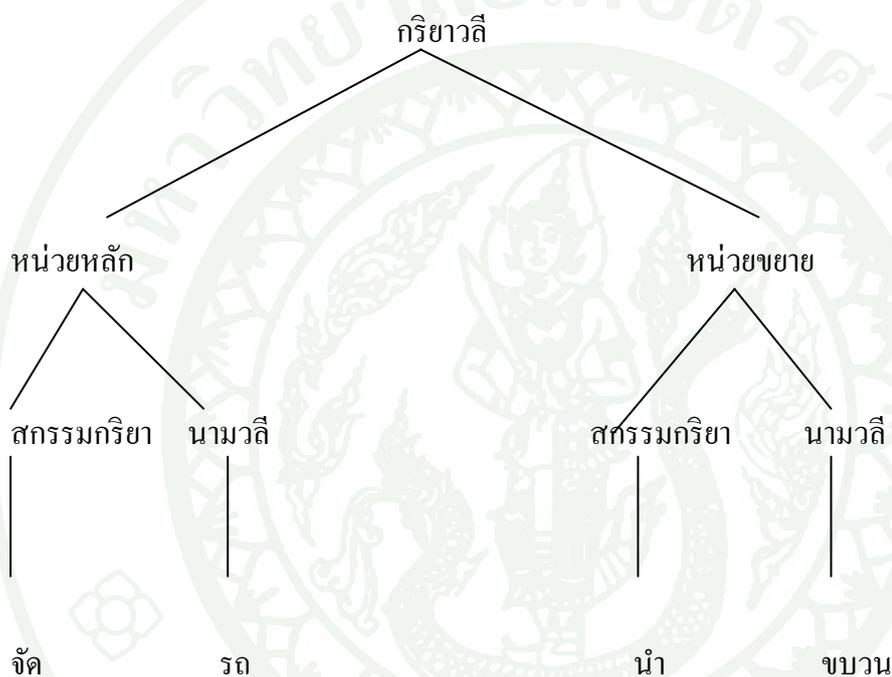
= สัตฺยญาณไฟเสีย

ว. 42 จัดยานพาหนะนำขบวน

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย = สกรรมกริยา+นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 42 จัดยานพาหนะนำขบวน มีประโยชน์โครงสร้าง
คือว่า จัดรถนำขบวน ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างคือไปคู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= สกรรมกริยา+ลดนามวลีเปลี่ยนเป็นคำว่า ยานพาหนะ+ สกรรมกริยา
+นามวลี

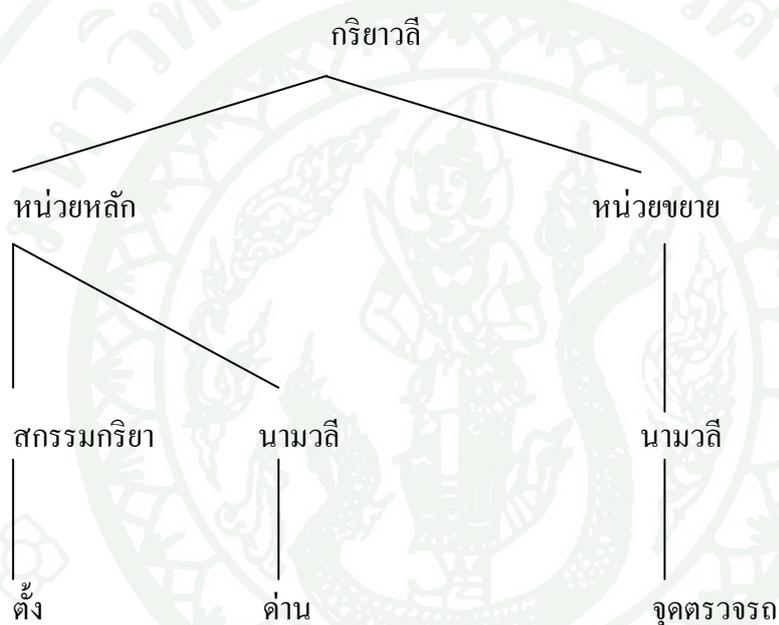
= จัดยานพาหนะนำขบวน

ว. 43 จุดตรวจยานพาหนะ

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย = นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 43 จุดตรวจยานพาหนะ มีประโยคโครงสร้างลึกกว่าตั้งด่านจุดตรวจจรด ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= ลดสกรรมกริยา+ลดนามวลี+เปลี่ยนนามวลี จุดตรวจจรด

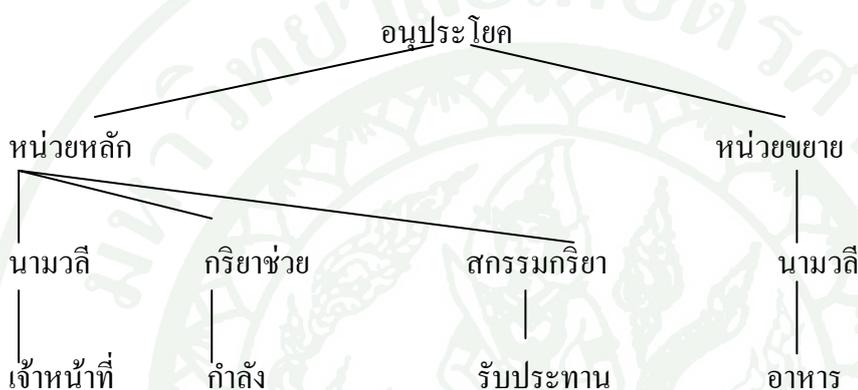
เป็น จุดตรวจยานพาหนะ

ว. 51 รับประทานอาหาร

อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = นามวลี+กริยาช่วย+สกรรมกริยา

หน่วยขยาย = นามวลี

จากการวิเคราะห์ข้างต้นสรุปว่า ว. 51 รับประทานอาหาร มีประโยคโครงสร้างดีที่ว่า **เจ้าหน้าที่กำลังรับประทานอาหาร** ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างดีไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

อนุประโยค= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= ลคนามวลี+ลคกริยาช่วย+สกรรมกริยา+นามวลี

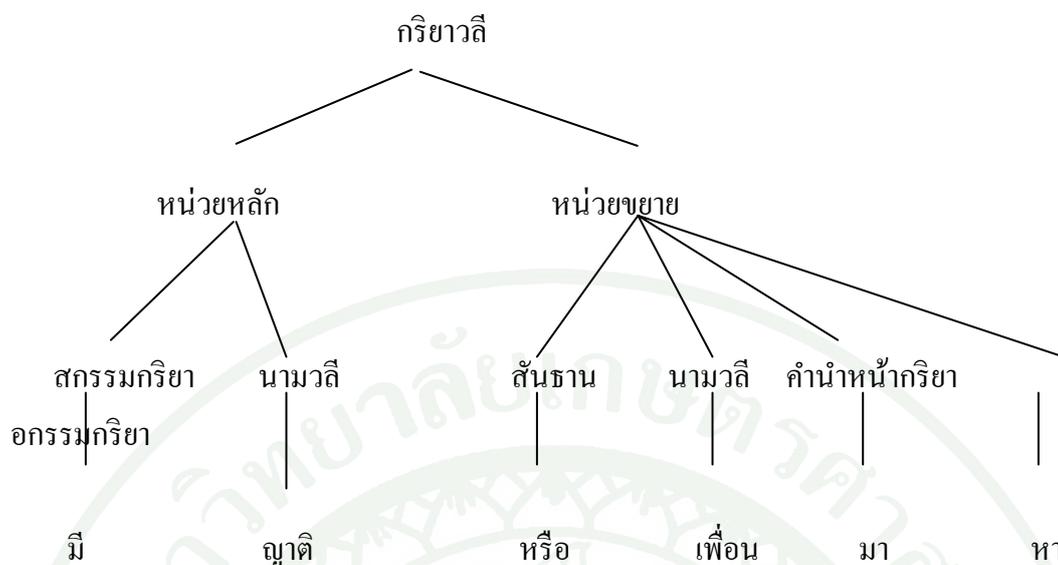
= รับประทานอาหาร

ว. 60 ญาติ เพื่อน

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี

หน่วยขยาย = สันธาน+นามวลี+คำนำหน้ากริยา+อกรรมกริยา

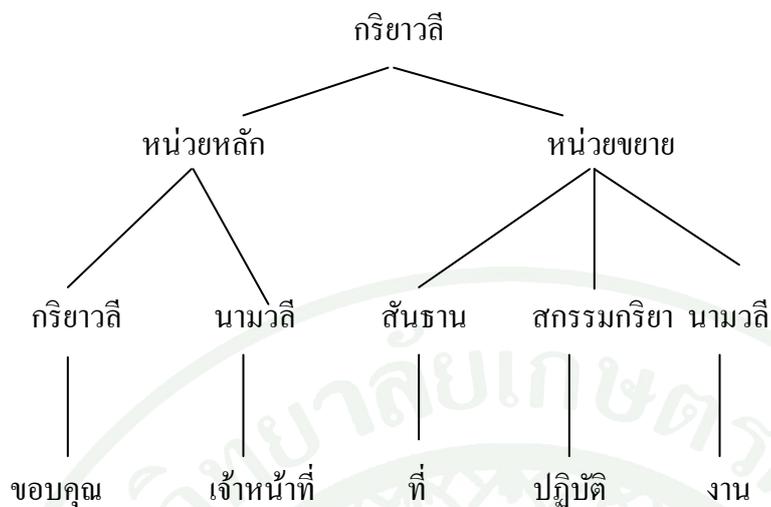

จากการวิเคราะห์ข้างต้น ว. 60 ญาติ เพื่อน มีประโยคโครงสร้างที่กล่าว มีญาติหรือเพื่อน มาหา ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างที่ไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย
 = ลดสรรกรมกริยา + นามวลี + ลดสันธาน + นามวลี + คำนำหน้ากริยา + ลด
 อกรรมกริยา
 = ญาติ เพื่อนมา

ว. 61 ขอบคุณ

กริยาวลี = หน่วยหลัก + หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = กริยาวลี + นามวลี
 หน่วยขยาย = สันธาน + สรรกรมกริยา + นามวลี

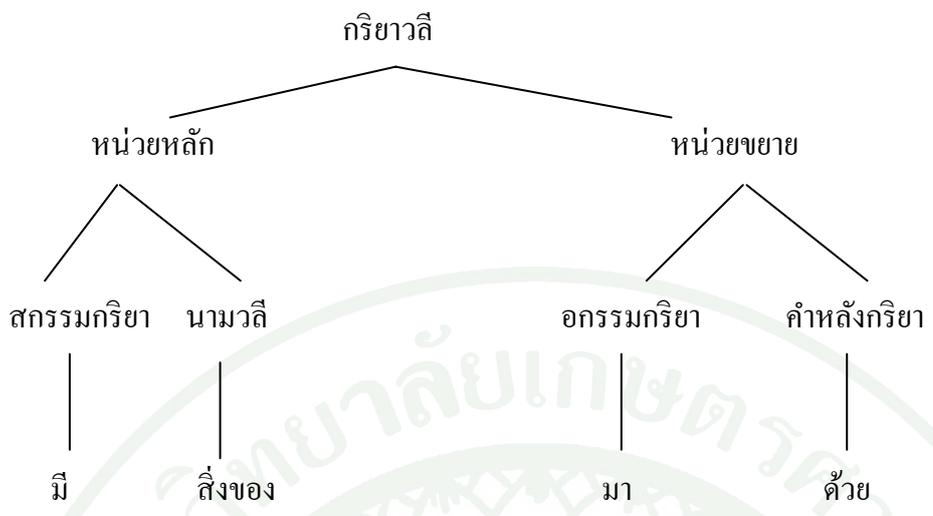

จากการวิเคราะห์ข้างต้น ว. 61 ขอบคุณ มีประโยคโครงสร้างดีกว่า **ขอบคุณเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน** ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างดีไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย = กริยาวลี+ลคนามวลี+ลคสันธาน+ลคสกรรมกริยา+ลคนามวลี
 ดังนั้น โครงสร้างภาษาที่ปรวิวรรต = ขอบคุณ

ว.62 มีสิ่งของ

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี
 หน่วยขยาย = อกรรมกริยา+คำหลังกริยา

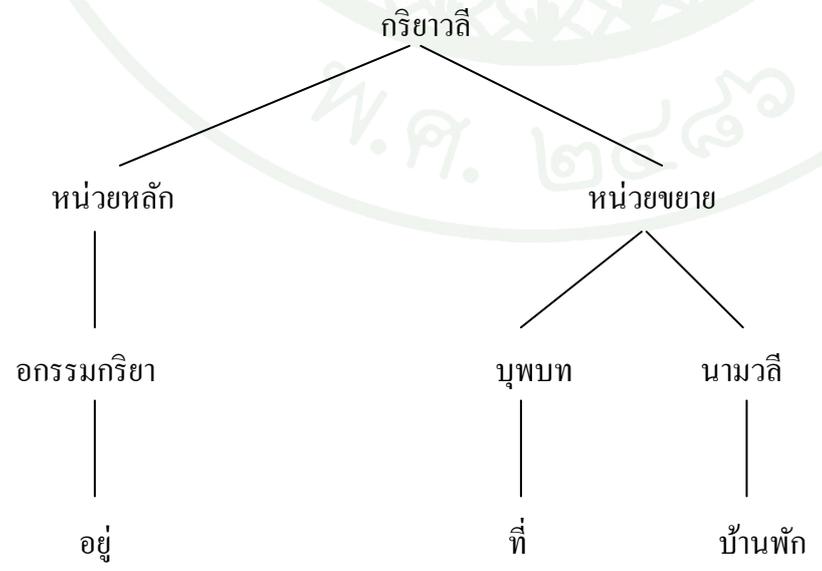

จากการวิเคราะห์ข้างต้น ว.62 มีสิ่งของ มีประโยคโครงสร้างดีกว่า มีสิ่งของมาด้วย
 ดังนั้นแสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกลงไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี= สกรรมกริยา+นามวลี+ลดอกรรมกริยา+ลดคำหลังกริยา
 = มีสิ่งของ

ว. 63 บ้านพัก

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 หน่วยหลัก= อกรรมกริยา
 หน่วยขยาย= นุพบท+นามวลี

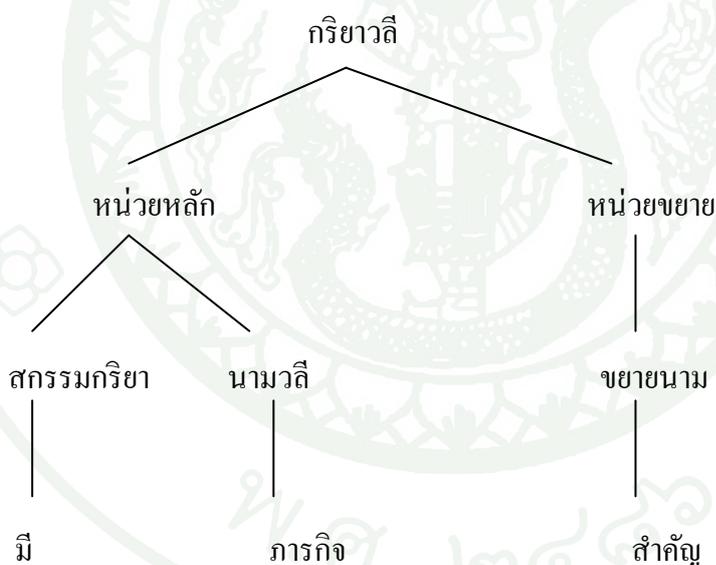

จากการวิเคราะห์ข้างต้น ว. 63 บ้านพัก มีประโยคโครงสร้างลึกกว่า อยู่ที่บ้านพัก ดังนั้น แสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี = ลดอกกรรมกริยา+ลคบุพบท+นามวลี
= บ้านพัก

ว. 64 มีภารกิจ

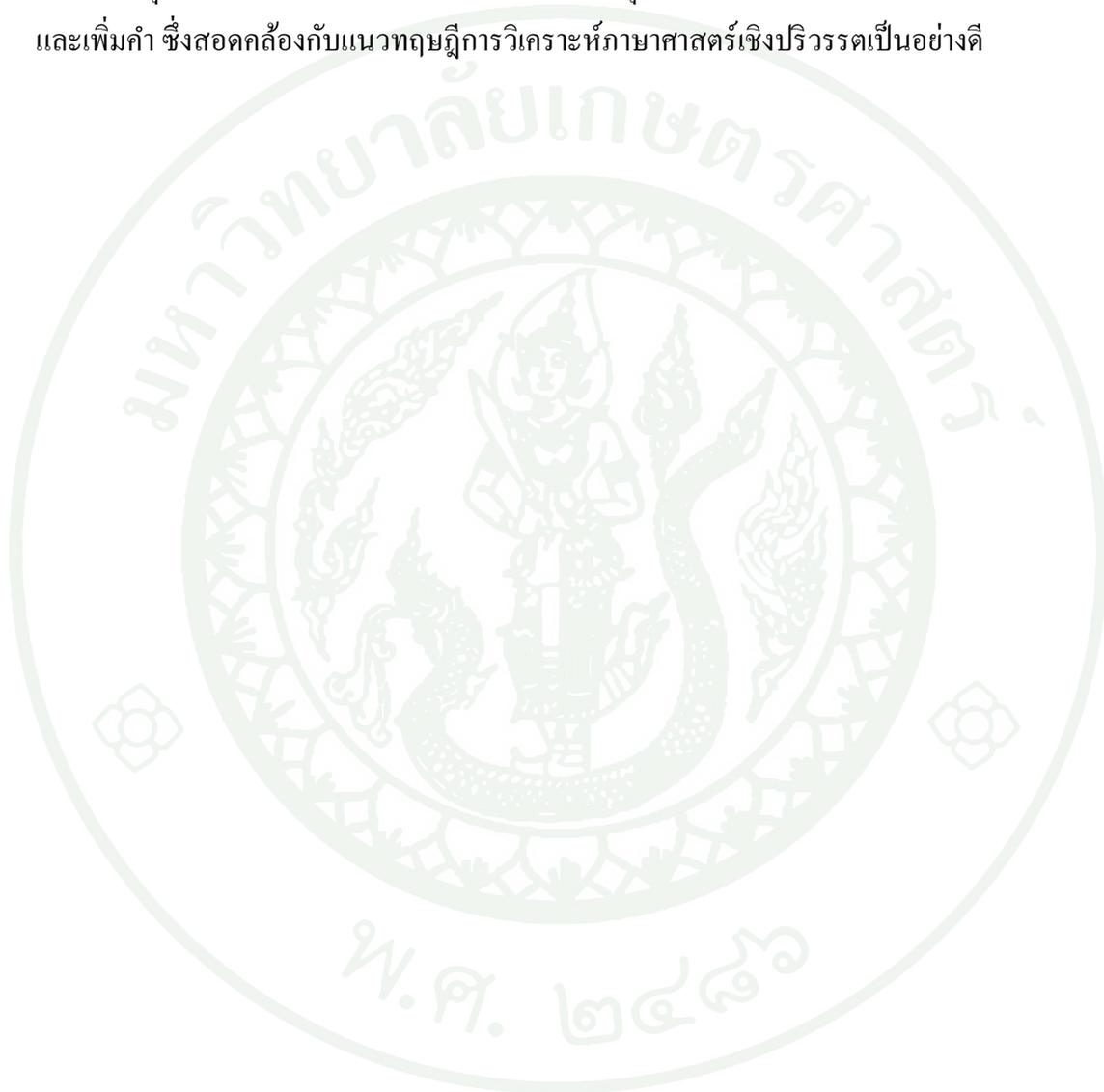
กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
หน่วยหลัก = สกรรมกริยา+นามวลี
หน่วยขยาย = ขยายนาม

จากการวิเคราะห์ข้างต้น ว. 64 มีภารกิจ มีประโยคโครงสร้างลึกกว่า มีภารกิจสำคัญ ดังนั้น แสดงสัญลักษณ์โครงสร้างลึกไปสู่โครงสร้างผิวได้ดังนี้

กริยาวลี= หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+นามวลี+ลดขยายนาม
 = มีภารกิจ

สรุปได้ว่า โครงสร้างของรหัสการตั้งการวิทสุสื่อสารตำรว มีทั้งที่เป็นการ ลดคำ ตัดคำ และเพิ่มคำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทฤษฎีการวิเคราะห์ภาษาศาสตร์เชิงปริวรรตเป็นอย่างดี

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาภาษาของรหัสวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปรีวรรต” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาและวิเคราะห์โครงสร้างการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปรีวรรต โดยศึกษาและวิเคราะห์รหัสการสั่งการในวิทยุสื่อสารตำรวจ จำนวน 56 รหัสประโยค ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

1. สรุปผลการศึกษาด้านการใช้คำ
2. สรุปผลการศึกษาด้านรูปประโยค
3. สรุปผลการศึกษาด้านกระบวนการสื่อสาร
4. สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคตามแนวทฤษฎีปรีวรรต

สรุปผลการศึกษาด้านการใช้คำ

จากการศึกษาภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ผู้วิจัยสรุปลักษณะของการใช้คำได้ 5 กลุ่ม ได้แก่ การตัดคำให้สั้น การใช้อักษรย่อ การใช้การละคำ การใช้การซ้ำ และการใช้คำศัพท์เทคนิค

1. ในด้านการตัดคำให้สั้น พบจำนวน 10 รหัสประโยค
2. ในด้านการใช้อักษรย่อ พบจำนวน 5 รหัสประโยค
3. ในด้านการใช้การละคำ พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ การละประธาน การละกรรม และการละส่วนขยาย การละคำที่เป็นประธาน จำนวน 16 รหัสประโยค การละคำที่เป็นกรรม พบจำนวน 5 รหัสประโยค และการละส่วนขยาย พบจำนวน 5 รหัสประโยค

4. ในด้านการใช้การซ้ำ พบการซ้ำ ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การซ้ำคำ การซ้ำโครงสร้าง และ การซ้ำความหมาย การซ้ำคำ พบจำนวน 12 รหัสประโยค การซ้ำโครงสร้าง พบจำนวน 2 รหัสประโยค การซ้ำความหมาย พบจำนวน 5 รหัสประโยค

5. ในด้านการใช้คำศัพท์เทคนิค พบจำนวน 9 รหัสประโยค

สรุปได้ว่า ในด้านการใช้คำที่ปรากฏในรหัสวิทยุสื่อสารที่นิยมใช้มากที่สุด ได้แก่ การละ คือ จำนวนทั้งสิ้น 26 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 46.41 รองลงมาได้แก่ การซ้ำ คือจำนวนทั้งสิ้น 19 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 33.91 การตัดคำให้สั้น จำนวน 10 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 17.85 และการใช้ศัพท์เทคนิค จำนวน 9 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 16.07 ตามลำดับ ส่วนที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้อักษรย่อ คือ จำนวน 5 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 8.92

สรุปผลการศึกษาด้านรูปประโยค

จากการศึกษาและวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสาร พบว่า มีการนำรูปประโยคต่างๆ มาใช้ในการแสดงวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสาร 3 ชนิด ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่า จำนวน 51 รหัสประโยค รูปประโยคคำถาม จำนวน 4 รหัสประโยค และรูปประโยคคำสั่ง จำนวน 1 รหัสประโยค โดยสามารถจำแนกการใช้รูปประโยคออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และการใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

การใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จากการศึกษา พบการใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จำแนกได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่า รูปประโยคคำถาม และรูปประโยคคำสั่ง

ในด้านรูปประโยคบอกเล่าตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสารพบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง และการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรองพบจำนวน 12 รหัสประโยค ส่วนการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความปฏิเสธ พบจำนวน 6 รหัสประโยค

ในด้านการใช้รูปประโยคคำถามตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จากการศึกษา พบ 2 ลักษณะ ได้แก่ รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเพื่อความ และรูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ รูปประโยคคำถามแบบให้ตอบเพื่อความ พบจำนวน 3 รหัสประโยค ส่วนรูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ พบเพียง 1 รหัสประโยค เท่านั้น

ในด้านรูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จากการศึกษาพบลักษณะการใช้รูปประโยคคำสั่งตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จำนวน 1 รหัสประโยค เท่านั้น

ในด้านการใช้รูปประโยคที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร จากการศึกษาพบการใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ การใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่ง และการใช้รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงความต้องการ พบจำนวน 5 รหัสประโยค รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่งพบจำนวน 14 รหัสประโยค และรูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ พบจำนวน 14 รหัสประโยค เช่นเดียวกัน

สรุปได้ว่า รูปประโยคที่ปรากฏในรหัสวิทยุสื่อสาร ที่พบมากที่สุด ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความรับรอง โดยพบจำนวน 15 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 26.79 รองลงมาได้แก่ รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงคำสั่ง โดยพบจำนวน 14 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 25.00 ต่อมา ได้แก่ รูปประโยคบอกเล่าที่มีเนื้อความแสดงการแจ้งให้ทราบ พบจำนวน 11 รหัสประโยค คิดเป็นร้อยละ 19.64 ส่วนรูปประโยคที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ รูปประโยคคำถามแบบให้เลือกตอบ และรูปประโยคคำสั่ง โดยพบจำนวนเท่ากัน คือชนิดละ 1 รหัสประโยคเท่านั้น โดยคิดเป็นร้อยละ 1.78

สรุปผลการศึกษาด้านกระบวนการสื่อสาร

จากการศึกษารหัสวิทยุสื่อสารตำรวจด้านกระบวนการสื่อสาร สามารถสรุปได้ดังนี้ ในด้านลักษณะการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสาร พบจำนวน 16 รหัสประโยค การเรียกขาน พบจำนวน 4 รหัสประโยค การตอบการเรียกขาน พบจำนวน 1 รหัสประโยค ส่วนการพูดตัวเลขในการติดต่อสื่อสาร พบจำนวน 6 รหัสประโยค ในด้านการส่งข่าว จากการศึกษา รหัสวิทยุสื่อสารตำรวจ

พบลักษณะการส่งข่าว จำนวน 11 รหัสประโยค การส่งซ้ำจากการศึกษา พบจำนวนเพียง 1 รหัสประโยค ส่วนการยกเลิกข่าว พบจำนวน 1 รหัสประโยคเช่นเดียวกัน

ในส่วนของการเรียกขานผิคนั้น จากการศึกษา พบลักษณะการเรียกขานผิคนั้น จำนวน 1 รหัสประโยค ส่วนการแจ้งเหตุเร่งด่วน ถูกเงิน จากการศึกษา พบจำนวน 5 รหัสประโยค ส่วนในด้านการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ พบจำนวน 16 รหัสประโยค

สรุปได้ว่า ในด้านกระบวนการสื่อสารในรหัสการสั่งการวิทยุสื่อสารตำรวจจะพบลักษณะการเตรียมการก่อนการติดต่อสื่อสารมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การส่งข่าว และการแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ ตามลำดับ

สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคตามแนวทฤษฎีปริวรรต

จากการศึกษารหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจตามแนวทฤษฎีปริวรรต สรุปผลที่ได้จากการศึกษา ในรูปโครงสร้างของทั้ง 56 รหัสประโยค ได้ทั้งสิ้น 44 โครงสร้าง ดังนี้

1. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= คำนำกริยา+ สกรรมกริยา+นามวลี+ลคบุพบท+ลคนามวลี
= รอรับคำสั่ง
2. กริยาหลัก = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= สกรรมกริยา+นามวลี+ลคบุพบท+ลคนามวลี+กริยาช่วย+อกรรมกริยา+คำวิเศษณ์
= คอยคำสั่งจะแจ้งภายหลัง
3. กริยาหลัก = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= คำนำกริยา+อกรรมกริยา+นามวลี+ลคบุพบท+ลคนามวลี
= ขอทราบที่อยู่

4. กริยาหลัก = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+ลคนามวลี+คำหลังกริยา+อกรรมกริยา+คำลงท้าย
 = ได้ยินแล้วตอบด้วย
5. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = กริยาแก่น+นามวลี+สันธาน+สกรรมกริยา+คำหลังกริยา+ขยายกริยา+วิเศษณ์
 = ให้ทวน+ข้อความ+ที่+ส่ง+มา+ซ้ำ+อีกครั้ง
 = ให้ทวนข้อความที่ส่งมาซ้ำอีกครั้ง
 = กริยาแก่น+นามวลี+ขยายกริยา+วิเศษณ์
 = ให้ทวนข้อความซ้ำอีกครั้ง
6. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = กริยาช่วย+คำหน้ากริยา+สกรรมกริยา+นามวลี
 = กำลัง+ไป+ปฏิบัติ+ราชการ
 = เปลี่ยนเป็นคำว่า “การ”+สกรรมกริยา+เพิ่มคำว่า “หน้าที่”+คำหน้ากริยา+สกรรมกริยา+นามวลี
 = การปฏิบัติหน้าที่ ไปปฏิบัติราชการ
7. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ละนามวลี+กริยาวลี+นามวลี+ขยายนาม+คำปฏิเสธ+คำหน้ากริยา+สกรรมกริยา+นามวลี+สันธาน+นามวลี+บุพบท+กริยา
 = ปฏิบัติราชการลับไม่สามารถแจ้งที่อยู่และงานที่ปฏิบัติได้
8. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = กริยาแก่น+คำขยาย+ขยายกริยา+บุพบท+ลคนามวลี+บุพบท+ลคนามวลี
 = ขออนุญาตติดต่อกัน+โดยตรง+ระหว่าง+กับ
 = ขออนุญาตติดต่อกัน โดยตรงระหว่าง... กับ...

9. อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

หน่วยหลัก = นามวลี+กริยาวลี

หน่วยขยาย = นามวลี+ขยายนาม+สันธาน+กรรมกริยา+นามวลี+ขยายกริยา
 = เจ้าหน้าที่+ประสบเหตุการณ์+ค้ำขัน+ที่+ต้องการ+ความช่วยเหลือ+ด่วน
 = ลคนามวลี+ขยายนาม+สันธาน+กรรมกริยา+นามวลี+ขยายกริยา
 = ประสบ+เหตุการณ์+ค้ำขัน+ที่+ต้องการ+ความช่วยเหลือ+ด่วน
 = ประสบเหตุการณ์ค้ำขันที่ต้องการความช่วยเหลือด่วน

10. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= กริยาวลี+นามวลี+วิเศษณ์+ขยายนาม+ขยายกริยา+นามวลี+กริยาวลี
 = กริยาวลี+นามวลี+วิเศษณ์+ขยายนาม+ลดขยายกริยา+ลดนามวลี+ลดกริยาวลี
 = ส่ง+ข้อความ+ขาว+แบบ+รายงาน
 = ส่งข้อความขาวแบบรายงาน

11. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= กริยาวลี+นามวลี+ขยายนาม+คำวิเศษณ์+คำบอกเวลา
 = กริยาวลี+นามวลี+ขยายนาม+ลดคำวิเศษณ์+ลดคำบอกเวลา
 = มีเหตุด่วนสำคัญ

12. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย

= อกรรมกริยา+ นามวลี+บุพบท+กรรมกริยา+นามวลี+สันธาน+
 อกรรมกริยา+บุพบท+ เปลี่ยนนาม วิทฺย เป็น ว.+ลดขยายนาม+
 ขยายกริยา
 = หุจรถเพื่อปฏิบัติงาน+และ+ติดต่อทางว.ได้

13. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+นามวลี+หรือ+คำกริยา จอดพัก+ เพิ่มบุพบท โดย+
 คำปฏิเสธ+เพิ่มคำว่า เกี่ยวกับ+การ+สกรรมกริยา+คำว่า นาม+ คำว่ายัง+
 อกรรมกริยา+ขยายกริยา
 = หยุดรณไม่ปฏิบัติหน้าที่ แต่ติดต่อทางวิทยุสื่อสารได้
14. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+เพิ่มคำว่า หรือ + เพิ่มกริยา จอดพัก+เพิ่มคำว่า โดย +
 อกรรมกริยา+เพิ่มคำว่าเครื่องรับ+ส่ง+อกรรมกริยา+เพิ่มคำว่า ทาง ว.+
 ขยายกริยา
 = หยุดหรือจอดพักโดยปิดเครื่องรับส่งติดต่อทาง ว.ไม่ได้
15. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+ย้ายคำบุพบทอยู่นำนามวลี+นามวลี + ลดสกรรมกริยา
 +ลดอาการนาม+ลดนามวลี+ลดขยายนาม
 = ติดต่อโทรศัพท์แทนการติดต่อทางวิทยุสื่อสาร
16. อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ลดนามวลี+อกรรมกริยา+สกรรมกริยา+นามวลี
 = เลิกปฏิบัติงาน
17. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+นามวลี+ขยายนาม+บุพบท+นาม+เพิ่มคำว่าใดจุดหนึ่ง+
 กริยาวลี
 = มีเหตุอันตรายจุดใดจุดหนึ่งห้ามผ่าน
18. อนุประโยค = นามวลี เปลี่ยนคำว่า วิทยุ ให้เป็น ว. +คำหน้ากริยา+กริยาวลี
 = สถานี ว. ถูกยึด

19. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา + นามวลี+ละสันธาน+นามวลี
 = ตรวจค้นสถานที่ บุคคล รถ
20. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+ นุพบท+ละนามวลี
 = ออกจาก
21. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = อกรรมกริยา+ ละนามวลี
 = ถึง
22. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ละกริยาช่วย+ สกรรมกริยา+ขยายกริยา+ละนามวลี
 = เดินทางผ่าน
23. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = คำนำกริยา+อกรรมกริยา+นามวลี+ลดขยายนาม
 = ขอทราบเวลา
24. อนุประโยค = ลดนามวลี+กริยาช่วย+อกรรมกริยา+คำลงท้าย
 = จะไปไหน
25. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+นุพบท+ ลดนามวลีวิทญ์สื่อสารให้เป็นนว.+ขยายกริยา+
 คำวิเศษณ์
 = ติดต่อทาง ว. ให้น้อยที่สุด

26. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= ลดคำหน้ากริยา+กรรมกริยา+บุพบท+นามวลี
= ติดต่อทางโทรพิมพ์
27. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= ลดกรรมกริยา+นามวลี+ลดบุพบท+นามผู้ปฏิบัติงาน
= ประชุม
28. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= กรรมกริยา+นามวลี+ลดนามวลี+คำลงท้าย
= มีราชการอะไร
29. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= คำหน้ากริยา+กรรมกริยา+คำวิเศษณ์+นามวลี+ลดสันธาน+ลด
กรรมกริยา+ลดบุพบท+ลดนามวลี
= ขอทราบจำนวนคน สิ่งของ อาวุธ
30. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= คำหน้ากริยา+ลดนามวลี+กรรมกริยา+กรรมกริยา+ขยายกริยา
+นามวลี
= ให้เตรียมพร้อมออกปฏิบัติงาน
31. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= ลดคำหน้ากริยา+ลดนามวลี+กรรมกริยา+ลดนามวลี+คำวิเศษณ์+
ขยายนาม
= เตรียมพร้อมเต็มอัตรา

32. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ลดคำนำหน้ากริยา+ลดนามวลี+อกรรมกริยา+ลดนามวลี+คำวิเศษณ์
 +ขยายนาม
 = เตรียมพร้อมเครื่องอัตรา
33. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = ลดคำนำหน้ากริยา+ลดนามวลี+สกรรมกริยา+ลดนามวลี+ขยายกริยา+
 วิเศษณ์+บุพบท+วิเศษณ์
 = เตรียมพร้อมหนึ่งในสาม
34. อนุประโยค = หน่วยหลัก+ หน่วยขยาย
 = นามวลี+เพิ่มคำว่า ค้ำค้ำ+ลดบุพบท+ลดนามวลี+ลดสกรรมกริยา+
 คำวิเศษณ์
 = การจรรจาจับค้ำ
35. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+ลดนามวลีและเปลี่ยนเป็น อุบัติเหตุ+ลดอกรรมกริยา+ลด
 คำกริยวิเศษณ์
 = มีอุบัติเหตุ
36. อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = นาม+ลดขยายนาม+อกรรมกริยา
 = สัญญาณไฟเสีย
37. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
 = สกรรมกริยา+ลดนามวลีเปลี่ยนเป็นคำว่า ยานพาหนะ+ สกรรมกริยา
 +นามวลี
 = จัดยานพาหนะนำขบวน

38. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= ลดสรรกรมกริยา+ลดนามวลี+เปลี่ยนนามวลี จุดตรวจจรด
เป็น จุดตรวจยานพาหนะ
39. อนุประโยค = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= ลดนามวลี+ลดกริยาช่วย+สรรกรมกริยา+นามวลี
= รับประทานอาหาร
40. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= ลดสรรกรมกริยา+นามวลี+ลดสันธาน+นามวลี+ คำนำหน้ากริยา+ลด
อกรรมกริยา
= ญาติ เพื่อนมา
41. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= กริยาวลี+ลดนามวลี+ลดสันธาน+ลดสรรกรมกริยา+ลดนามวลี
= ขอบคุณ
42. กริยาวลี = สรรกรมกริยา+นามวลี+ลดอกรรมกริยา+ลดคำหลังกริยา
= มีสิ่งของ
43. กริยาวลี = ลดอกรรมกริยา+ลดบุพบท+นามวลี
= บ้านพัก
44. กริยาวลี = หน่วยหลัก+หน่วยขยาย
= สรรกรมกริยา+นามวลี+ลดขยายนาม
= มีภารกิจ

อภิปรายผลการวิจัย

ลักษณะภาษาหรือการพูดวิทูลสื่อสารเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง และเป็นศิลปะที่จะต้องประกอบด้วยความรู้ ความชำนาญ ภาษาที่ใช้พูดจึงเป็นสิ่งสำคัญ ต้องใคร่ครวญพิจารณาด้วยความรวดเร็วว่าจะเหมาะสมหรือไม่ หรือจะต้องพูดอย่างไร ใช้คำพูดอย่างไร เมื่อฟังแล้วเข้าใจหรือไม่ และควรพยายามใช้ภาษาที่ใช้กันอยู่ตามปกติ นอกจากนั้นแล้ว ภาษาที่ใช้ในการพูดวิทูลสื่อสารยังเป็นลักษณะของภาษาพูดที่มีความหมายแง่เดียว ข้อความที่พูดทุกตอนแสดงความหมายในแง่เดียว ไม่มีการขัดแย้งกันเอง

จากการศึกษายังพบอีกว่า ภาษาที่ใช้ในการพูดวิทูลสื่อสาร มีองค์ประกอบหลักของภาษา ได้แก่ นามเรียกขานของสถานหรือบุคคลที่เรียกและนามเรียกขานของสถานหรือบุคคลที่ถูกเรียก คำว่า”จาก” เป็นคำเชื่อมที่แสดงผู้เรียกกับผู้ถูกเรียก และคำว่า”เปลี่ยน” เป็นคำแสดงถึงการจบข้อความที่ส่งตอนหนึ่งๆและต้องการคำตอบให้อีกฝ่ายเริ่มส่งต่อได้ ภาษาที่ใช้ในการพูดวิทูลสื่อสารจะต้องใช้ภาษาง่ายๆ ที่ฟังแล้วเข้าใจได้ง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ และผู้สื่อสารพยายามหาถ้อยคำหรือประโยคสั้นๆ ง่ายๆ ที่ฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ทันที ทั้งนี้เนื่องด้วยเพราะภาษาในวิทูลสื่อสารมีความจำกัดเรื่องเวลาในการส่งสารนั่นเอง

ในด้านการใช้รูปประโยค จะสังเกตว่ามีการใช้รูปประโยคเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 2 ลักษณะคือ เลือกใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร โดยในด้านการใช้รูปประโยคนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วลัยพร วิหคมาตย์ (2549) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ลักษณะภาษาของข้อความสั้นสำเร็จรูป (SMS) ภาษาไทยที่ใช้ในโทรศัพท์เคลื่อนที่” ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มีการใช้รูปประโยคเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 2 ลักษณะ ได้แก่ การเลือกใช้รูปประโยคตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และใช้รูปประโยคไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร โดยพบรูปประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงวัตถุประสงค์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การใช้รูปประโยคคำถาม และการใช้รูปประโยคคำสั่งตามลำดับเช่นเดียวกัน

นอกจากนั้นแล้ว ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลพร โภธิศรีเรือง (2546) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาบทบาทของปริบทในการตีความเจตนาของรูปประโยคคำถามภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีทางด้านบริบทและทฤษฎีจรรยาบรรณ” โดยพบว่ามีการใช้รูปประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธแบบให้ตอบเพื่อความ และคำถามแบบให้เลือกตอบเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบภาษาที่ใช้ในวิทยุสื่อสารตำรวจ กับภาษาที่ใช้ในองค์กรหรือหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารเช่นเดียวกัน เพื่อให้เห็นมิติและพัฒนาการในด้านต่างๆ นอกจากนี้ ภาษาในวิทยุสื่อสารตำรวจยังมีความน่าสนใจที่ควรนำมาศึกษาในประเด็นอื่นๆได้อีกด้วย เช่น ระดับของภาษา เป็นต้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. 2551. ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- กาญจนา นาคสกุล. 2551. ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษณสิทธิ์ ไวกะวงษ์. 2543. การฝึกพูดทางภาษาไทย. ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- กุลพร โพธิศรีเรือง. 2546. การศึกษาบทบาทของบริบทในการตีความเจตนาของรูปประโยคคำถามภาษาไทย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทิมา พงษ์พันธุ์. 2548. การสื่อสารเชิงวัจนภาษา(ภาษาพูด) ผ่านรูปแบบการสื่อสารแบบรวบรัดกรณีศึกษา ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจตลาดประมูลสินค้า และธุรกิจการบินระหว่างประเทศ. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- จินดา เสงสมบุญ. 2542. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. 2523. สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- ทิพย์สุดา นัยทรัพย์. 2535. ภาษากับวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: กรมการฝึกหัดครู.
- นววรรณ พันธุ์เมธา. 2527. โครงสร้างของประโยคในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ครูสภา.
- นิตา ศักดิ์เดชยนต์ และคณะ. 2526. ภาษาศาสตร์สำหรับครู. กรุงเทพมหานคร: อักษรไทย.

ประมะ สตะเวทิน. 2526. การสื่อสารมวลชน. ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประภาพร สุวรรณไตรย์. 2526. อัจฉินสารที่ปรากฏในวรรณคดีจากหนังสือเรียนภาษาไทยชุด
วรรณวิจิตรและชุดภาษาพิจารณา. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ประภาศรี สีหอำไพ. 2550. วัฒนธรรมทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. 2543. ลักษณะการใช้คำ. กรุงเทพมหานคร: กุรุงสยาม.

ประสิทธิ์ ทองอุ่น และคณะ. 2542. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพมหานคร :
พิมพ์ลักษณ์.

เปรมจิต ชนะวงศ์. 2528. ภาษาศาสตร์สำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 3. นครศรีธรรมราช: วิทยาลัยครู
นครศรีธรรมราช.

พรรณราย ทรัพย์ประภา. 2527. จิตวิทยาอุตสาหกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ศรีนคร.

พรพิลาส เรื่องโชติวิทย์. 2545. การศึกษาไวยากรณ์ไทย. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์. 2548. เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15. พิมพ์ครั้งที่ 12.
นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

มณฑล ไบบัว. 2536. หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ลักษณ์.

เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์ชัย. 2541. ภาษาศาสตร์ภาษาไทย. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

โรจนา ถัดทะพงษ์. 2545. ลักษณะภาษาข่าวในวิทยุติดตามตัว. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วรรณภา รักไทย. 2550. การสื่อสารแบบไม่เป็นทางการและความผูกพันต่อองค์กร : ศึกษาเฉพาะกรณี พนักงานของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

วลัยพร วิหคมาตย์. 2549. การวิเคราะห์ลักษณะภาษาของข้อความสั้นสำเร็จรูป(SMS) ภาษาไทย ที่ใช้ในโทรศัพท์เคลื่อนที่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิจินต์ ภาณุพงศ์. 2524. โครงสร้างของภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย รามคำแหง.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. 2526. ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วิวัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ. 2543. พฤติกรรมองค์กร : ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สวานิต ยมาภย์. 2526. การสื่อสารของมนุษย์. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาวาทยวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักเทศกิจ กรุงเทพมหานคร. 2546. คู่มือการไขเครื่องวิทยุคมนาคม. กรุงเทพมหานคร: สำนัก เลขาธิการคณะรัฐมนตรี.

สิริวรรณ นันทจันทุล. 2546. การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2550. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุชาติ เผือกสกนธ์. 2530. โคล้ด ว. กรุงเทพมหานคร: ไอ.คิว. บุ๊คเซ็นเตอร์.

เสาวลักษณ์ แซ่ลี. 2546. การศึกษาลักษณะภาษาในการสนทนากลุ่มย่อย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2546. ทฤษฎีไวยากรณ์. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรประพิณ กิตติเวช และคณะ. 2550. การสื่อสารในองค์กร. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. 2539. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

เอกรินทร์ สี่มหาศาล. 2546. การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร: สหกิจ.

Hinds. 1992. **The public Communication.** New York: Garland Pub.

Sacks *et al.* 1974. **The Organization of Communication.** Cambridge: Cambridge University
Press.

Yule. 1996. **The Organization of Communication.** Cambridge: Cambridge University Press.

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นายเกษม สังข์ภิรมย์
วัน เดือน ปี ที่เกิด	19 สิงหาคม 2512
สถานที่เกิด	จังหวัดนครปฐม
ประวัติการศึกษา	ปริญญานิติศาสตรบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม
ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้จัดการภาคกรุงเทพมหานคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด

